C:\Users\Plazma\Desktop\307\Haldeman_Joe-Vecna_valka.PDB

PDB Name: Haldeman_Joe-Vecna_valka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.9.2003
Modification Date: 1.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Joe Haldeman
VĚČNÁ VÁLKA
VOJÍN MANDELLA
1
"Dnes večer vám ukážu osm tichých způsobů, jak zabít člověka." Chlápek, který to prohlásil, byl seržant, odhadem nanejvýš o pět let starší, než já. Takže jestli někdy zabil člověka v boji, musel tu udělat už jako dítě.
Znal jsem už osmdesát způsobů, jak zabít člověka, ale většina z nich byla zatraceně hlučná. Uvelebil jsem se vzpřímeně na své židli a nasadil výraz předstíraného zájmu, ale přitom jsem s očima otevřenýma dřímal. Totéž dělala většina ostatních. Už jsme věděli, že na tyhle večerní přednášky obvykle nezařazují nic důležitého.
Probudilo mě vrčení promítačky ukazující těch 'osm tichých způsobů'. Někteří z herců museli mít vymazaný mozek, protože přitom doopravdy zařvali.
Když film skončil, dívka v první řadě zvedla ruku. Seržant kývl a ona se postavila do vzorového pohovu. Nevypadala špatně, ale šíji a ramena měla trochu moc svalnaté. Tak vypadá každý, když se pár měsíců tahá s plnou polní.
"Pane," —po dobu výcviku jsme museli oslovovat seržanty 'pane'— "Většina těch způsobů... vážně, připadají mi... tak trochu hloupé."
"Na příklad?"
"Jako třepa zabít chlapa úderem zákopnické lopatky do ledvin. Chci říct, kdy se nám může doopravdy stát, že budeme mít po ruce jen zákopnickou lopatku a ne pistoli nebo nůž? A proč ho s ní prostě nepraštit po hlavě?"
"Může na ní mít helmu," odpověděl docela rozumně.
"Kromě toho, Tauřané ledviny ani nemají!"
Seržant pokrčil rameny. "Pravděpodobně ne." Bylo to v roce 1997 a tenkrát ještě nikdo žádného Tauřana neviděl; vlastně ani jejich pozůstatky vetší než sežehnutý chromozom. "Ale chemické složeni jejich těl je podobné našemu a musíme předpokládat, že jsou to stejně složité bytosti. Musí mít slabiny, zranitelná místa. Je na vás, abyste zjistili, kde je mají.
To je velice důležité." Píchl prstem do promítacího plátna. "Těchhle osm trestanců bylo zabito pro vaše dobro, protože vy musíte zjistit, jak lze zabíjet Tauřany, a musíte to umět dokázat jak s pomocí bevawattového laseru, tak pilníčkem na nehty,"
Posadila se, ale nevypadala příliš přesvědčeně.
"Ještě nějaké otázky?" Nikdo nezvedl ruku.
"OK. Pó-zor!" Vyskočili jsme do pozoru a on si nás vyčkávavě změřil.
"Jděte do prdele, pane!" ozval se sbor unavených hlasů.
"Hlasitěji!"
"JDĚTE DO PRDELE, PANE!" Jeden z těch slaboduchých vojenských vynálezů na povzbuzení morálky. "To už bylo lepší. Nezapomeňte na zítřejší ranní cvičení. Budíček ve 3:30, nástup 4:00. Každý, koho nachytám po 3:40, má čárku. Rozchod!"
Zatáhl jsem zip své kombinézy a vydal se sněhem do kuchyně na šálek sóji a čouda marijánky. Vždycky mi stačilo pět nebo šest hodin spánku a to byl také jediný čas, kdy jsem mohl být sám sebou a alespoň na chvíli zapomenout na armádu. Pár minut jsem se díval na zprávy. V oblasti Aldebaranu byla zničena další kosmická loď. Došlo k tomu před čtyřmi roky. Naši tam poslali záchrannou výpravu, ale bude trvat další čtyři roky, než se tam vůbec dostane. Tou dobou už budou Tauřani mít pod kontrolou všechny důležité planety.
Když jsem se vrátil na ubytovnu, všichni už leželi a hlavní světla byla zhasnuta. Celá naše rota šla z jednoho cvičení do druhého už od chvíle, kdy jsem se vrátili ze čtrnáctidenního výcviku na Měsíci. Šaty jsem si složil do skříňky, podíval jsem se na ubytovací plán a zjistil jsem, že mám palandu 31. Zatraceně, zrovna pod topením.
Tak tiše, jak jen to šlo, abych nevzbudil svého spolunocležníka, jsem se protáhl mezi závěsy. Nerozpoznal jsem, kdo leží vedle mne, ale ani jsem se o to nestaral. Vklouzl jsem pod přikrývku.
"Jdeš pozdě, Mandello," zívla. Byla to Rogersová.,
"Promiň, že jsem tě probudil," zašeptal jsem.
"Žádná škoda." Přitulila se ke mně a sevřela mě v objetí. Její tělo bylo horké a přiměřeně měkké.
Poplácal jsem ji po hýždích způsobem, který byl míněn jako bratrský. "Brou noc, Rogersová."
"Dobrou, ty hřebce." Vrátila mi laskání mnohem procítěněji.

Proč vás vždycky dají k unavené, když jste čilý, a k čilé, když jste sám unavený? Poddal jsem se nevyhnutelnému.
2
"No ták, trochu života do toho umírání, zatraceně! Vy tam s tím nosníkem! Hejbněte sebou - hejbněte těmi svými línými zadky!"
Kolem poledne přišla teplá fronta a sníh se změnil v břečku. Permaplastový nosník vážil pět set liber a nesl se zatraceně špatně i když zrovna nebyl pokryt ledem. Byli jsme na něj čtyři, dva po každé straně, a pokoušeli jsme se jej udržet mrznoucími konečky prstů. Mou partnerkou byla Rogersová.
"Pozor!" zaječel chlápek za mnou aby nás upozornil, že mu nosník vyklouzl. Byl dost těžký, aby dokázal přerazit nohu. Všichni jsme ho pustili a uskočili stranou. Nosník dopadl na zem a rozstříkl kolem sebe bláto a sněhovou břečku.
"Do prdele, Petrove," zaječela Rogersová, "proč se raději nedáš k Červenému kříži nebo k něčemu podobnému? Ten zasranej nosník přece není zase tak zasraně těžkej." Většina dívek se vyjadřuje trochu vybraněji. Rogersová byla tak trochu drsňák.
"No ták, hejbněte sebou, k sakru, nosiči - epoxidová skupino! Popožeňte je trochu! Popožeňte je!"
Naši dva epoxiďáci vyběhli a mávali kbelíky. "Pohni se, Mandello! Mrznou mi koule."
"Mně taky," řeklo děvče spíš s přesvědčením než s logikou.
"Raz - dva - hej!" Zvedli jsme nosník a vrávorali s ním k mostu. Byl už ze tří čtvrtin hotov. Vypadalo to, že nás druhá četa předstihne. Normálně bych na to kašlal, ale domů poletí četa, která svůj most postaví první. Ostatní čekají čtyři míle v blátě plus žádný odpočinek před večeří. Donesli jsme nosník na místo, se zazvoněním ho pustili a seřídili svorníky, které ho upevňovaly k svislé vzpěře. Ženská polovina epoxidové skupiny na něj začala plácat lepidlo ještě dřív, než jsme ho stačili zajistit. Její partner čekal na nosiče na druhé straně. Pokladači čekali u paty mostu, každý s blokem lehkého, vyztuženého permafrostu nad hlavou jako s deštníkem. Byli suší a čistí. Nahlas jsem se podivil, čím si to zasloužili, a Rogersová navrhla několik malebných, třebaže nepravděpodobných možností.
Zrovna jsme se chtěli vrátit pro další nosník, když nadporučík (jmenoval se Dougelstein, ale říkali jsme mu 'Noták') zapískal na píšťalku a křikl: "No ták, vojáci a vojačky, deset minut pauza. Zakuřte si, jestli máte co." Sáhl do kapsy a zapnul přívod tepla do našich kombinéz.
Rogersová a já jsme se posadili na náš konec nosníku a já vytáhl cigártašku. Měl jsem spoustu marijánek, ale měli jsme zakázáno kouřit ji dřív, než skončí večerní výcvik. Jediný tabák, který jsem měl, byl na tři palce dlouhý špaček doutníku. Zapálil jsem ho o stranu cigártašky; po několika prvních tazích se nezdál tak zlý. Rogersová si také potáhla, spíš ze zdvořilosti, ale zašklebila se a vrátila mi ho.
"Byl jsi ve škole, když tě odvedli?" zeptala se.
"Jo. Zrovna jsem dodělal fyziku. Chystal jsem se na učitelský diplom."
Smutně pokývala hlavou. "Já studovala biologii..."
"To jde." Nabral jsem hrst sněhové břečky. "Jak jsi byla daleko?"
"Šestý rok, bakalářský titul." Zaryla botou do rozbředlého sněhu a nakopla hromádku bláta a sněhu o konzistenci zmrzlého mléka." "Proč se ta zasraná věc musela přihodit zrovna nám?"
Pokrčil jsem rameny. Nevyžadovala odpověď, alespoň ne tu, kterou nám pořád opakovalo PSOSN. Intelektuální a fyzická elita Země jež brání lidstvo proti hrozbě Tauřanů. Žvásty. Všechno to byl jen velký experiment. Zjistit, jestli by se nám mohlo podařit přimět Tauřany k pozemnímu boji.
Noták odpískal konec pauzy o dvě minuty dřív, což jsme čekali, ale já, Rogersová a dva další nosiči jsme seděli ještě další minutu, než epoxiďáci a pokladači skončili s naším nosníkem. Topení v kombinézách už jsme měli zase vypnuté, takže jsme se třásli zimou, ale zůstali jsme sedět z principu.
Ve skutečnosti neexistoval žádný důvod trénovat nás v odolnosti na chlad. Typická armádní pologika. Jistě, tam, kam půjdeme, je zima, ale ne zima v pozemském slova smyslu. Teplota přestupních planet se neustále drží jeden nebo dva stupně nad absolutní nulou - kolapsary totiž nezáří - a jestliže pocítíte zimu, znamená to, že v příštím zlomku sekundy budete po smrti.
Před dvanácti lety, když mi bylo deset, vědci objevili kolapsarové skoky. Stačí vrhnout předmět dostatečnou rychlostí na kolapsar a vyskočí v některé jiné části galaxie. Netrvalo to dlouho a byl objeven i vzorec, podle něhož bylo možno vypočítat, kde se ten předmět objeví: putoval totiž pořád po stejné 'přímce' (samozřejmě v Einsteinově geometrii), po které by se pohyboval, kdyby neměl v cestě kolapsar - dokud nenarazí na pole jiného kolapsaru, ať už se objeví kdekoliv, brzděn stejnou rychlostí, jakou byl vržen proti původnímu kolapsaru. Doba přemístění od jednoho kolapsaru k druhému... byla nulová.
To dalo pořádně zabrat matematickým fyzikům, kteří museli předefinovat současnost dějů; museli rozbít celou obecnou teorii relativity a vytvořit ji znovu.
Na druhé straně to velice potěšilo politiky, protože teď mohli klidně poslat náklad kolonistů na Fomalhaut za méně, než kdysi stálo vypravit kosmickou loď na Měsíc. Lidí, které by politikové viděli raději na Fomalhautu, kde mohli prožívat báječná dobrodružství, než na Zemi, kde působili jen potíže, nebylo málo.
Každá loď byla doprovázena automatickou sondou letící pár milionů mil za ní. To už jsme věděli o přestupních planetách, obíhajících kolem kolapsarů. Účelem automatických sond bylo vrátit se a dát nám zprávu, pokud by kosmická loď narazila 0.999. rychlosti světla do přestupové planety.
K takové katastrofě zatím nikdy nedošlo, ale přišel den, kdy se jedna automatická sonda vrátila sama. Její data byla analyzována a zjistilo se, že kosmická loď, kterou provázela, byla napadena jinou lodí a zničena. Došlo k tomu poblíž Aldebaranu v souhvězdí Býka, ale jelikož 'Aldebařani' se špatně vyslovuje, byli nepřátelé pojmenováni podle latinského označení souhvězdí 'Tauřani'.
Od té doby dostávaly lodě kolonistů ozbrojený doprovod. Často byly ozbrojené lodě vysílány i samotné, a nakonec se

Kolonizační skupina začala zkracovat jako PSOSN, Průzkumné síly OSN s důrazem na 'síly'.
Potom nějaký chytrák ve Valném shromáždění rozhodl, že bychom měli mít armádu pěšáků, kteří by hájili přestupní planety nejbližších kolapsarů. Načež v roce 1996 vznikl zákon o Elitních odvodech a nejelitnější odvedenecká armáda v historii válečnictví.
Takže jsme tady, padesát mužů a padesát žen s IQ nad 150, s nadprůměrně zdravými a silnými těly, a marníme své mimořádné schopnosti v blátě a sněhové břečce střední Missouri - například na učení se stavbě mostů na planetách, kde jedinou tekutinou jsou tu a tam roztroušené louže kapalného helia.
3
Asi o měsíc později jsme prodělali své poslední cvičení, přesun na planetu Charon. Ačkoliv se nacházela skoro v periheliu, byla pořád víc než dvakrát dále od Slunce než Pluto.
Naložili nás do 'dobytčáku' konstruovaného k přepravě dvou set kolonistů spolu s vybranými druhy rostlinstva a zvířectva. Nemyslete si, že jsme měli kdoví jaké pohodlí, i když nás v něm cestovala méně než polovina projektovaného množství. Většinu cenného prostoru totiž zabralo přídavné palivo a vojenská výstroj.
Celá cesta trvala tři týdny; první polovinu jsme strávili při zrychlení 2 g, druhou při stejně velkém zpomalení. Naše nejvyšší rychlost, které jsme dosáhli při průletu oběžnou dráhou Pluta, byla asi dvacetina rychlosti světla - příliš málo na to, aby se začaly projevovat relativistické efekty.
Prožít tři týdny s dvojnásobnou váhou... to není žádný piknik. Třikrát denně jsme opatrně prováděli rehabilitační cvičení a po zbytek času jsme zůstávali v horizontální poloze, jak jen to šlo. Přesto jsme měli několik zlomenin a vážných vykloubenin. Muži museli nosit speciální suspenzory, aby nezametali pohlavními orgány podlahu. Spát bylo takřka nemožné; člověku se pořád zdálo, že ho něco dusí a drtí. Kromě toho se musel pořád převalovat, aby zabránil vzniku otlaků a proleženin. Jedno z děvčat byla nakonec tak vyčerpané, že skoro prospalo, i zlomeninu, při které mu žebro trčelo z boku.
V kosmu jsem nebyl poprvé, takže, když jsme konečně přestali brzdit a přešli jsme do volného pádu, přivítal jsem to s úlevou. Ale někteří z ostatních s výjimkou našeho výcviku na Měsíci venku ještě nebyli, a proto strádali závratěmi a ztrátou orientace. My ostatní jsme po nich museli uklízet a neustále jsme plachtili ubikacemi s houbami a vysavači na kuličky částečně stráveného 'vysokokalorického, nízkoreziduálního (sójového) koncentrátu s příchutí hovězího'.
Když jsme se snášeli z oběžné dráhy, měli jsme na Charon docela hezký výhled. Nic zajímavého na něm nebylo. Byla to jen nejasně osvětlená bílá koule s několika šmouhami. Přistáli jsme asi dvě stě metrů od základny. Z ní vyjel přetlakový vůz a napojil se přímo na náš člun, takže jsme se vůbec nemuseli převlékat do skafandrů. S vrzáním a skřípěním nás dopravil k hlavní budově, beztvaré krabici z našedivělého plastiku.
Vnitřní stěny měly stejně jednotvárnou barvu. Ostatní už seděli u stolů a klábosili. Vedle Freelanda bylo volné místo.
"Už se cítíš líp, Jeffe?" Pořád byl trochu bledý.
"Kdyby bohové chtěli, aby člověk žil v beztížném stavu, vybavili by ho litinovou mříží v jícnu." Ztěžka si povzdechl.
"Už je to lepši. Kouřil bych, až bych břečel."
"Jo."
"Vypadá to, že ty to snášíš docela dobře. Znáš to ze školy, co?"
"Jo, dělal jsem disertačku z vakuového svařování. Tři týdny na oběžné dráze Země." Posadil jsem se a už po tisící sáhl pro svou cigártašku. Pořád tam nebyla. Systémy pro zajištění životních funkcí nebylo dobré přetěžovat nikotinem a THC.
"Výcvik byl už tak dost zlý," postěžoval si Jeff, "ale tahle zasraná—"
"Pó-zor!" Zvedli jsme svá potlučená těla a zůstali stát ve skupinkách po dvou nebo po třech. Dveře se otevřely a do místnosti vešel major. Trochu jsem ztuhl. Byl to nejvyšší důstojník, jakého jsem zatím viděl. Na kombinéze měl několik řad stužek včetně jedné purpurové, která znamená, že byl raněn v boji, ještě ve staré americké armádě. Musel k tomu přijít v Indočíně, ale to jsem ještě nebyl na světě. Tak starý mi zase nepřipadal.
"Posaďte se, posaďte se." Blahosklonně nám pokynul. Pak si dal ruce v bok a s lehkým úsměvem na tváři si nás prohlédl. "Vítejte na Charonu. Vybrali jste si báječný den pro přistání; teplota venku je letních osm a půl nad nulou. Absolutní. Pro příští dvě století žádné velké změny nečekáme." Někdo se nevesele zasmál.
"Raději si tropického počasí na naší základně Miami užijte, dokud můžete. Jsme tady přímo uprostřed sluneční strany, ale váš výcvik bude z větší části probíhat na odvrácené straně, kde se teplota drží na dvou celých osmi stupních. Svůj výcvik na Zemi a na Měsíci můžete klidně považovat za pouhé zahřívací kolo, které vám dává jakousi šanci na Charonu přežít. Tady si vyzkoušíte celý repertoár: nářadí, zbraně, manévrování. A zjistíte, že při téhle teplotě nástroje nepracují, tak, jak by měly, zbraně nechtějí střílet. A lidé se pohybují v-e-1-i-c-e opatrně."
Zadíval se do poznámek, které držel v ruce. "V tuto chvíli je vás ve skupině čtyřicet devět žen a čtyřicet osm mužů. Dva umřeli na Zemi, jeden byl propuštěn s psychickou poruchou. Když jsem si přečetl program vašeho dosavadního výcviku, musím přiznat, že mě překvapilo, že vás vůbec prošlo tolik. Současně bych vás ale rád upozornil, že nebudu nespokojen, když vás zdejším výcvikem projde polovina. A jedinou alternativou k projití je zemřít. Tady. Jediný způsob, jak se kdokoliv z vás - nebo já - může vrátit na Zem, je po bojové akci.
Váš výcvik bude trvat měsíc. Odsud se pak přesunete ke kolapsaru Hvězdná brána, vzdálenému půl světelného roku. Vaše základna bude na Hvězdné bráně l, jeho největší přestupové planetě, kde zůstanete až do vystřídání. Při troše štěstí to nebude trvat víc než měsíc, další skupina sem dorazí, jakmile odletíte. Až opustíte Hvězdnou bránu, budete odveleni k nějakému strategicky významnému kolapsaru, kde založíte vojenskou základnu a v případě napadení ji budete bránit. V opačném případě tam zůstanete až do obdržení dalších rozkazů.
Poslední dva týdny vašeho výcviku budou věnovány stavbě právě takové základny na odvrácené straně Charonu. Od základny Miami budete dokonale odříznuti: žádné spojení, žádná lékařská pomoc, žádné zásobování. Někdy v průběhu

těch dvou týdnů bude účinnost vaší obrany prověřena útokem řízených střel. Samozřejmě ostrých."
Copak do nás vrazili všechny ty prachy, jen aby nás zabili při výcviku?
"Veškerý stálý personál tady na Charonu tvoří váleční veteráni. To znamená, že nám všem je čtyřicet až padesát let. Ale myslím, že si s vámi kdykoliv poradí me. Dva z nás budou neustále s vámi a doprovodí vás až na Hvězdnou bránu 1. Bude to kapitán Sherman Stott, velitel vaší roty, a seržant Octavio Cortez, váš první seržant. Pánové?"
Dva muži sedící v první radě povstali a otočili se obličeji k nám. Kapitán Stott byl trochu menší než major, ale uplácány ze stejného těsta: tvář měl tvrdou a hladkou jako porcelán, lehký cynický úsměv a přesně na centimetr zastřižený vous lemující jeho bradu. Vypadal nanejvýš tak na třicet. U pasu nosil velkou pistoli na střelný prach.
Seržant Cortez byl jiný případ, strašidelný případ. Hlavu měl oholenou a špatně tvarovanou, zploštělou na jedné straně, kde mu očividně odoperovali kus lebky. Obličej měl velice snědý a posetý vráskami a jizvami. Chyběla mu půlka levého ucha a oči měl stejně bezvýrazné, jako knoflíky stroje. Nosil bradku a knírek, který vypadal jako housenka plazící se po jeho horním rtu. Na komkoliv jiném by jeho školácký úsměv, vypadal příjemně, ale on byl ta nejohyzdnější a nejzlověstněji vypadající kreatura, jakou jsem kdy viděl Na druhé straně, vynecháme-li jeho hlavu a posuzujeme-li jen těch šest stop těla pod ní, mohl sloužit jako reklama na úspěšně vykonaný kulturistický výcvik. Ani Stott ani Cortez nenosili žádná vyznamenání. Cortez měl malý kapesní laser zavěšený v magnetickém pouzdře pod levou paží. Jeho dřevěná pažba vypadala velice ohmataně.
"Dříve než vám svěřím do laskavé péče těchto dvou gentlemanů," pokračoval major, "dovolte mi, abych vás upozornil na několik důležitých věcí:
Před dvěma měsíci nebyla na této planetě jediná živá duše, jen nějaké nepotřebné zařízení z expedice z roku 1991. Oddílu pětačtyřiceti mužů trvalo celý měsíc, než vybudovali základnu, ve které se právě nacházíte. Dvacet čtyři z nich, více než polovina, při tom zahynula. Tohle je ta nejnebezpečnější planeta, na které se lidé kdy pokusili žít, ale místa, kam půjdete vy, budou ještě horší. Naši velitelé se vás pokusí udržet po celý příští měsíc naživu. Poslouchejte je... a řiďte se jejich příkladem; oba zde přežili déle, než se čeká od vás. Kapitáne?" Kapitán vstal a major vyšel ze dveří.
"Pó-zor!" Poslední slabika zazněla jako exploze a my všichni vyskočili na nohy.
"To, co řeknu teď, vám řeknu jen jednou, takže raději všichni dobře poslouchejte," zavrčel. "Tady jsme v bojových podmínkách a v bojových podmínkách je jen jeden trest za neposlušnost nebo neukázněnost." Vytáhl z pouzdra pistoli a podržel ji za hlaveň jako kyj. "Tohle je Vojenská automatická pistole model 1911, ráže .45, primitivní, ale účinná zbraň. Seržant i já jsme oprávněni použít zbraně a zabít, abychom zajistili disciplínu. Nenuťte nás k tomu, protože to uděláme. Uděláme."
Zasunul pistoli zpátky. Zámek pouzdra v nastalém tichu hrozivě cvakl.
"Seržant Cortez a já jsme dohromady zabili víc lidí, než sedí v téhle místnosti. Oba jsme bojovali ve Vietnamu na americké straně a oba jsme před více než deseti lety vstoupili do Průzkumných sil Organizace spojených národů. Odmítl jsem povýšení na majora za privilegium velet této rotě a seržant Cortez rezignoval ze stejného důvodu na hodnost poručíka. Oba jsme totiž válečníci a tohle je první bojová situace od roku 1987.
Dobře si zapamatujte, co jsem vám řekl. První seržant vám podrobně vysvětlí, jaké budou vaše povinnosti v tomto komandu. Převezměte je, seržante." Otočil se na podpatku a vyšel z místnosti. Výraz v jeho tváři se za celou tu dobu nezměnil ani o milimetr.
První seržant se pohyboval jako nějaký těžký stroj se spoustou kuličkových ložisek. Když se dveře za jeho nadřízeným zavřely, podíval se na nás a řekl: "Pohov, sednout," překvapivě mírným hlasem. Posadil se na stůl v čele místnosti. Stůl zaskřípal, ale vydržel.
"To, co říkal kapitán, vás asi vyděsilo a já vypadám taky děsivě, ale oba to s vámi myslíme dobře. Budeme" spolu stále v nejtěsnějším kontaktu, takže si raději zvykněte na tu věc, kterou mám mezi svým mozkem a vámi. Kapitána patrně skoro vůbec neuvidíte, nanejvýš tak při manévrech."
Dotkl se své hlavy. "Když už mluvím o mozku, pořád mám ten svůj docela v pořádku, i když se Číňani pokoušeli o opak. Každý z nás veteránů PSOSN musel splnit stejná kritéria, jako vy, aby se sem dostal. Takže předpokládám, že jste chytří a houževnatí - ale vy mějte neustálé na paměti, že já a kapitán jsme chytří, houževnatí a zkušení."
Prolistoval organizační schéma, aniž se do něj doopravdy podíval. "Tak. Jak už říkal kapitán, v průběhu výcviku existuje jen jediný kázeňský trest. Absolutní trest. Ale obvykle nemusíme zabíjet, abychom si zajistili disciplínu; Charon to udělá za nás.
Tady na stanici je to něco jiného. Nezajímá nás, jak budete trávit svůj volný čas. Plácejte se po zadcích celé dny a šoustejte celé noci, to je vaše věc... Ale jakmile si obléknete skafandry a vyjdete ven, budete zachovávat kázeň, na kterou by byl pyšný i římský centurion. Dostanete se do situací, ve kterých jediná hloupost může zabít nás všechny. Prvním naším úkolem bude vyzkoušet si bojové skafandry. Ve vedlejší místnosti na vás čekají zbrojíři; budou se vám věnovat individuálně. Tak do toho."
4
"Vím, že na Zemi vás učili, co všechno bojový skafandr dokáže." Zbrojíř byl muž menší postavy, částečně plešatý, bez jakéhokoliv služebního označení nebo hodnosti na kombinéze. Seržant Cortez nám řekl, abychom mu říkali 'pane', protože je poručík.
"Ale rád bych zdůraznil a doplnil pár bodů, které vaši pozemští instruktoři možná opomněli nebo nevěděli. Váš první seržant byl tak laskav, že svolil dělat mi názornou pomůcku. Seržante?"
Cortez si svlékl kombinézu a vystoupil na malý vyvýšený stupínek, kde stal skafandr, otevřený jako škeble vytvarovaná do lidské podoby. Zacouval do něj a zastrčil ruce do tuhých rukávů. Ozvalo se cvaknutí a skafandr se s povzdechnutím zavřel. Byl zářivě zelený a na helmě stálo bílými písmeny napsáno CORTEZ.
"Kamufláž, seržante." Zelená vybledla v bílou, pak ve špinavě šedou. "Tohle je vhodná maskovací barva pro Charon a

většinu přestupových planet," řekl Cortez jako z hluboké studny. "Ale na skladě máme i pár dalších barevných kombinací." Šedou barvu vystřídaly zelené a hnědé skvrny: "Džungle." Skvrny zmizely a skafandr získal barvu okru: "Poušť." Temně hnědá, ještě tmavší a nakonec černá: "Noc nebo volný vesmír."
"Výborně, seržante. Pokud vím, tohle je jediné vylepšení skafandru, ke kterému došlo poté, co jste nastoupili výcvik. Ovládání je na levém zápěstí a není moc pohodlné. Ale jakmile si na ně jednou zvyknete, bude se vám používat docela snadno.
Prakticky jste se skafandrem na Zemi asi moc necvičili. Nechtěli jsme, abyste si na něj zvykli v příznivém prostředí. Bojový skafandr je nejsmrtonosnější osobní zbraň, jaká kdy byla vyvinuta, ale žádná zbraň vás také snadněji nepřipraví o život, když si nedáte pozor. Otočte se, seržante.
Na tohle si dejte pozor." Poklepal na velký čtvercový výstupek mezi lopatkami. "Chladicí žebra. Jak jistě víte, skafandr se snaží udržovat uvnitř příjemnou teplotu bez ohledu na to, jaké počasí je venku. Materiál, z něhož je výroben, je skoro dokonalý izolátor. Což znamená, že tahle žebra jsou horká - horká zvláště v porovnání s venkovní teplotou - a mohou vám utrhnout hlavu.
Nemusíte pro to udělat nic víc, než se opřít o balvan zmrzlého plynu; kolem je jich spousta. Plyn sublimuje rychleji, než stačí unikat do okolí, tlačí na okolní 'led' a narušuje ho... a v pouhé setině sekundy máte něco jako ruční granát odpálený přímo na zádech. Ani to neucítíte.
Různé variace na toto téma zabily za poslední dva měsíce jedenáct lidí. A to nedělali nic jiného, než že stavěli baráky. Předpokládám, že je vám známo, jak snadno mohou silové převody vašeho skafandru zabít vás nebo vašeho společníka. Má někdo zájem potřást tady seržantovi rukou?" Odmlčel se, pak k němu přistoupil a sevřel jeho ruku v rukavici. "Má v tom praxi. Dokud ji nezískáte vy, buďte velice opatrní. Něco vás zasvědí, vy se poškrábete a zlomíte si vaz. Musíte počítat se semilogaritmickou odezvou: tlak dvou liber vyvolá sílu pěti liber; tri libry vám dají deset, čtyři libry dvacet tři, pět liber čtyřicet sedm. Většina z vás vyvine stiskem přes sto liber. Teoreticky byste s tímhle byli schopni přetrhnout vejpůl ocelový nosník. Ve skutečnosti by to ale nevydržel materiál rukavic a to by vás stálo život. Tady na Charonu by vás dostal buďto podtlak nebo mráz. Zemřeli byste v každém případě.
Nožní posilovače jsou také nebezpečné, i když jejich zesílení už není tak velké. Dokud se je nenaučíte skutečně dobře ovládat, nesnažte se běhat ani skákat. Pravděpodobně byste při tom klopýtli a pravděpodobně by vás to stálo život. Gravitace tady na Charonu je tři čtvrtiny pozemské,
takže to není tak zlé. Ale na skutečně malých světech,
jako je Měsíc, byste po každém skoku letěli dobrých dvacet minut. Potom byste narazili rychlostí osmdesát metrů za sekundu třeba do skály. Na malých asteroidech byste dokonce mohli dosáhnout únikové rychlosti a odletět do kosmického prostoru. To je velice pomalý způsob cestování.
Zítra ráno se začneme učit, jak přežít v těchhle ďábelských mašinkách. Po zbytek dnešního odpoledne a večera si vás budu volat po jednom a každému vyberu jeho skafandr. To je vše, seržante."
Cortez šel ke dveřím, otočil pákou a vpustil tak vzduch do přechodové komory. Série infračervených lamp zabraňovala vzduchu uvnitř zmrznout. Když se tlak vyrovnal, vrátil páku zpět, otevřel dveře, vešel do komory a dveře za sebou zavřel. Kompresory asi minutu hučely a odsávaly vzduch; pak seržant otevřel vnější
dveře a vyšel ven. Bylo to v podstatě stejné jako na Měsíci.
"Jako první půjde vojín Omar Almizar. Vy ostatní si můžete jít lehnout. Budu vás postupně volat interkomem."
"V abecedním pořádku, pane?"
"Jo. Asi tak deset minut na každého. Pokud vaše
jméno začíná na 'Z', můžete klidně jít na kutě."
Ptala se Rogersová. Jít na kutě bylo pravděpodobně přesně to, na co myslela.
5
Slunce bylo ostře bílý bod přímo nad našimi hlavami. Bylo mnohem jasnější, než jsem čekal; jelikož jsme od něj byli vzdáleni osmdesát astronomických jednotek, mělo svítit 6400krát méně, než na Zemi. Přesto nevydávalo o nic míň světla než pouliční lampa.
"Je tady podstatně víc světla, než budete mít na přestupové planetě," zakrákal hlas kapitána Stotta v našich kolektivních uších. "Buďte rádi, že aspoň vidíte, kam šlapete."
Seřadili jsme se na úzkém permaplastovém chodniku, který spojoval obytnou budovu se skladištěm. V chůzi jsme se cvičili už uvnitř, a nebyl v tom žádný rozdíl s výjimkou exotické scenérie tady venku. Ačkoliv světlo bylo slabé, viděli jsme všechno až k obzoru, protože nám tu nevadila atmosféra. Asi v kilometrové vzdálenosti se od jednoho horizontu k druhému táhl černý útes, příliš pravidelný, než aby mohl mít přírodní původ. Půda pod našima nohama byla obsidiánově černá tu a tam zpestřená skvrnami bílého nebo namodralého ledu. Vedle skladiště byla hromada sněhu v nádobě označené KYSLÍK.
Skafandr byl docela pohodlný, ale člověk v něm měl zvláštní pocit, že je současně loutkou i loutkářem. Vydali jste třeba impulz k zvednutí nohy, skafandr ho zesílil a pohnul vaší nohou za vás.
"Dnes se budeme procházet jen v prostoru základny a tento prostor nikdo z vás neopustí." Kapitán neměl svou pětačtyřicítku - pokud ji nemel jako talisman pro štěstí pod skafandrem - ale měl, stejně jako my všichni, laserový prst. Ten jeho byl patrně aktivovaný.
Dodržujíce nejméně dvoumetrové odstupy, sešli jsme z permaplastu a následovali kapitána po hladké skále. Asi hodinu jsme opatrně pochodovali po spirále, až jsme dorazili na opačný konec základny.
"Teď všichni dávejte dobrý pozor. Půjdu k tamté namodralé ledové desce" —byla velká, od nás asi dvacet metrů vzdálená— "a ukážu vám něco, co si raději dobře zapamatujte, pokud chcete zůstat naživu."
Popošel asi o tucet kroků. "Nejprve musím prohřát tuhle skálu - sklopit filtry." Stiskl jsem tlačítko v podpaží a před můj

obrazový konvertor se zasunul filtr. Kapitán ukázal prstem na černý balvan o velikosti basketbalového míče a krátce ho přejel laserovým paprskem. Pronikavé světlo na nás vrhlo dlouhý stín jeho postavy. Skála se roztříštila na hromádku nepravidelných úlomků.
"Zakrátko zase vychladnou." Sehnul se a zvedl jeden z úlomků. "Tenhle má asi tak dvacet nebo pětadvacet stupňů. Podívejte se." Hodil 'horký' kámen na ledovou desku. Kámen se od ní odrazil a odskočil v podivném úhlu. Kapitán hodil druhý a ten se zachoval stejně.
"Jak jistě víte, nejste dokonale izolovaní. Ty kameny měly přibližně stejnou teplotu jako podrážky vašich bot. Pokud byste se pokusili postavit na desku zmrzlého vodíku, dopadli byste stejně. Až na to, že kameny byly mrtvé už předtím. Důvod, proč se tak děje, je, že se mezi skálou a ledem vytvoří kluzná vrstvička - maličká louže tekutého vodíku - a polštář vodíkových par několik molekul silný; To má za následek, že se kámen - nebo vy - stanete ve vztahu k ledu jakýmsi ideálním ložiskem, a bez třeni pod podrážkami bot nemůžete stát.
Po měsíci života ve skafandru takový pád můžete přežít, ale teď ještě nevíte jak. Podívejte se."
Kapitán se přikrčil a skočil na ledovou desku. Nohy mu podklouzly a on se ve vzduchu otočil, dopadl na kolena a dlaně. Doklouzal na pevnou zem a postavil se.
"Vtip je v tom, že se nesmíte dotknout zmrzlého plynu svým chladičem. V porovnání s ledem je horký jako vysoká pec a dotek při jakémkoliv tlaku má za následek explozi."
Po této ukázce jsme se ještě asi hodinu procházeli a pak jsme se vrátili na ubikace. Když jsme prošli vzduchovou propustí, museli jsme chvíli jen tak postávat, aby se naše obleky prohřály. Někdo ke mně přistoupil a dotkl se mne helmou.
"Williame?" nad obličejovým průzorem měla napsáno McCOYOVÁ.
"Ahoj, Seano. Copak je?"
"Jenom jsem se chtěla zeptat, jestli máš dnes v noci s kým spát."
To byla pravda; úplně jsem na to zapomněl. Tady jsme na noc neměli žádný rozpis. Každý si svého partnera vybíral sám. "Jistě, chci říct, hm, ještě ne... ne, nikomu jsem neříkal. Jasně, jestli chceš..."
"Díky, Williame. Uvidíme se později." Díval jsem se za ni, jak odchází, a při tom mne napadlo, že pokud by vůbec někdo mohl vypadat ve skafandru sexy, pak by to byla právě Seana. Ale ani ona v něm sexy nevypadala.
Cortez rozhodl, že jsme se prohřáli už dost, a odvedl nás do převlékárny, kde jsme každý zacouvali na své místo a napojili se na nabíjecí zařízeni. (Každý skafandr má v sobě ždibíček plutonia, který ho může zásobovat energií několik let, ale od nás se čeká, že dáme energetickým zdrojům pořádně zabrat.) Po nějakém tom strkání a klopýtání se nám to nakonec všem podařilo a mohli jsme se svléknout - devadesát sedm nahých kuřátek se vylíhlo ze zářivě zelených vajíček. Bylo tam zima - vzduch, podlaha a hlavně skafandry byly ledové - takže jsme se ke dveřím hrnuli jako stádo. Rychle jsem si oblékl blůzu a kalhoty a obul si sandály, ale pořád mi bylo zima. Našel jsem svůj hrníček a postavil se do fronty na sóju. Všichni kolem poskakovali, aby se zahřáli.
"Ko-kolik myslíš, že tady je stupňů, M-mandello?" zeptala se McCoyová.
"Nevím a ani to vědět nechci." Přestal jsem poskakovat a začal jsem se třít, přičemž jsem pořád v jedné ruce držel hrníček. "Řekl bych, že je tu stejně zima jako tehdy na Missouri."
"Brrr... kdyby tu tak zavedli nějaké to zatracené topeni." Zima působí na malé ženy víc, než na kohokoliv jiného. McCoyová byla z nás všech nejmenší, panenka s vosím pasem sotva pět stop vysoká."
"Určitě sem brzy pustí teplý vzduch. Už to nebude dlouho trvat."
"Přála bych si, abych byla takový velký špalek masa jako ty."
Já byl rád, že není.
6
První smrtelnou nehodu jsme měli třetího dne, když jsme se učili kopat díry. S takovým množstvím energie uskladněné v našich zbraních by pro nás nebylo příliš praktické kopat díry klasickým způsobem, krumpáčem a lopatou. Na druhé straně jsme mohli házet granáty třeba celý den a nedostali jste nic než mělký výmol - takže běžně užívaná metoda je vyhloubit ručním laserem díru v zemi, hodit do ní časovanou nálož a v lepším případě díru ucpat kamením. Na Charonu přirozeně mnoho volného kamení není, jedině že byste si kvůli němu vyvrtali ještě jednu díru.
, Jediná obtíž při celé té operaci je dostat se včas pryč. Bylo nám řečeno, že abychom byli v bezpečí, musíme být ukryti za něčím opravdu pevným, nebo alespoň sto metrů od místa výbuchu. Časovaná nálož vám sice poskytne tři minuty, ale nemůžete se jen tak otočit a utíkat pryč. Ne bez rizika a ne na Charonu.
K neštěstí došlo, když jsme dělali skutečně velkou jámu, takovou, jaké je třeba pro podzemní bunkr. Na to je třeba udělat výbuchem jámu, vlézt do ní a celou proceduru zopakovat, tolikrát, až je jáma dostatečně hluboká. V kráteru jsme používali nálože s pětiminutovým zpožděním, ale ani pak jsme neměli času nazbyt - šplháte-li v bojovém skafandru po stěně kráteru, musíte se pohybovat opravdu pomalu.
Skoro každý už si vyzkoušel vyhloubit dvojitou díru; skoro každý, jen ne já a tři další. Myslím, že jsme byli jediní, kteří si všimli, že Bovanovičová má potíže. Všichni čtyři jsme stáli nějakých dvě stě metrů od ní. S obrazovým konvertorem nastaveným na čtyřicetinásobnou světelnost jsem se díval, jak mizí za okrajem kráteru. Potom jsem už jen slyšel její konverzaci s Cortezem.
"Jsem na dně, seržante."
My ostatní jsme se do rozhovoru míchat nesměli; linka musela být volná pro Corteze a vojína plnícího úkol.
"Dobře, přesuň se do středu a odstraň kamení. Nespěchej. Dokud neodjistíš nálož, máš času dost."
"Jistě, seržante." Slyšeli jsme ozvěnu rachocení kamení a zvuky jejích kroků. Několik minut neříkala nic.
"Našla jsem dno." Zdálo se, že má trochu potíže s dechem.
"Led, nebo skála?"

"Skála, seržante. Taková nazelenalá."
"Nastavte nízký výkon. Jedna celá dva, rozptyl čtyři."
"Zatraceně, seržante, takhle to bude trvat věky."
"Jo, ale ve skále jsou hydrátové krystaly - zahřejte je příliš prudce, a vybouchnou vám pod nohama. V takovém případě tam zůstanete, děvenko. Tedy to, co z váš zbude."
"Dobře, jedna celá dva plus čtyři." Z nitra kráteru vytryskla rudá záře laseru.
"Až se dostanete do hloubky jednoho metru, přestavte rozptyl na dva."
"Rozumím." Trvalo jí to přesně sedmnáct minut, tři z nich při rozptylu dva. Dokázal jsem si představit, jak ji teď asi bolí ruka.
"Teď si na pár minut odpočiňte. Až dno díry přestane sálat, odjistěte nálož a hoďte ji tam. Pak jděte ven, rozumíte? Máte na to spoustu času."
"Rozumím, seržante. Jít ven." V jejím hlase lehce zaznívala nervozita. Kolikrát v životě se vám podaří, že se po špičkách kradete od dvaceti-mikrotunové tachyonové bomby? Několik minut jsme poslouchali jen její dech.
"Už tam vklouzla!" Tichý svist bomby klouzající do díry.
"Teď pomalu a klidně. Máte na to pět minut."
"J-jo. Pět." Její kroky zprvu zněly pomalu a pravidelně. Pak, když začala šplhat nahoru, se z nich pravidelnost vytratila a možná i trochu zrychlily. A čtyři minuty před explozí—
"K sakru!" Ozval se rachot valícího se kamení a dutý zvuk dopadu těžkého předmětu. "K sakru, k sakru!"
"Co se stalo, vojíne?"
"Ach, k sakru!" Ticho. "K sakru."
"Vojíne, pokud nechcete být zastřelena, okamžitě mi řeknete, co se stalo!"
"Já... k sakru, uvízla jsem tu. Zatracená skála... zatraceně... DĚLEJTE NĚCO! Nemůžu se hýbat, k sakru, já se nemůžu hýbat, já, já—"
"Držte hubu! Jak jste hluboko?"
"Nemůžu hýbat těma svýma zatracenýma nohama. POMOZTE MI—"
"Tak k sakru použijte své ruce - přitahujte se! Každou rukou uzvednete tunu."
Tři minuty do exploze.
Přestala klít a začala si něco mumlat, myslím, že rusky. Ztěžka oddychovala... a pak se najednou ozval rachot kamení.
"Jsem volná." Dvě minuty.
"Jděte tak rychle, jak dokážete." Cortezův hlas zněl lhostejně, bez jakékoliv emoce.
O devadesát sekund později se její hlava objevila nad okrajem kráteru. "Běž, děvče... raději běž, jak nejrychleji umíš."
Uběhla šest nebo sedm kroků a spadla, několik metrů se plazila a zvedla se; běžela, zase spadla, znovu se zvedla—
Vypadalo to, že se pohybuje velice rychle, ale podařilo se jí urazit jen asi třicet metrů, když Cortez řekl: "Fajn, Bovanovičová, položte se na břicho a klidně ležte." Uplynulo deset sekund, ale buďto ho neslyšela, nebo se chtěla dostat ještě o kousek dál, pokračovala v běhu, a právě uprostřed jednoho takového skoku se ozval výbuch a něco velkého ji udeřilo zezadu do krku. Její bezhlavé tělo se několikrát převalilo, zanechávajíc za sebou rudočernou spirálu zmrzlé krve, která se pomalu snášela k zemi jako pruh třpytivého prachu, do nějž se nikdo z nás neodvážil šlápnout, zatímco jsme sbírali kameny na zakrytí té neživé věci na jeho konci.
Ten večer seržant Cortez nepřednášel, dokonce se neobjevil ani při večeři. Byli jsme k sobě navzájem velice ohleduplní a nikdo se nevyhýbal mluvení o tom, co se stalo.
Spal jsem s Rogersovou - každý té noci spal se svým dobrým přítelem - ale nechtěla nic jiného, než se vyplakat, a plakala tak dlouho a tak usedavě, až jsem se k ní přidal.

7

"Úderná skupino A - vpřed!" Dvanáct z nás vyrazilo v nepravidelné řadě proti maketě bunkru. Byl od nás asi kilometr daleko a mezi ním a námi byly pečlivě nastražené překážky. Mohli jsme běžet poměrně rychle, protože všechen led byl předem odstraněn, ale ani po desetidenním tréninku jsme si netroufli na víc než lehký klus.
Nesl jsem granátomet s deseti-mikrotunovými cvičnými granáty. Všichni jsme měli své laserové prsty seřízené na výkon nula celá osm, rozptyl jedna, což není o moc víc, než má obyčejná svítilna. Byl to simulovaný útok - bunkr a jeho robotičtí obránci byli příliš drazí, než abychom je jednou použili a zničili.
"Skupino B, za nimi. Velitelé družstev, převezmete velení."
Přiblížili jsme se ke skupině balvanů asi v polovině vzdálenosti, když Potterová, velitelka mého družstva, řekla: "Zastavit a skrýt se." Skrčili jsme se za skálou a čekali na skupinu B.
Tucet mužů a žen, takřka neviditelných ve svých černých oblecích, proběhlo kolem nás. Jakmile se dostali na volné prostranství, zatočili doleva a ztratili se nám z dohledu.
"Pal!" Rudé záblesky výbuchů tančily kolem bunkru na hranici viditelnosti. Pět set metrů byl maximální dostřel přenosných granátometů; ale při troše štěstí se to mohlo podařit, takže jsem namířil pod úhlem pětačtyřiceti stupňů a vypálil krátkou salvu.
Z bunkru se zableskla odvetná palba ještě dřív, než mé granáty dopadly. Jejich automaticky řízené lasery nebyly o nic silnější než naše, ale přímý zásah vám mohl vyřadit obrazový konvertor a tak vás oslepit. Naštěstí byly zaměřeny náhodně a k našim balvanům se ani neblížily.
Asi třicet metrů od bunkru se několikrát oslnivě zablesklo. "Mandello! Myslela jsem, že s tou věcí umíš zacházet!"
"Sakra, Potterová - sama víš, že to má dostřel jen půl kiláku. Jakmile se dostaneme trochu blíž, posadím je všechny přímo na střechu."
"To určitě."

Neodpověděl jsem. Nebude velitelem družstva věčně. Mimo to, nebyla zase tak špatná holka, než jí ta funkce stoupla do hlavy.
Jelikož granátometčík je současně i zástupcem velitele družstva, byl jsem naladěn na její frekvenci a slyšel jsem, jak s ní mluví skupina B.
"Potterová, tady Freeman. Ztráty?"
"Tady Potterová - ne, vypadá to, že se soustředí na vás."
"Jo, už jsme ztratili tři. Teď jsme v prohlubni asi osmdesát, sto metrů od vás. Budeme vás krýt, až budete připraveni."
"Dobře, vyrážíme." Tiché cvaknutí: "Skupino A, za mnou." Potterová vyskočila z úkrytů za balvanem a zapnula slabou růžovou lampičku na zádech svého skafandru. Zapnul jsem svou, vyběhl po jejím boku a ostatní členové naší skupiny se vějířovitě rozvinuli za námi. Nikdo nestřílel, protože nás palbou kryla skupina B.
Slyšel jsem jen těžké oddychování Potterové a tiché křup křup svých bot. Mnoho jsem toho neviděl, a proto jsem zvýšil citlivost svého obrazového konvertoru o dva stupně. Obraz se tím trochu rozmazal, ale byl uspokojivě jasný. Zdálo se, že palba z bunkru držela skupinu B přišpendlenou k zemi a pořádně jí zatápěla. Jediná odvetná palba, na kterou se zmohli, pocházela z jejich prstových laserů. O svého granátometčíka už asi přišli.
"Potterová, tady Mandella. Nemohli bychom skupině B trochu odlehčit?"
"Hned jak se mi podaří najít pro nás nějaký slušný úkryt. Jinak jste v pořádku? Vojíne?" Po dobu cvičení povýšila na desátníka.
Zahnuli jsme doprava a zalehli za skalní desku. Většina ostatních si našla úkryt poblíž, ale někteří museli vzít zavděk matičkou zemí.
"Freemane, tady Potterová."
"Potterová, tady Smithy. Freeman je vyřazený; Samuels je taky vyřazený. Už nás zůstalo jen pět. Kryjte nás, abychom mohli—"
"Rozumím, Smithy." Klik. "Skupino A, pal! Béčko je na tom doopravdy špatně."
Vykoukl jsem zpoza skály. Můj měřič vzdálenosti mi říkal, že bunkr je ještě asi tři sta padesát metrů od nás, což bylo pořád příliš daleko. Zamířil jsem o chlup výš a vypálil tři, pak jsem o pár stupňů snížil a vypálil ještě dva. První granáty asi o dvacet metrů prostřelily, zato druhá salva dopadla přímo před bunkr. Snažil jsem se držet sklon a vychrlil jsem dalších patnáct a pak i zbytek zásobníku stejným směrem.
Měl jsem se schovat za balvan a znovu nabít, ale chtěl jsem vidět, kam těch patnáct granátů dopadlo, a proto jsem nespouštěl oči z bunkru, zatímco jsem rukou zašmátral po novém zásobníku—
Když laser zasáhl můj obrazový konvertor, vyšlehla mi do očí tak intenzivní rudá záře, že jsem měl pocit, jako by se propálila mýma očima a zastavila se až o zadní část mé lebky. Muselo to trvat sotva pár milisekund, než se konvertor přetížil a vypadl, ale prudká bolest v očích mě neopustila ještě dalších několik minut.
Jelikož jsem byl oficiálně 'mrtvý', moje rádio se automaticky odpojilo a já měl zůstat tam, kde jsem byl, dokud nebude po boji. Bez smyslových vjemů, kromě svědění vlastní kůže (pekelně pálila v místech, kam zasahoval obraz z konvertoru) a zvonění v uších mi to připadalo jako strašně dlouhá doba. Nakonec něčí helma narazila do mé.
"Jsi v pořádku, Mandello?" To byla Potterová.
"Je mi líto. Před dvaceti minutami jsem umřel nudou."
"Vstaň a chyť se mě za ruku." Poslechl jsem ji a společně jsme se šourali k ubytovnám. Trvalo nám to přes hodinu. Po celou tu dobu nic neřekla, ale když jsme prošli vzduchovou propustí a ohřáli se, pomohla mi ze skafandru. Je pravda, že jsem byl zralý na něžné olizování ran, ale přesto mne překvapilo, když se můj skafandr otevřel a ona se mi dřív, než se mé oči stačily přizpůsobit světlu, hodila kolem krku a vlhce mne políbila.
"Skvěle jsi střílel, Mandello."
"Huh?"
"Copak jsi to neviděl? Jasně, že ne... Ta tvoje poslední salva - čtyři přímé zásahy. Bunkr uznal, že prohrál, a my už nemuseli udělat nic jiného než pěkně pomaloučku dojít k němu."
"Skvělé." Poškrábal jsem se na obličeji a na zem dopadlo pár vloček odumřelé kůže. Zahihňala se.
"Měl by ses vidět. Vypadáš jako..."
"Všechno mužstvo do učebny." To byl kapitánův hlas, což obvykle věštilo něco nepříjemného.
Podala mi blůzu a sandály. "Pojďme." Učebna a jídelna mužstva zároveň byla na druhé straně chodby. U dveří byly řady prezentačních knoflíků; stiskl jsem ten, který nesl mé jméno. Čtyři jména byla zakryta černými páskami. To bylo dobré. Znamenalo to, že při dnešním cvičení nikdo další nezařval.
Kapitán seděl na vyvýšeném stupínku, což přinejmenším znamenalo, že odpadne šaškování s pozorem. Během necelé minuty jsme tarn byli všichni; tiché zazvonění ohlásilo plný stav. Kapitán Stott nevstal. "Dnes jste si vedli docela dobře. Nikdo nebyl zabit a po pravdě řečeno, čekal jsem, že bude. V tomto ohledu jste předčili má očekávání, ale ve všech ostatních ohledech jste odvedli mizernou práci.
Jsem rád, že si na sebe dáváte takový pozor, protože každý z vás představuje investici více než milionu dolarů a jednu čtvrtinu lidského života.
Ale na druhé straně vás v téhle simulované bitvě proti velice pitomému robotovi třiačtyřicet vběhlo přímo do laserové palby a simulovaně bylo zabito, a jelikož mrtví nejedí, nedostanete ani vy po následující tři dny nic k jídlu. Každý z vás, kdo byl v tomto boji zasažen, dostane na den jen dva litry vody a příděl vitamínů."
Věděli jsme dost, abychom si odpustili bručení a reptání, ale někteří z nás si vyměnili znechucené pohledy, zvláště my s ožehlým obočím a spálenou kůží na obličeji.
"Mandello."
"Pane?"

"Vy máte nejtěžší spáleniny. Měl jste obrazový konvertor na normálu?"
Zatraceně. "Ne, pane. Zvýšil jsem citlivost o dva," "Aha. Kdo byl při tom cvičení vaším velitelem?"
"Titulární desátník Potterová, pane."
"Vojíne Potterová, nařídila jste mu, aby si zvýšil intenzitu obrazu?"
"Pane, já... já si už nepamatuju."
"Nepamatujete si. Dobře, abyste si osvěžila paměť, připojíte se k 'mrtvolám'. Spokojená?"
"Ano, pane."
"Dobře. 'Mrtvoly' dostanou dnes večer své poslední jídlo a hladovku zahájí až zítra. Nějaké otázky?" Dělal si legraci. "V pořádku. Rozchod."
Vybral jsem si jídlo, které vypadalo jako nejvýživnější, a vzal jsem si svůj tác ke stolu, kde seděla Potterová.
"To od tebe bylo zatraceně donkichotské. Ale děkuju."
"Za nic. Stejně jsem chtěla pár kilo shodit." Nezdálo se mi, že by měla nějaká navíc.
"Znám dobré cvičení," řekl jsem. Usmála se, aniž vzhlédla od svého tácu. "Máš už někoho na dnešní noc?"
"Napadlo mě, že bych mohla požádat Jeffa..."
"Tak to si raději pospěš. Dělá si zálusk na Maejimu." No, nebyla to tak docela nepravda. Na ni si dělal zálusk každý.
"Já nevím. Možná bychom raději měli šetřit silami. Ty tři dny..."
"Ale běž." Jemně jsem ji pohladil po temeni. "Od Missouri jsme spolu nespali. Třeba jsem se od té doby naučil něco nového."
"Možná, že jo." Trochu poťouchle se na mě podívala. "Tak dobře."
Nakonec to byla ona, kdo přišla s něčím novým. Říkala tomu 'francouzská vývrtka'. Nechtěla mi prozradit, kdo ji to naučil. Rád bych mu potřásl rukou. Tedy až zase naberu trochu sil.
8
Ty dva měsíce výcviku na základně Miami nás dohromady stály jedenáct mrtvých. Dvanáct, když počítám i Dahlquista. Myslím, že strávit zbytek života na Charonu bez jedné ruky a obou nohou je skoro totéž, co umřít. Foster byl zavalen při sesuvu půdy a Freeland měl poruchu na skafandru a zmrznul dřív, než jsme jej z něj stačili vytáhnout. Ostatní mrtví byli lidé, se kterými jsem se moc nestýkal. Ale všechny ztráty bolely. Navíc jsme byli spíš čím dál vystrašenější než opatrnější.
Teď nás čekala odvrácená strana. Dopravili nás tam letecky ve skupinkách po dvaceti a vyklopili nás vedle hromady stavebního materiálu, důmyslně ponořeného do louže tekutého helia 2.
K vytažení materiálu z helia 2 jsme použili kotvy. Brodit se v něm je nebezpečné, protože se kolem vás neustále vlní a těžko se dá odhadnout, co je pod hladinou; člověk šlápne na louži zamrzlého vodíku, než se naděje.
Navrhl jsem, abychom louži zkusili odpařit našimi lasery, ale ani deset minut soustředěné palby hladinu nijak nesnížilo. Ani nezačalo vřít; helium 2 je totiž 'supertekutina', takže se musela vypařovat vždy stejnoměrně, po celé hladině. Nevznikala v něm žádná horká místa, tudíž ani žádné bubliny.
Nesměli jsme používat světla, abychom se 'vyhnuli odhalení'. Pro naše obrazové konvertory docela stačilo světlo hvězd, ale každé zvýšení citlivosti znamenalo současně ztrátu ostrosti. Při čtyřnásobném zesílení vypadala krajina kolem jako hrubá černobílá fotografie a nedala se přečíst ani jména na přilbách ostatních, pokud jste nestáli přímo před nimi.
Krajina stejně nebyla na pohled moc zajímavá. Kolem bylo asi půl tuctu středně velkých meteoritických kráterů (všechny byly naplněny do přesně stejné výše tekutým heliem 2) a na obzoru se táhlo nějaké nízké pohoří. Nerovný povrch měl konzistenci zmrzlých pavučin; pokaždé, když jste položili nohu na zem, propadli jste se na půl palce do vrzající krusty. Za chvíli nám to všem lezlo pořádně na nervy.
Většinu dne nám zabralo vytažení materiálu z tůně. Spali jsme na směny a to buďto ve stoje, vsedě nebo vleže na břiše. Ani jedna z těchto poloh mi moc nevyhovuje, takže jsem byl celý žhavý dostavět co nejdříve bunkr a natlakovat ho. Pod zemí se stavět nedalo - každá díra se okamžitě zaplnila heliem 2 - takže jsme nejprve museli postavit izolační plošinu, což byl permaplastovakuový sendvič tři vrstvy silný.
Byl jsem titulárním desátníkem s přidělenou skupinou deseti lidí. Zrovna jsme nosili permaplastové desky na stanoviště, když jeden z 'mých' mužů uklouzl a spadl na záda.
"Zatraceně, Singere, dívej se, kam šlapeš." Takhle už jsme přišli o pár lidí.
"Omlouvám se, desátníku. Zakopl jsem. Nějak se mi zamotaly nohy."
"Jasně, tak si dávej pozor." Vstal, spolu se svým partnerem odnesli desku a vydali se pro další.
Sledoval jsem Singera. Všiml jsem si, že po několika minutách začal vrávorat, což v tom kybernetickém brnění není zase tak jednoduché.
"Singere! Až položíš tu desku, přijď sem."
"Dobře." Uložil desku na místo a připotácel se ke mně.
"Podívám se na tvá data." Otevřel jsem dvířka na jeho prsou, která ukrývala zdravotní monitorovací zařízení. Teplota byla dva stupně nad normálem, krevní tlak i tep stoupaly. Zatím se ještě nedostaly do červené oblasti.
"Je ti špatně nebo něco?"
"K čertu, Mandello, jsem v pořádku, jenom trochu unavený. Co jsem spadl, připadám si trochu jako omámený."
Vyťukal jsem zdravotníkovo číslo. "Doktore, tady Mandella. Nemohl bys sem na chvíli zaskočit?"
"Jistě, kde jsi?" Zamával jsem a on se vydal kolem tůně ke mně.
"V čem je problém?" Ukázal jsem mu Singerova data.
Doktor věděl, co znamenají i ty ostatní údaje a čísla, a proto mu to chvíli trvalo. "Vypadá to, Mandello... že je mu prostě horko."

"Sakra, tohle jsem vám mohl říct rovnou," řekl Singer.
"Možná bys měl raději zavolat zbrojíře, aby se mu koukl na oblek." Měli jsme mezi sebou dva lidi, kteří prodělali rychlokurz údržby skafandrů; to byli naši 'zbrojíři'.
Zavolal jsem Sanchezovi a požádal ho, aby za mnou přišel i se svým nádobíčkem.
"Za chvíli jsem tam, desátníku. Nesu desku."
"Fajn, tak ji polož a pojď sem hned." Začínal jsem být nervózní. Zatímco jsme na něho čekali, prohlédli jsme si s doktorem Singerův skafandr.
"Hele," řekl doktor Jones. "Koukni se na tohle." Obešel jsem Singera a podíval se na místo, kam doktor ukazoval. Dvě z žeber výměníku tepla byla ohnutá.
"Je něco v nepořádku?" zeptal se Singer.
"Spadl jsi na výměník tepla, že?"
"Jistě, desátníku - to je ono. Určitě správně nefunguje."
"Já bych řekl, že nefunguje vůbec," řekl doktor.
To už přišel Sanchez s diagnostickým zařízením a my mu řekli, co se stalo. Podíval se na Singerův výměník tepla, pak do něj zapojil pár konektorů a přečetl si údaje z malého monitoru na svém přístroji. Nevím, co měřil, ale až do osmého místa za desetinnou tečkou tam byly samé nuly.
Sanchez vyladil mou osobní frekvenci. "Desátníku, ten chlápek je prakticky mrtvý."
"Cože? Copak tu zatracenou věc nedokážeš spravit?"
"Možná... možná, že bych to dokázal, kdybych se . mohl dostat dovnitř. Ale to nejde—"
"Hej! Sanchezi?" Singer se k nám připojil na veřejné frekvenci. "Zjistil jsi, co je špatně?" Ztěžka oddechoval.
Klik. "Šetři si dech, Singere, pracujeme na tom." Klik. "Nevydrží dost dlouho, abychom stačili natlakovat bunkr. A já nemohu opravit výměník, aniž bych otevřel . jeho skafandr."
"Máme přece nějaké rezervní skafandry, ne?"
"Dva, univerzální velikost. Ale nemáme tu kde... řekněme..."
"Dobře. Běž jeden z nich zahřát." Přepnul jsem na veřejnou frekvenci. "Poslyš, Singere, musíme tě z toho obleku dostat. Sanchez má náhradní, ale aby ses do něj mohl převléknout, musíme kolem tebe postavit domek. Rozumíš?"
"Hm..."
"Podívej, postavíme kolem tebe bednu a napojíme ji na kyslíkový přístroj. Tak budeš moci dýchat, než si přelezeš do nového obleku."
"To zní strašně kompik... kompil... složitě."
"Podívej, ve skutečnosti na tom nic není—"
"Budu zase v pořádku, člověče, jen si trochu odpoč—"
Vzal jsem ho za ruku a odvedl k rozestavěné budově. Teď už se vážně potácel. Doktor ho vzal za druhou ruku, takže jsme ho uchránili před dalším pádem.
"Desátníku Ho, tady desátník Mandella." Ho měla na starosti jednotku pro zabezpečování životních funkcí.
"Co chceš, Mandello, mám spoustu práce."
"Budeš jí mít ještě víc." Vysvětlil jsem jí, co se děje. Zatímco její parta připravovala jednotku - pro náš účel stačil jen přívod vzduchu a topení - nařídil jsem své skupině, aby z šesti kusů permaplastu vystavěli hermetickou bednu kolem Singerova náhradního obleku. Vypadala jako velká rakev metr krát metr krát šest.
Skafandr jsme uložili na desku, která tvořila podlahu. "Tak, Singere, vlez si dovnitř."
Žádná odpověď.
"Singere!" Jen tam stál. Doktor Jones se podíval na jeho monitor.
"Je mimo, člověče, v bezvědomí!"
Mozek se mi rozběhl jako o závod. V bedně se prostě muselo najít místo ještě pro jednoho. "Píchněte mi s ním." Vzal jsem Singera za ramena, doktor za nohy a pečlivě jsme ho uložili k nohám náhradního skafandru.
Pak jsem se dovnitř nasoukal já, nad skafandr. "Fajn. Zavřete nás."
"Podívej se, Mandello, pokud by někdo měl být uvnitř, pak jsem to já."
"Jdi se bodnout, doktore. To je moje práce. Můj člověk." Znělo to nějak falešně. William Mandella, čacký hrdina.
Přiložili permaplastovou desku k hornímu okraji -už tam byly dva otvory - pro vstup a výstup vzduchu a začali ji přivařovat laserem. Na zemi jsme používali lepidlo, ale tady je jedinou kapalinou helium, které má sice spoustu zajímavých vlastností, ale lepkavé určitě není.
Zhruba o deset minut později jsme byli dokonale obezděni. Slyšel jsem, jak kyslíková jednotka hučí. Zapnul jsem reflektor svého skafandru - poprvé od chvíle, kdy jsme přistáli na odvrácené straně - a rázem se mi před očima roztančily červené skvrny.
"Mandello, tady Ho. Zůstaň ve svém skafandru ještě alespoň dvě nebo tři minuty. Vháníme dovnitř horký vzduch, ale zatím se nám vrací kapalný." Po chvíli červená záře zeslábla.
"Fajn, pořád je ještě studený, ale už bys to mohl zkusit." Otevřel jsem svůj oblek. Nedal se rozevřít úplně, ale podařilo se mi z něj vylézt docela snadno. Byl pořád ještě dost studený, aby mi spálil kůži na prstech a kloubech.
Plazil jsem se rakví nohama napřed, dokud jsem nenarazil na Singera. čím víc jsem se vzdaloval od reflektoru svého skafandru, tím byla kolem vetší tma. Když jsem konečně otevřel jeho skafandr, udeřila mne do obličeje vlna horkého zápachu. Ve slabém světle byla jeho kůže temně rudá a opuchlá. Dýchal velice pomalu a slyšel jsem, že jeho srdce bije nepravidelně.
Nejprve jsem mu odpojil vyměšovací trubici - nebylo to moc příjemné - a pak biočidla; a potom nastal problém s vytažením jeho rukou z rukávů.

Je to docela jednoduché, když se jedná o vaše vlastní ruce. Natočíte se takhle, pak zase takhle a už jsou venku. Dělat to zvenčí je něco jiného: bylo třeba Singera otočit a vytáhnout mu ruce z rukávů, které jsou mimořádně nepoddajné a těžké.
Jakmile se mi podařilo vyprostit jednu jeho paži, bylo to už docela jednoduché; prostě jsem se plazil nahoru, nohama se zapíral o rameno jeho obleku a táhl ho za sebou za volnou ruku. Vyklouzl ze skafandru jako ústřice z lastury.
Dotlačil jsem ho k rezervnímu skafandru a po spoustě strkání a páčení jsem mu dostal nohy do nohavic. Pak jsem mu připnul biočidla a nasadil přední vyměšovací trubici. Zadní si bude muset nasadit sám; pro mne to bylo příliš komplikované. Už po nevímkolikáté jsem byl rád, že jsem se nenarodil jako žena; ty mají dva tyhle zatracené instalatérské výmysly místo jednoho a jednoduché hadice jako my.
Ruce jsem se mu do rukávů vůbec nepokoušel strčit. Oblek byl stejně k jakékoliv práci nepoužitelný - silové převody se musely nastavit individuálně.
Singerova víčka se zachvěla. "Man... dello. Kde to... k sakru..."
Vysvětlil jsem mu to, pěkně pomaloučku, a zdálo se, že většinu z toho pochopil. "Teď tě zavřu a vlezu si do svého obleku. Pak nechám odříznout jeden konec a vytáhnu tě ven. Rozuměls?"
Přikývl. Zvláštní, když člověk přikývne nebo zavrtí hlavou uvnitř skafandru, zvenčí není vidět nic.
Vplazil jsem se do svého skafandru a zapnul veřejnou frekvenci. "Doktore, myslím, že to bude v pořádku. Dostaňte nás odsud."
"Dobře." To byl Hoin hlas. Hučení kyslíkového přístroje vystřídalo syčení a pak bušení. Z bedny bylo třeba odčerpat vzduch, aby po otevření nedošlo k výbuchu.
Jeden roh se rozžhavil do ruda, pak do běla a karmínový paprsek prořízl stěnu, ani ne stopu od mé hlavy. Skrčil jsem se, jak jen to šlo. Paprsek objel kolem celého obvodu až k místu, kde se objevil. Konec bedny pomalu odpadl a vlekl za sebou nitky roztaveného permaplastu.
"Počkej, až to trochu ztvrdne, Mandello."
"Tak hloupý zase nejsem, Sanchezi."
"Chytni se." Někdo mi hodil lano. To bylo chytřejší než pokoušet se vytáhnout Singera sám. Uvázal jsem mu smyčku v podpaždí. Pak jsem se vyškrábal ven, abych jim pomohl tahat - což bylo pošetilé, protože lano už drželo tucet lidí.
Singera jsme vytáhli v pořádku do té míry, že byl schopen sedět, a doktor zkontroloval jeho monitor. Všichni ostatní se nahrnuli ke mně, vyptávali se a gratulovali mi, když najednou Ho zvolala: "Podívejte!" a ukázala k obzoru.
Byla to černá loď a rychle se k nám blížila. Měl jsem sotva čas pomyslet si, že to není fér, že nás měli napadnout až za několik dní, a už byla přímo nad námi.
9
Instinktivně jsme se všichni vrhli k zemi, ale loď nezaútočila. Zažehla brzdicí raketové motory a přešla na klouzavý let. Několikrát zakroužila a nakonec přistála u našeho staveniště.
Všichni jsme tam stáli jako ovce, když z lodi vystoupily dvě postavy v bojových skafandrech.
Na veřejné frekvenci zazněl známý hlas: " Všichni jste viděli, jak přilétáme, a nikdo nás nepřivítal laserovou palbou. Ne že by to bylo k něčemu dobré, ale svědčilo by to o jisté míře bojovného ducha. Do skutečného napadení vám zbývá ještě týden a seržant a já tady zůstaneme a postaráme se o to, abyste napříště projevili víc vůle přežít. Titulární desátník Potterová."
"Zde, pane."
"Potřebuji dvanáct lidí pro skládání zásob. Přivezli jsme vám stovku malých automaticky řízených střel pro cvičné účely, takže budete mít alespoň minimální šanci, až se objeví živý cíl.
A hněte sebou. Loď se vrací na Miami za třicet minut."
Sledoval jsem to a ve skutečnosti se zdržela skoro čtyřicet minut.
Tím, že jsme tu teď měli kapitána a seržanta, se toho pro nás moc nezměnilo. Pořád jsme si museli poradit sami; oni jen přihlíželi.
Jakmile jsme byli hotovi s podlahou, trvalo nám dokončení bunkru už jen pouhý den. Byl to šedý kvádr vybavený přechodovou komorou se vzduchovou propustí a čtyřmi okny. Na střeše byl na otočné základně namontován bevawattový laser. Operátor - 'střelec' není ten správný výraz - sedel v křesle a oběma rukama svíral 'spouště mrtvého muže'. Dokud svíral operátor alespoň jednu spoušť, pálil laser na určené cíle. Jakmile střelec odpadl, pokračoval automaticky v palbě na veškeré letící objekty. Vyhledáváni a zaměřování obstarávala kilometr vysoká anténa stojící vedle bunkru.
Byla to právě jen automatika, od které jsme realisticky mohli očekávat, že bude fungovat, neboť horizont byl tak blízko a lidské reflexy tak pomalé. Na druhé straně jsme však nemohli nechat všechno pouze na automatice, protože - teoreticky - mohla přiletět i přátelská loď
Zaměřovací počítač si dokázal vybrat mezi dvanácti současně nalétávajícími cíli (nejprve střílel na ten největší) a sundat je všechny v průběhu půl sekundy.
Celá konstrukce byla částečně chráněna před nepřátelskou palbou účinnou odraznou fólií, která zakrývala vše, kromě lidského operátora. Kvůli tomu tam byly ty 'spouště mrtvého muže'. Jeden člověk nahoře chránil osmdesát dole. V tomto druhu počtů se vojáci vždycky vyznali.
Jakmile byl bunkr hotov, polovina z nás zůstala po celou dobu uvnitř - měli neustále pocit, že slouží jako terč - a učila se obsluhovat laser, zatímco druhá skupina cvičila venku.
Asi čtyři kiláky od základny bylo velké 'jezero' zmrzlého vodíku; jedním z našich hlavních zaměstnání bylo naučit se pohybovat po tomto zrádném materiálu.
Nebylo to příliš těžké. Stát se na něm nedalo, takže bylo třeba lehnout si na břicho a klouzat.

Jestliže vás někdo odstrčil, nebyl to zase takový problém. V opačném případě bylo třeba odrážet se rukama a nohama tak dlouho, než jste se dali do pohybu a klouzali jste po 'ledu' drobnými skoky. Jakmile jste se jednou rozjeli, nezastavili jste dřív než na druhé straně. Směr jízdy se dal trochu korigovat rukama a nohama, ale neexistoval žádný způsob, jak zpomalit nebo zastavit. Takže jste udělali dobře, když jste neklouzali příliš rychle a předem odhadli, jak velký náraz je vaše helma schopna absorbovat.
Kromě toho jsme dělali všechno to, co na základně • Miami: cvičili se zbraněmi, demolici, útoky a zteče. Také jsme v nepravidelných intervalech odpalovali proti bunkru řízené střely, takže si operátoři laseru mohli desetkrát nebo patnáctkrát za den procvičit svou zručnost v sestřelování letících cílů.
Jako všichni ostatní, i já jsem si prodělal v operátorském křesle své čtyři hodiny. Až do prvního 'útoku' jsem byl nervózní, ale pak jsem zjistil, jak málo mohu ve skutečnosti udělat. Nad horizontem se zablesklo, laser se automaticky zaměřil, a jakmile se střela objevila . nad obzorem - zzt! Sprška roztaveného kovu se s docela hezkým barevným efektem rozprskla po obloze. Už to nebylo ani napínavé.
Takže si nikdo z nás s blížícím se 'závěrečným cvičením' moc starostí nedělal; jaksi jsme předpokládali, že to bude něco podobného.
' Základna Miami na nás zaútočila třináctého dne dvěma řízenými střelami současně. Každá z nich přilétala z jiného směru rychlostí nějakých čtyřicet kilometrů za sekundu. Laser odpařil první z nich bez potíží, ale druhá se dostala k bunkru až na osm kilometrů, než ji konečně zasáhl.
Vraceli jsme se právě ze cvičení a byli jsme tou dobou od bunkru asi kilometr. Kdybych se v okamžiku útoku zrovna nedíval na bunkr, asi bych ani nepostřehl, jak se to všechno seběhlo.
Rozžhavené úlomky druhé střely se sesypaly přímo na bunkr. Jedenáct úlomků ho zasáhlo, a - jak jsme zjistili později - stalo se toto:
První obětí byla Maejima, naše všemi milovaná Maejima, která to uvnitř dostala do hlavy a zemřela okamžitě. Jakmile poklesl tlak, naskočila kyslíková jednotka. Friedman, který stál před jejím hlavním výfukovým otvorem, byl odhozen na protější stěnu a omráčen nárazem; podtlak ho zabil dřív, než mu ostatní mohli navléci jeho skafandr.
Všem ostatním se podařilo prodrat vichřicí unikajícího vzduchu ke svým skafandrům, ale Garciův byl proražený, takže mu to stejně nebylo nic platné.
Než jsme se k bunkru dostali my, byly už trhliny ve střeše opraveny a kyslíková jednotka odstavena. Kdosi se pokoušel seškrábat ze zdi neidentifikovatelnou masu, která ještě před chvílí byla Maejimou. Slyšel jsem, jak při tom střídavě vzlyká a zvrací. Garciu a Friedmana už vynesli ven, aby je pohřbili. Kapitán převzal od Potterové řízení oprav. Seržant Cortez Odvedl vzlykajícího muže do ústraní, a když se vrátil, začal sám odstraňovat Maejiminy pozůstatky. Nikomu nepřikázal, aby mu pomohl, a žádný dobrovolník se mu nenabídl.
10
Když náš výcvik skončil, naložili nás bez dlouhých řeči na kosmickou loď - byla to Naděje Země, tatáž, kterou Jsme přiletěli na Charon - a vyrazili jsme se zrychlením něco přes jedna gé k Hvězdné bráně.
Cesta se zdála být nekonečná - asi šest měsíců subjektivního času - a nudná, ale už ne tak zlá jako ta na Charon. Kapitán Stott nás zkoušel ústně ze všeho, co jsme se naučili, a každý den jsme cvičili až do úplného vyčerpání. Hvězdná brána byla jako odvrácená strana Charonu, jen ještě horší. Tamější základna byla menší než Miami - jen o málo větší než ta, kterou jsme si postavili na odvrácené straně - a týden jsme museli pracovat na jejím rozšíření, abychom se tam vůbec všichni vešli. Místní posádka byla velice ráda, že nás vidí, hlavně dvě ženy, které vypadaly poněkud vyčerpaně.
Všichni jsme se shromáždili v malé jídelně, kde nám major Williamson, velitel Hvězdné brány l, sdělil nepříliš příjemné novinky:
"Udělejte si všichni pohodlí. Odsuňte stoly, ať máte víc místa.
Mám jistou představu o tréninku, kterým jste prošli na Charonu a předtím. Nechci říct, že to bylo všechno zbytečné, ale tam, kam míříte, všechno vypadá úplně jinak. Rozhodně se tam víc zapotíte."
Odmlčel se, aby nám umožnil to Strávit.
"Álef Aurigae, vůbec první zaznamenaný kolapsar, obíhá kolem normální hvězdy Epsilon Aurigae s oběžnou dobou dvacet sedm let. Nepřítel nemá svou základnu přímo na přestupové planetě Álefu, ale na planetě obíhající kolem Epsilonu. Moc toho o ní nevíme, snad jen že Epsilon oběhne jednou za 745 dní, je o čtvrtinu menší než Země a má albedo 0.8, což pravděpodobně značí, že je trvale pokryta mraky. Nedokážeme přesně určit, jak velké vedro tam bude, ale soudě podle její vzdálenosti od Epsilonu je tam pravděpodobně tepleji než na Zemi. Samozřejmě ani přesně nevíme, kde budete pracovat... bojovat, jestli na přivrácené, nebo odvrácené straně, na rovníku nebo na pólu. Je vysoce nepravděpodobné, že by pro nás byla tamější atmosféra dýchatelná - v každém případě budete operovat ve skafandrech.
Teď víte o místě svého poslání přesně tolik jako já. Nějaké otázky?"
"Pane," přihlásil se Stein, "řekl jste nám, kam půjdeme... ví někdo, co se po nás bude chtít, až tam budeme?"
Williamson pokrčil rameny. "O tom rozhodne váš kapitán - a váš seržant a kapitán Naděje Země a její logistický počítač. Nemáme zatím dost podkladů, abychom mohli třeba jen v hrubých obrysech naplánovat váš postup. Možná to bude dlouhý a krvavý boj; možná tam jen napochodujete a posbíráte zbytky. Je možné, že Tauřané budou chtít jednat o míru," —Cortez si odfrkl— "v tom případě bude vaším úkolem pouze vytvořit nám lepší pozici v pozdějším dohadování o podmínkách." S lehkým úsměvem se podíval na Corteze. "Dopředu se nedá říct vůbec nic."
Orgie, které se strhly té noci, byly docela zábavné, ale bylo to jako pokoušet se spát uprostřed divokého plážového mejdanu. Jediná místnost dost velká, abychom se v ní mohli vyspat všichni, byla jídelna; rozvěsili jsme tam pár prostěradel, aby se vytvořilo alespoň nějaké zdání soukromí, a pak jsme pustili osmnáct sexuálně vyhladovělých mužů

z Hvězdné brány l na naše ženy, které sice byly podle vojenských zvyklostí (a zákonů) kdykoliv svolné a celkem nevybíravé, ale teď netoužily po ničem jiném než se v klidu vyspat na pevné zemi.
Osmnáct mužů se činilo, jako by chtěli vyzkoušet všechny kombinace, které byly při daném počtu zúčastněných možné, a jejich výkony byly opravdu úctyhodné (čistě kvantitativním způsobem, nutno dodat). Ti z nás, kteří zůstali vzhůru, zahrnuli nejaktivnější borce ovacemi.
Příštího rána - a pak každé další ráno, dokud jsme byli na Hvězdné bráně l - jsme vyskočili z postele přímo do skafandrů a hned jsme se dali do práce na 'novém křídle'. Hvězdná brána l se měla do budoucna stát taktickým a logistickým hlavním válečným stanem s tisícičleným stálým personálem střeženým půl tuctem těžkých križníků stejné třídy jako Naděje. Když jsme začali, byly tam dva obytné bloky a dvacet lidí; když jsme odlétali, byly tam už čtyři bloky a zase dvacet lidí. V porovnání s odvrácenou stranou tady byla práce hračkou, jelikož jsme tu měli dost světla a šestnáct hodin odpočinku po každých osmi hodinách práce. A hlavně na nás neútočily žádné řízené střely zahrnuté do výcviku. Když jsme se zase naloďovali na Naději, nikdo nebyl zrovna šťastný, že odjíždíme (ačkoliv se některé z žen, které se těšily největší oblibě, daly slyšet, že trocha odpočinku neuškodí). Hvězdná brána byla naší poslední bezpečnou štací předtím, než jsme měli stanout tváří v tvář Tauřanům. A jak Williamson řekl hned první den, nikdo nemohl předpovědět, jaké to bude.
Většina z nás nebyla nadšena ani z toho že nás čekal kolapsarový skok. Ujišťovali nás, že to vůbec nepocítíme, že to bude, jako bychom strávili celý let v beztížném stavu.
Moc jsem tomu nevěřil. Měl jsem samozřejmě povšechné znalosti z obecné teorie relativity stejně jako o teoriích týkajících se gravitace. Jenže jsme tou dobou neměli dost potřebných poznatků - Hvězdná brána byla objevena, když jsem končil střední školu - ale matematické modely mi připadaly dost jasné.
Kolapsar Hvězdná brána byl dokonalá koule o poloměru asi tři kilometry. Nacházel se ve stavu trvalého gravitačního zborcení, což znamenalo, že se jeho hmota neustále řítí k centru rychlostí blízkou rychlosti světla. Relativita ji zase vymršťuje nahoru, nebo alespoň poskytuje iluzi, že to dělá... tím způsobem, jako je iluzorní a subjektivně orientovaná celá relativita, když ji začnete blíže studovat. Nebo buddhismus. Nebo cokoliv.
Tak či tak, v časoprostoru existoval určitý moment, kdy se jeden konec naší lodi nacházel těsně nad povrchem planety, zatímco druhý byl o kilometr dál (tak to alespoň vnímaly naše smysly). V kterémkoliv rozumném vesmíru by v takovém případě slapové síly roztrhly loď vejpůl a my bychom se proměnili jen v další milion kilogramů degenerované hmoty na teoretickém povrchu planety, řítící se po zbytek věčnosti střemhlav do nicoty, nebo dopadající v příští biliontině sekundy do epicentra. Vy jste si zaplatili a vaše smysly rozhodují.
Ale měli pravdu. Odstartovali jsme z Hvězdné brány l, provedli pár nezbytných korekcí dráhy a pak už jen asi hodinu padali.
Potom zazvonil zvonec a my jsme se zabořili do polštářů pod stálými dvěma gé decelerace. Byli jsme na nepřátelském území.
11
Brzdili jsme při přetížení dvě gé devět dní, když začala bitva. Po celou tu dobu jsme leželi na matracích a cítili se mizerně. Nebýt dvou lehkých otřesů po odpálení řízených střel, ani jsme to nezaregistrovali.
Asi o osm hodin později se ozval palubní rozhlas: "Posádko pozor, mluví k vám kapitán." Pilot Quinsana byl sice jen poručík, ale teď zastával funkci lodního kapitána, takže byl hodnostně výš než my všichni včetně kapitána Stotta. "Vy bačkoráci v podpalubí můžete poslouchat taky.
Právě jsme nepřáteli poslali dvě padesáti-mikrotunové tachyonové střely a zničili jak jeho loď, tak druhý objekt, který odpálila o tři mikrosekundy předtím.
Nepřítel se nás pokoušel dohonit po 179 hodin palubního času. V okamžiku setkání se pohyboval rychlostí o něco vyšší než 0.5 c vzhledem k Álefu a přiblížil se k Naději Země až na třicet astronomických jednotek. Vůči nám se pohyboval rychlosti 0.47 c, takže bychom se v časoprostoru setkali" —srazili!— "asi tak za devět hodin. Řízené střely byly odpáleny v 07:19 lodního času a nepřítel byl zničen v 15:40. Obě tachyonové bomby vybuchly tisíc kilometrů od nepřátelských objektů."
Naše řízené střely patřily k tomu typu, jehož hnací systém byl sám o sobě stěží ovládanou tachyonovou bombou. Letěly s konstantním zrychlením sto gé a v době přiblížení k nepřátelské lodi letěly relativistickou rychlostí. K jejich odpálení stačila hmota cizího objektu.
"Další problémy s cizími kosmickými plavidly se neočekávají. Naše rychlost vzhledem k Álefu se dostane na nulu asi za pět hodin; pak se vydáme na cestu zpět. Návrat za dvacet sedm dní." Poslední slova jsme přivítali všeobecným úpěním a kletbami. Samozřejmě jsme to všichni věděli, ale nemusel nám to pořád připomínat.
A tak jsme po dalším měsíci těžkopádného tělocviku a vojenského drilu, při neustálém zrychlení dvě gé, poprvé uviděli planetu, na kterou jsme měli zaútočit. Účastnili jsme se skutečné invaze z vesmíru, pánové. Planeta se podobala oslnivě bílému půlměsíci, jenž na nás čekal dvě astronomické jednotky od Epsilonu. Polohu nepřátelské základny kapitán lokalizoval už ze vzdálenosti padesáti astronomických jednotek a teď jsme se k ní opatrně blížili velkým obloukem přes opačnou stranu planety. To ovšem neznamená, že bychom se blížili nepozorovaně - právě naopak: podnikli na nás tři neúspěšné útoky - ale měli jsme tak lepší obrannou pozici. Alespoň do doby, než přistaneme na povrchu planety. Pak bude poměrně bezpečná už jen loď Hvězdné flotily a její posádka.
Jelikož se planeta otáčela kolem své osy velice pomalu - jednou za deset a půl dne - nacházela se 'stacionární' oběžná dráha pro naši loď ve výši 150 000 kiláků. Mezi námi a nepřítelem tak bylo 6 000 mil skály a 90 000 mil prostoru, takže jsme se cítili poměrně bezpeční. Na druhé straně to znamenalo půlsekundové zpoždění při komunikaci mezi námi na zemi a bitevním počítačem na lodi. Člověk mohl být dávno po smrti, než se neutrinový signál doplazil tam a zase zpět.
Příkazy, které jsme dostali, byly velice neurčité - napadnout nepřátelskou základnu, zmocnit se jí a zničit přitom

minimum nepřátelské výzbroje. Měli jsme zajmout alespoň jednoho živého nepřítele, ale sami jsme se v žádném případě nechat zajmout nesměli. Tohle rozhodnutí nezáviselo na nás; jediný speciální signál z bitevního počítače lodi, pecka plutonia ve vašem energetickém zdroji se rozštěpí s 0.01% účinností a z vás nezůstane nic než rychle expandující, velice horká plazma.
Nacpali nás do šesti výzkumných člunů - jedna četa o dvanácti lidech v každém - a odpálili nás z Naděje Země se zrychlením 8 g. Každý z člunů se měl na místo setkání sto osm kiláků od základny dostat po jiné náhodné dráze. Současně s námi bylo vypuštěno čtrnáct automaticky řízených střel, jež měly zmást vyhledávací systémy nepřítele. Přistávací manévr proběhl takřka bez chyby. Pouze jeden člun byl lehce poškozen, když těsně vedle něj vybuchla řízená střela a utavila mu kus obšívky, ale pořád byl schopen dokázat to a vrátit se, pokud se při průletu atmosférou bude držet trochu zpátky.
Kličkovali jsme a měnili směr a na místě srazu jsme přistáli jako první. Měli jsme jen jeden problém. Bylo to ve vodě, ve čtyřkilometrové hloubce.
Skoro se mi zdálo, že slyším, jak palubní počítač, 90 000 mil od nás, skřípe svými mentálními převody a pokouší se zařadit tuhle dodatečnou informaci. Pokračovali jsme, jako bychom přistávali na pevné zemi: brzdící rakety, klapky, vysunout podvozek, náraz na vodní hladinu, odraz, nový náraz a šli jsme pod vodu.
Klidně jsme mohli pokračovat a přistát na dně - člun měl koneckonců aerodynamický tvar a voda byla prostředí jako každé jiné - ale trup nebyl dost pevný, aby vydržel tlak čtyř kilometrů vodního sloupce. V našem člunu byl i seržant Cortez.
"Serži, řekněte počítači, ať něco dělá! Vždyť se—"
"Držte hubu, Mandello! Důvěřujte v boha." 'Bůh', jak to Cortez vyslovil, byl určitě s malým 'b'.
Ozvalo se zabublání, pak ještě jedno, a lehký tlak v zádech mi oznámil, že stoupáme. "Plovací vesty?" Cortez se buďto nemínil snižovat k odpovědi, nebo sám nevěděl.
A bylo to. Vystoupali jsme do hloubky asi deset metrů a tam zůstali viset. Oknem jsem nad sebou viděl hladinu, která se třpytila jako zrcadlo z tepaného stříbra. Napadlo mne, jaké to asi je být rybou a pořád mít nad hlavou tenhle neproniknutelný strop?
Viděl jsem, jak vedle nás dopadl další člun. Vytvořil velký mrak bublin a turbulencí a pak začal klesat trochu ocasem napřed - když vtom se pod jeho deltovitými křídly nafoukly plováky. Pak se vrátil přibližně na naši úroveň a zastavil.
"Tady kapitán Stott. Pozorně mne poslouchejte. Asi dvacet Osm kiláků od naší současné pozice směrem k nepříteli je pláž. Vyloďte se na ni odtamtud povedeme útok na pozici Tauřanů." Přece jen to bylo k něčemu dobré. Teď už nám zbývalo ujít jen osmdesát kiláků.
Vypustili jsme vzduch z plováků, vynořili se na hladinu a v pomalé, široké formaci pluli k pláži. Trvalo nám to několik minut. Sotva loď narazila na břeh, rozhučely se kompresory, vyrovnávající tlak v lodi s vnějším atmosférickým tlakem. Než jsme pořádně zastavili, únikový otvor vedle mé palandy se s cvaknutím otevřel. Protáhl jsem se jím a vyskočil na pevnou zemi. Dalších deset sekund mi trvalo, než jsem našel úkryt - běžel jsem po písku k 'čáře porostu', řídkého modrozeleného a všelijak propleteného křoví. Vrhl jsem se do něj a obrátil se, abych se podíval za odplouvajícími čluny. Řízené střely, které nás kryly, vystoupily líně do výše jednoho sta metrů a pak se s pronikavým hukotem rozletěly do všech stran. Výsadkový člun se znova potopil pod hladinu. Možná to nebyl špatný nápad.
Nebyl to nijak zvlášť rajský svět, ale docela určitě se nám v něm bude pohybovat líp než v tom mrazivém zlém snu, ve kterém jsme byli cvičeni. Nebe mělo jednotvárnou barvu zšedlého stříbra a splývalo s mlhou nad oceánem tak dokonale, že bylo nemožné říct, kde končí voda a začíná vzduch. Malé vlnky ve tříčtvrtinové gravitaci líně olizovaly pobřeží. Dokonce i na vzdálenost padesát metrů jsem jasně slyšel chřestění miliard oblázků převalujících se v příboji. Teplota vzduchu dosahovala 79 stupňů, což není dost, aby začalo vřít moře, dokonce i při nižším atmosférickém tlaku. Jen tam, kde voda omývala písek, stoupaly k nebi proužky páry. Napadlo mne, jak dlouho by tu asi člověk přežil bez ochranného skafandru. Zabilo by ho vedro nebo nízký obsah kyslíku ve vzduchu (jeho parciální tlak byl jen jedna osmina pozemského normálu), nebo by to byly nějaké smrtící mikroorganismy, které by předstihly obojí...?
"Tady Cortez. Všichni se shromážděte kolem mne." Stál na pláži trochu nalevo ode mne a kroužil pravou rukou nad hlavou. Vydal jsem se k němu. Větve křoví, které mi praskaly pod nohama, byly křehké a na zdejší vlhké ovzduší nepochopitelně suché. Moc dobrý úkryt neskýtaly.
"Budeme postupovat v azimutu 0.05 radiánu východně. Četu jedna chci mít vpředu. Dvojka a trojka ji budou následovat v odstupu asi dvacet metrů vlevo a vpravo. Sedmička, velitelská četa bude uprostřed, dvacet metrů za četami dvě a tři. Pětka a šestka se rozvinou do půlkruhu a budou tvořit zadní voj. Je to všem jasné." Jistě, tento 'šípový' pochodový tvar jsme byli schopni zaujmout i ve spánku. "Dobře, tak tedy vpřed."
Já byl v četě sedm, ve 'velitelské skupině'. Kapitán Stott mne tam neurčil, abych vydával nějaké rozkazy, ale proto, že jsem měl jako odbornost fyziku.
Velitelská četa má v boji nejbezpečnější místo, protože ji chrání všech šest zbylých čet: jsou v ni totiž vojáci, kteří mají přežít alespoň o trochu déle než ostatní. Byl v ní Cortez, který dával rozkazy. Chavez tam byl na to, aby opravoval případné poruchy na našich skafandrech. Byl tam starší zdravotník, doktor Wilson (jediný zdravotník, který byl skutečně MUDr.) a Theodopolis, radista, který zajišťoval naše spojení s kapitánem, jenž zůstal na oběžné dráze.
Ostatní z nás měli buďto nějaký speciální výcvik nebo schopnosti, které za jistých okolností mohly mít 'taktické' uplatnění. Jelikož jsme čelili nepříteli, o kterém jsme prakticky nic nevěděli, nebylo možno říct dopředu, co bude v boji důležité. Takže jsem tam byl já, protože jsem byl svými znalostmi a vzděláním nejblíže rotnímu fyzikovi, Rogersová jako bioložka, chemik Tate. Ho by zcela určitě excelovala při Rhinových testech mimosmyslového vnímání. Bohrs byl polyglot, mluvící plynně jednaadvaceti jazyky. Petrov zase neměl ve své psychice jedinou molekulu xenofobie. Keating "byl zručný akrobat. Debby Hollisterová - 'Šťastlivka' Hollisterová - vykazovala pozoruhodné schopnosti pro

vydělávání peněz a stejně jako Ho měla vysoce vyvinutý mimosmyslový potenciál.
12
Sotva jsme vyrazili, vybavili jsme své skafandry kamufláží typu 'džungle'. Jenže ostrůvky džungle byly v těchto anemických tropech veliče řídké, a proto jsme vypadali jako tlupa nápadných šašků pochodujících lesem. Cortez nám rozkázal přepnout na černou, ale to bylo stejně špatné, protože světlo Epsilonu přicházelo ze všech směrů rovnoměrně a kromě nás nikde žádný stín nebyl. Nakonec jsme zvolili pouštní maskování barvy písku.
Ráz krajiny se během našeho pochodu na sever, dál od moře, pomalu měnil. Trnité stvoly - myslím, že by se daly nazvat stromy - postupně ubývaly, zato byly čím dál větší a méně křehké; z jejich dolních částí vyrůstala spleť jakýchsi modrozelených popínavých rostlin, které tvořily zploštělé kužely o průměru asi deset metrů. Pod vrcholkem každého stromu byl nádherný zelený květ velký jako lidská hlava.
Nějakých pět kiláků od moře se začala objevovat tráva. Zdálo se, že stromy a tráva navzájem respektují svá 'vlastnická práva' na půdu a kolem každého stromu byl holý kruh. Čím dál od stromu pak byla tráva hustší a bujnější, a nezřídka nám v místech, kde byly dva stromy od sebe dál, dosahovala až k ramenům. Tráva byla světlejší, zelenější než stromy a popínavé rostliny. Změnili jsme barvu našich obleků na zářivě zelenou, kterou jsme na Charonu používali pro maximální viditelnost. Když jsme se pak drželi nejhustěji porostlých míst, byli jsme docela nenápadní.
Každý den jsme ušli dvacet kiláků, šťastní, že na nás už nepůsobí ty dvě gé konstantního přetížení. Až do konce druhého dne byla jediná forma života, se kterou jsme se setkali, jakýsi druh černých červů dlouhých jako prst, se stovkou mrňavých nožiček připomínajících štětiny kartáče. Rogersová říkala, že tu očividně musí žít i větší zvířata, jinak by nemělo smysl, aby stromy měly trny. Takže jsme si dávali pozor jak na Tauřany, tak na ta blíže neurčená 'velká zvířata'.
Druhá četa Potterové byla vpředu, takže bylo pravděpodobné, že se s případnými potížemi setká nejdříve ona.
"Serži, tady Potterová," slyšeli jsme na veřejné frekvenci. "Vpředu se něco hýbe."
"Všichni k zemi!"
"Už jsme. Nemyslím, že nás zahlédli."
"První četo, vpřed a napravo. Držte se při zemi. Čtvrtá četo, vlevo. Ohlaste se, až budete na místech. Šestá četo, zůstaňte vzadu a kryjte nám záda. Pátá a třetí, semkněte se k velitelské skupině."
Dva tucty lidí se trávou připlížily k nám. Cortez přijal na soukromé frekvenci hlášení od čtvrté čety.
"Dobře. Co vy, první? ... OK, fajn. Kolik jich je?"
"Vidím jich osm." To byla Potterová.
"Dobře. Až řeknu, zahajte palbu. Střílejte, abyste zabíjeli."
"Serži... jsou to jen zvířata."
"Potterová - pokud jste celou tu dobu věděla, jak Tauřani vypadají, měla jste nám to říct. Střílejte, abyste zabíjeli."
"Ale potřebujeme přece..."
"Potřebujeme zajatce, ale nepotřebujeme ho eskortovat celých čtyřicet kiláků na jeho základnu a hlídat ho při útoku. Jasné?"
"Ano. Seržante."
"OK. Vy mudrci a kouzelníci ze sedmé, vpřed a oči na stopkách. Pátá a třetí, kryjte nás."
Plížili jsme se metr vysokou trávou k místu, kde se druhá četa roztáhla v palebnou linii.
"Nic nevidím," řekl Cortez.
"Před námi a trochu vlevo. Tmavězelení."
Byli jen o trochu tmavší než tráva. Ale jakmile jste našli jednoho, viděli jste je najednou všechny, jak se pomalu pohybují asi třicet metrů před námi.
"Pal!" Cortez vystřelil první; pak vyšlehlo dvanáct rudých záblesků, tráva zčernala, zmizela a zůstali jen tvorové, kteří se zmítali v křečích a snažili se odvléct pryč.
"Zastavte palbu, dost!" Cortez se vztyčil. "Potřebujeme, aby z nich něco zůstalo - druhá četo, za mnou."
Vykročil k zčernalým mršinám, laserový prst napřažený kupředu, jako by ho nějakou tajemnou silou táhl k masakru... cítil jsem, jak se mi obrací žaludek, a věděl jsem, že ani všechny ty instruktážní filmy, všechny ty hrozné smrtelné nehody při výcviku mne nepřipravily na strohou realitu... na to, že i já jsem měl kouzelnou hůlku, kterou stačilo jen ukázat a živý tvor se změnil v kouřící hromadu spáleného masa; nebyl jsem voják, ani jsem jím být nechtěl, ani jím nikdy nebudu—
"OK, sedmičko, pojďte sem." Zatímco jsme šli, jeden z ležících tvorů se pohnul, zachvěl se a Cortez ho klidným, skoro ležérním pohybem zasáhl laserovým paprskem. Takřka ho tím přeřízl v půli. Tvor zahynul, stejně jako ostatní, aniž ze sebe vydal nějaký zvuk.
Nebyli ani tak vysocí jako lidé, ale mnohem objemnější v pase. Těla měli pokrytá temně zelenou, skoro černou srstí - v místech, kde je zasáhl laser, spálenou doběla. Vypadalo to, že mají tři nohy a jednu ruku. Jediným rysem jejich osrstěné hlavy byl ústní otvor, vlhká černá díra plná plochých černých zubů. Svým zjevem vzbuzovali odpor, ale nejhorší na nich nebylo to, že se tolik lišili od lidských bytostí, ale podobnost... Tam, kde laserový paprsek otevřel jejich tělní dutiny, bylo vidět bíle se lesknoucí závity střev a vnitřní orgány a jejich krev byla temně rudá.
"Rogersová, mrkněte se na ně. Jsou to Tauřani, nebo •ne?"
Rogersová poklekla u jednoho tvora s vyhřezlými vnitřnostmi a otevřela plochou plastikovou skříňku, naplněnou lesklými nástroji. Vybrala si skalpel. "Je jediný způsob, jak to zjistit." Doktor Wilson jí nahlížel přes rameno, jak metodicky rozřezává membránu kryjící orgány.
"Tady." Pozvedla načernalou vláknitou hmotu, kterou držela mezi prsty. V obrněném skafandru to vypadalo jako parodie kouzelnického triku.

"Co je to?"
"Tráva, seržante. Pokud se Tauřani živi trávou a dýchají vzduch, pak se jim podařilo najít planetu pozoruhodně připomínající jejich domov." Odhodila žmolek na zem. "Jsou to zvířata, seržante, obyčejná zatracená zvířata."
"No, já nevím," namítl doktor Wilson. "Jenom proto, že chodí po čtyřech, nebo po třech, a živí se trávou..."
"Dobře, tak si prohlédneme mozek." Vybrala si tvora, který to koupil do hlavy, a smetla z jeho rány černou spáleninu. "Podívejte se na tohle."
Byla to skoro jednolitá kost. Rozřízla kůži a odhrnula srst na hlavě jiného. "Kde, k čertu, má nějaké smyslové orgány? Žádné oči, žádné uši, ani... vstala.
"V celé té zatracené hlavě to nemá nic než tlamu a deset centimetrů silnou lebeční kost. A přitom nechrání nic, vůbec nic..."
"Kdybych teď mohl pokrčit rameny, pokrčil bych rameny," řekl doktor. "Tohle nedokazuje vůbec nic mozek nemusí vždycky vypadat jako houbovitý vlašský ořech a už vůbec nemusí být umístěn v hlavě. Možná, že tohle vůbec není lebeční kost, možná to je mozek, nějaká krystalická soustava..."
"Jo, ale ten zatracený žaludek má na správném místě a jestli tohle nejsou střeva, sním—"
"Podivejte.se," řekl Cortez, "to všechno je vážně moc zajímavé, ale nás zajímá jen to, jestli jsou tihle tvorové nebezpeční, a co nejdříve bychom měli vyrazit; ještě jsme—"
"Nejsou nebezpeční," začala Rogersová. "Nikomu—"
"Lékař! DOKTORE!" Někdo vzadu za palebnou linií divoce mával rukama. Doktor se rozběhl k němu a my ostatní ho následovali.
"Co se děje?" Sáhl si dozadu, a v běhu si rozepjal zdravotnickou brašnu.
"Ho. Je v bezvědomí."
Doktor otevřel dvířka Hoina biomonitoru. Dlouho si ho prohlížet nemusel. "Je mrtvá."
"Mrtvá?" řekl Cortez. "Co se jí k čertu—"
"Moment." Doktor zasunul do zdířky jejího monitoru sondu a chvilku si hrál se svými přístroji. "Veškerá biomedická data se uchovávají dvanáct hodin. Přehraju si je pozpátku, a možná něco... tady!"
"Co?"
"Před čtyřmi a půl minutami - někdy v době, kdy jste zahájili palbu - Ježíši!"
"No?"
"Rozlehlé krvácení do mozku. Ne..." Znovu si prohlédl údaje na monitoru. "Ne... varování, žádná indikace něčeho neobvyklého; krevní tlak zvýšený, pulz zvýšený, ale ne tolik, aby to neodpovídalo situaci... nic... mimořádného—"
Sklonil se a otevřel jí skafandr. Její jemné orientální rysy byly zkroucené do hrůzné grimasy, obě dásně měla obnažené. Z pod převrácených očí jí vytékala lepkavá tekutina a v uších ji zasychaly kapičky krve. Doktor Wilson skafandr zase zavřel.
"Nikdy jsem nic takového neviděl. Je to, jako by jí v hlavě vybuchla bomba."
"Do prdele," řekla Rogersová, "podle testů byla mimořádně senzitivní, ne?"
"To je pravda," řekl Cortez zamyšleně. "Dobře, všichni poslouchejte. Velitelé čet, prověřte si své lidi a přesvědčte se, jestli někdo nechybí, nebo není zraněn. Ještě někdo ze sedmičky?"
"Mě... najednou mě strašně bolí hlava, serži," řekla Šťastlivka.
Hlava bolela ještě další čtyři. Jeden z nich řekl, že je také zvýšeně senzitivní. Ostatní to o sobě nevěděli.
"Cortezi, myslím, že je to jasné," řekl doktor Wilson. "Těm... obludám se musíme zdaleka vyhýbat a v žádném případě jim nesmíme ubližovat. Alespoň pokud máme mezi sebou pět lidí citlivých na to, co zřejmě zabilo Ho."
"Jistě, čert aby to vzal, tohle mi nikdo nemusí vysvětlovat. Raději půjdeme. Právě jsem oznámil kapitánovi, co se stalo; radí nám, abychom se odsud co nejvíc vzdálili a nezastavovali ani na noc.
Seřadíme se zpátky do formace a vyrazíme. Pátá četo, kupředu; druhá, budete krýt záda. Všichni ostatní stejně jako předtím."
"Co bude s Ho?" zeptala se Šťastlivka.
"Postarají se o ni. Přímo z lodi."
Když jsme urazili asi půl kiláku, zablesklo se a zahřmělo. Z místa, kde jsme zanechali Ho, pomalu stoupal zářivý hřibovitý mrak, který se za chvíli rozplynul na šedivém nebi.
13
Na 'noc' - slunce doopravdy mělo zapadnout až za dalších sedmnáct hodin - jsme zastavili na vršku nějakých deset kiláků od místa, kde jsme zabili vetřelce. Jenže, napadlo mne, oni vetřelci nebyli - to my.
Dvě čety utvořily kolem nás ostatních kruh a vyčerpaně jsme padli na zem. Každý z nás měl před sebou čtyři hodiny spánku a dvě hodiny na stráži.
Potterová se usadila vedle mne. Naladil jsem její osobní frekvenci.
"Ahoj, Marygay."
"Ach, Williame," její hlas v rádiu zněl chraptivě a přidušeně. "Bože, je to tak hrozné."
"Už je to za námi—"
"Zabila jsem jednoho z nich; Střelila jsem ho přímo do, do..."
Položil jsem ji ruku na koleno. Ozvalo se klinknutí umělé hmoty a já ji zase rychle stáhl. Před očima se mi vybavila vize objímajících se a souložících strojů. "Nemusíš si nic vyčítat, Marygay; vinu na tom máme my všichni stejným dílem... ale, nejvíc Cor—"
"Přestaňte žvanit, vojáci, a pokuste se na chvíli usnout. Oba nastupujete za dvě hodiny do stráže."
"OK, serži." Její hlas zněl tak smutně a unaveně, že už jsem to nedokázal vydržet. Měl jsem pocit, že kdybych se jí jen

mohl dotknout, vysál bych z ní všechen žal jako uzemnění elektřinu, ale byli jsme každý uvězněný ve svém plastikovém světě—
"Brou noc, Williame."
"Dobrou." Je skoro nemožné vzrušit se pohlavně ve skafandru se všemi těmi vyměšovacími trubicemi a senzory, které vás tlačí a bodají, ale snad to byla jen reakce na citovou impotenci nebo vzpomínka na příjemnější noci s Marygay, možná pocit, že uprostřed všeho toho umírání, kdy má vlastní smrt mohla přijít každým okamžikem, bych se měl ještě naposledy pokusit... báječné myšlenky. Usnul jsem a zdálo se mi, že jsem jen stroj napodobující životní funkce, potáceje se a probíjeje si svým nemotorným způsobem cestu životem; lidé byli příliš slušní, než aby mi něco řekli, ale smáli se mi za zády a ten malý mužíček, který seděl v mé hlavě, tahal za páky, mačkal tlačítka a sledoval ciferníky, musel být beznadějně šílený—
"Mandello - probuď se, zatraceně, jsi na řadě!"
Dovlekl jsem se na vyhrazené místo, abych dával pozor na bůh ví co... ale byl jsem tak unaven, že jsem nedokázal udržet oční víčka. Nakonec jsem si vzal tabletku stimulátoru s vědomím, že později za to zaplatím.
Asi hodinu jsem tam jen seděl a pozoroval svůj sektor nalevo, vpravo, do blízka i do dálky, a po celou dobu se nikde nic nepohnulo, ani větříček nezašustil v trávě.
Pak se náhle tráva rozhrnula a jedna z těch třínohých oblud se objevila přímo přede mnou. Pozvedl jsem prst, ale nevystřelil.
"Pohyb!"
"Pohyb!"
"Ježíši Kri— tady je jeden přímo—"
"NESTŘÍLEJTE! Zatraceně, nestřílejte!"
"Pohyb."
"Pohyb." Podíval jsem se nalevo a napravo, a kam až jsem dohlédl, před každým z našich strážných stála jedna ta slepá, tupá obluda.
Možná povzbuzující prostředek, který jsem si vzal, zvýšil mou vnímavost k tomu, co dělali. Vlasy na hlavě se mi naježily a já cítil beztvarou věc ve své mysli, pocit, který máte, když vám někdo něco řekne a vy mu tak docela nerozumíte, chcete zareagovat, ale nemáte příležitost požádat ho, aby to zopakoval.
Tvorové seděli na bobku a nahýbali se dopředu opřeni o svou jedinou přední nohu. Velký zelený medvěd s atrofovanou rukou. Jeho moc se rozprostřela mou mysli jako nějaká pavučina, ozvěna nočních můr, pokoušela se navázat se mnou spojeni nebo se mne pokoušela zničit, nevím.
"Všem strážným, začněte ustupovat, pomalu. Nedělejte žádné prudké pohyby... Bolí někoho hlava nebo něco takového?"
"Seržante, tady Hollisterová." Šťastlivka.
"Pokoušejí se nám něco říct... skoro rozumím... ne, jen..."
"Všechno, co jsem z toho dokázala vyrozumět, je, že si o nás myslí, že jsme... hm, směšní. Ale nebojí se ' nás."
"Chcete říct, že ten před vámi není—"
"Ne, ten pocit přichází ode všech najednou; myslí si všichni totéž. Neptejte se mě, jak to vím, prostě to vím."
"Možná si myslí, že to, co udělali Ho, bylo taky směšné."
"Možná. Nemám pocit, že by byli nebezpeční. Spíš zvědaví."
"Seržante, tady Bohrs."
"Jo."
"Tauřani jsou tu už nejméně rok - možná se naučili, jak se dorozumět s těmi... přerostlými plyšovými medvídky. Možná, že nás špehují a podávají jim zprávy—"
"Nemyslím, že by se nám ukázali, kdyby tomu bylo tak," řekla Šťastlivka. "Očividně se dokážou skrýt velice dobře, když jim na tom záleží."
"Tak či tak," řekl Cortez, "pokud jsou to špioni, už s tím nic nenaděláme. Nemyslím, že by bylo rozumné pustit se do nich. Vím, že za to, co udělali Ho, byste je nejraději viděli mrtvé, ale raději budeme opatrní."
Já je vidět mrtvé nechtěl, ale na druhé straně jsem je nechtěl vidět ani nijak jinak. Pomalu jsem pozpátku couval ke středu tábora. Nezdálo se, že by se mne tvor chystal sledovat. Utrhl si tou svou rukou chomáč trávy a začal ho žvýkat.
"OK, všichni velitelé čet, probuďte svoje lidi a nastupte si. Okamžitě mi hlaste, pokud zjistíte, že je někdo raněn. Řekněte svým lidem, že za minutu vyrážíme."
Nevím, zda Cortez čekal, že se tak oblud zbaví, ale samozřejmě nás sledovaly pořád. Nesnažily se nás obklíčit; jenom jich vždycky dvacet nebo třicet šlo za námi. Nebyly to vždycky tytéž. Tu a tam některé odešly, a jiné je vystřídaly. Bylo zatraceně jasné, že je to hned tak neunaví.
Seržant nám všem povolil jednu stimulační tabletku. Bez ní by žádný z nás nevydržel pochodovat ani hodinu. Po odeznění jejího účinku by se sešla druhá, ale prostá matematika naší situace před tím varovala; byli jsme pořád ještě třicet kiláků od nepřátelské základny, nejméně patnáct hodin ostré chůze. A třebaže jsme na tabletkách mohli vydržet vzhůru a na pochodu sto hodin, únava a ostatní nepříznivé jevy by se nastřádaly natolik, že by u nás postupně začalo docházet k poruchám vnímání a nakonec in extremis bychom i ty nejbizarnější halucinace považovali za skutečnost a člověk v takovém stavu je schopen rozhodovat se celé hodiny o takových prostých věcech, jako zda má či nemá sníst snídani.
Pod vlivem povzbuzujících prostředků pochodovala rota plnou rychlostí šest hodin, pak zpomalila a na konci deváté hodiny a devatenáctého kilometru padla vyčerpáním k zemi. Plyšoví medvědi z nás po celou tu dobu nespustili 'z očí' a podle Šťastlivky ani na chvíli nepřestali 'vysílat'.

Cortez rozhodl, že na sedm hodin zastavíme a čety se budou po hodině střídat na stráži. Ještě nikdy jsem nebyl tak rád, že jsem v sedmé četě, protože na nás měla přijít řada až nakonec, a měl jsem proto před sebou šest nepřetržitých hodin spánku.
Ve chvíli, kdy jsem usínal, mne napadlo, že pokud teď zavřu oči, už je možná nikdy neotevřu. A částečně pod vlivem drog, ale hlavně pro všechny ty hrůzy uplynulého dne jsem zjistil, že je mi to vlastně úplně jedno.
14
K našemu prvnímu kontaktu s Taufany došlo právě v době, když jsem měl strážní službu.
Když jsem se probudil, abych vystřídal doktora Jonese, plyšoví medvídci tam pořád ještě byli. Už zase zaujali své původní pozice, jeden před každým z našich strážných. Ten, který čekal na mne, byl možná o trochu větší než ostatní, ale jinak se od nich nijak nelišil. V místech, kde stál, už byla všechna tráva spasená, takže si tu a tam odskočil kousek doleva nebo doprava. Ale vždycky se vrátil a posadil se přede mne - dalo by se říct, že na mne civěl, kdyby tedy měl čím.
Koukali jsme na sebe už asi patnáct minut, když tu zahřměl Cortezův hlas:
"Pozor, všichni; okamžitě se probuďte a skryjte se!"
Nechal jsem se vést svým instinktem, vrhl jsem se na zem a odkutálel se do vysoké trávy.
"Nepřátelský stroj nad námi." Seržantův hlas zněl skoro nevzrušeně.
Přesněji řečeno, nebyl přímo nad námi, ale prolétal spíš trochu východně. Pohyboval se pomalu, možná nějakých sto kiláků za hodinu, a vypadal jako násada od koštěte obalená špinavou mýdlovou bublinou. Tvor, který ho řídil, se podobal člověku o trochu víc než plyšáci, ale cenu za krásu by asi stejně nezískal. Abych lépe viděl, seřídil jsem si svůj obrazový konvertor na čtyřicetinásobné zvětšení.
Měl dvě ruce a dvě nohy, ale v pase byl tak tenký, že byste ho mohli lehce obejmout prsty rukou. Pod pasem měl velkou podkovovitou pánev asi metr širokou, z nichž vybíhaly dvě nohy bez jakýchkoli viditelných kloubů. Také nad pasem se jeho tělo rozšiřovalo a tvořilo hrudník stejně mohutný jako pánev. Jeho ruce vypadaly překvapivě lidsky, až na to, že byly příliš dlouhé a tenké a měl na nich příliš mnoho prstů. Neměl ramena ani krk. Odporná hlava mu vyrůstala jako nějaký nádor přímo z hrudníku. Dvojice jeho očí připomínala shluky rybích vajíček, místo nosu měl chuchvalec tykadel a zející otvor byl patrně jeho ústy, jenže byl umístěn někde tam, kde lidé mají ohryzek. Mýdlová bublina zřejmě obsahovala vhodnou atmosféru, protože na sobě neměl nic, co by mohlo být skafandrem - kůži měl vrásčitou a vypadala, jako by byla nadlouho ponořena do vařící vody a pak obarvena na oranžovo. Vnější genitálie patrně neměl, ale ani nic, co by připomínalo mléčné žlázy. Takže jsme se rozhodli, že mu přiřkneme mužský rod.
Očividně nás buď neviděl, nebo měl za to, že patříme k stádu medvídků. Ani se na nás nepodíval a pokračoval směrem, kterým jsme pochodovali i my, tedy 0.05 radiánu východně od severu.
"Můžete si zase lehnout a spát, pokud se vám ještě podaří usnout. Vyrážíme v 04:35." Za čtyřicet minut.
Obloha planety byla trvale zakryta neprůhlednou . vrstvou mraků, takže z kosmu nebylo možno zjistit, jak základna vypadá nebo jak je velká. Znali jsme pouze její přesnou polohu, jež byla určena stejným způsobem jako místo našeho přistání na planetě. Takže mohla být docela dobře i pod vodou nebo pod zemí.
Některé z automaticky řízených střel, které měly. odvést pozornost od našeho výsadku, však současně provedly i průzkum terénu a imitovaný útok na základnu. Jedné z nich se podařilo přiblížit natolik, že pořídila snímek. Kapitán Stott ho poslal dolů Cortezovi - ten jediný měl ve svém skafandru potřebné přijímací zařízeni - když jsme byli pět kiláků od základny. Seržant nechal zastavit a svolal sedm Velitelů čet k poradě. Přidali se k ní i dva plyšáci. Snažili jsme se je ignorovat.
"Kapitán mi poslal nějaké obrázky našeho cíle. Podle nich jsem načrtl plánek, který si teď všichni obkreslíte." Velitelé vytáhli z kapes na stehnech kreslící podložky a seržant zatím rozvinul velkou plastikovou fólii. Zatřepal jí, aby neutralizoval případné zbytkové náboje, a zvedl písátko. "Přijdeme z tohoto směru." Do spodní části nakreslil šipku.
"Nejprve narazíme na řadu menších budov, patrně ubytoven nebo bunkrů, ale kdo ví... naším prvním cílem bude ty budovy zničit -celá základna je postavena na rovině, takže připlížit se k nim je vyloučeno."
"Tady Potterová. Proč je nemůžeme prostě přeskočit?"
"Jo, to bychom mohli, ale pak bychom byli úplně obklíčeni a nejspíš by nás rozsekali do guláše. Budovy zničíme. Až to uděláme... co dál, budeme muset rozhodnout potom. Z leteckého průzkumu je možné odhadnout účel jen několika málo budov - a to je nebezpečné. Mohli bychom ztratit spoustu času ničením nějakého ekvivalentu jídelny nebo kantýny mužstva a přitom ignorovat bojový logistický počítač jen proto, že vypadá jako... skládka odpadků nebo něco takového."
"Tady Mandella," řekl jsem. "Je tam nějaký kosmodrom - myslím, že by se to logicky dalo čekat..."
"K tomu se dostanu, zatraceně. Kolem celé základny je kruh budov, takže nám nezbývá, než se dovnitř probourat. Tohle místo máme nejblíž a nejméně tu riskujeme prozrazení bezprostředně před útokem.
Nikde tam není nic, co by připomínalo zbraně. To samozřejmě moc neznamená; nějaká obdoba našeho"bevawattového laseru by se dala ukrýt do kterékoliv z těch budov.
Uprostřed základny, asi pět set metrů od okrajových budov, se dostaneme k této velké konstrukci ve tvaru květiny."
Cortez namaloval něco, co vypadalo jako květ se sedmi okvětními lístky. "Go to je, nevím o nic víc než kdokoliv z vás. Je tam jen jedna, takže bychom ji neměli poškodit víc, než bude nutné. Což znamená, že to rozsekáme na kusy při sebemenším podezření, že by to mohlo být nebezpečné.
A teď co se týče toho vašeho kosmodromu, Mandello - žádný tam není. Prostě nic.
Křižník, který zneškodnila Naděje, patrně parkoval na oběžné dráze, stejně jako ten náš. Pokud mají nějaký ekvivalent přistávacích člunů nebo řízených střel, buďto je mají někde jinde, nebo jsou ukryté."
"Tady Bohrs. Čím na nás potom útočili, když jsme sem přilétali?"

"To bych taky rád věděl, vojíne.
Neznáme ani žádný způsob, jak odhadnout jejich počet. Na leteckých snímcích se nepodařilo zachytit jediného Tauřana. Což nic neznamená, protože se jedná o cizí prostředí. Nepřímo... mohli bychom zkusit spočítat ta jejich létající košťata.
Na základně je jedenapadesát budov a u každé nanejvýš jedno létající koště. U čtyřech není nic, ale zato jsme našli tři na různých jiných místech základny. Možná to znamená, že je tam jedenapadesát Ťauřanů, z nichž jeden byl v době, kdy byl snímek pořízen, někde venku."
"Tady Kaeting. Nebo jedenapadesát důstojníků;"
"I to je možné - třeba je v každé z těch budov napěchováno padesát tisíc pěšáků. To nikdo neví. Může tam být jen deset Ťauřanů, z nichž každý má pět košťat. Co si vyberete?
K dobru máme jedinou věc, a tou je komunikace. Zjevně k ní používají frekvenčně modulované megahertzové elektromagnetické záření."
"Rádio!"
"Přesně tak, ať jste kdokoliv. Identifikujte se, když chcete mluvit. Takže je docela dobře možné, že naše fázověneutrinové spojení nejsou schopni zaznamenat. Navíc, těsně před útokem, nám sem Naděje sešle jednu malou atomovou bombičku; exploduje v horních vrstvách atmosféry přímo nad základnou. To zahltí jejich rádiové spojení natolik, že se budou muset omezit na přímou viditelnost - a i pak budou mít spoustu šumů,"
"Proč... tady Tate... proč prostě nesvrhnout bombu přímo na základnu? Ušetřilo by nám to spoustu—"
"Tenhle dotaz odpověď ani nezasluhuje, vojíne. Ale odpovím vám, že by to udělat mohli. A raději doufejte, že to neudělají. Pokud základnu zničí, pak jenom pro bezpečí Naděje. Po našem útoku a pravděpodobně předtím, než se dostaneme dost daleko, aby to pro nás mělo nějaký význam.
Neudělají to v případě, že odvedeme dobrou práci. Musíme základnu zneškodnit a přitom ji poškodit co nejméně. A přivést jednoho zajatce."
"Tady Potterová. Chtěl jste říct alespoň jednoho zajatce."
"Chtěl jsem říct to, co jsem řekl. Jen jednoho. Potterová, odebírám vám velení vaší čety. Pošlete za mnou Chaveze."
"Dobře, seržante." V jejím hlase neomylně zaznělo ulehčení.
Cortez pokračoval s mapou a instruktáží. Byla tam ještě jedna budova, jejíž funkce se zdála být jasná; na střeše měla velký otočný talíř parabolické antény. Zničíme ji hned, jak se k ní naši granátometčíci dostanou na dostřel.
Plán útoku byl velice volný. Signálem k zahájení měl být záblesk atomové bomby. Ve stejném okamžiku zaútočí na základnu několik řízených střel, takže uvidíme, jak si vedou jejich protiletecké síly. Přitom se budeme snažit snížit jejich účinnost, aniž bychom je docela zničili.
Ihned po bombě a střelách by měli granátometčíci odpařit linii sedmi vedle sebe stojících budov. Vzniklou dírou se všichni vrhnou na základnu... a co se bude dít pak, bude záviset na úvaze každého z nás.
V ideálním případě se proženeme z jedné strany stanice na druhou, zničíme přitom předem stanovené cíle a zajmeme jednoho Tauřana. Jenže to bylo nepravděpodobné a možné jen v případě, že by Tauřani kladli velice malý odpor.
Na druhé straně, kdyby Tauřani vykazovali viditelnou převahu už od začátku, Cortez vydá rozkaz k rozptýlení. Každý z nás se rozběhne jiným směrem a ti, kteří přežiji, se zase sejdou v údolí nějakých čtyřicet kiláků od základny. Tam bychom vyčkali, až Naděje základnu shora trochu pošramotí a pak to zkusili znovu.
"Ještě jedna věc," řekl Cortez drsně. "Možná, že někteří z vás zastávají stejný názor, jako Potterová, možná si někteří z vašich mužstev myslí, že bychom měli postupovat civilizovaně a neutopit to tady v krvi. Milosrdenství je luxus, slabost, kterou si v této fázi války nemůžeme dovolit. Jediné, co o nepříteli víme, je, že zabil sedm set devadesát osm lidí. Nijak nezaváhali, když útočili na náš křižník, a bylo by od nás pošetilé doufat, že se v pozemním boji zachovají jinak.
To oni jsou zodpovědni za životy vašich kamarádů, kteří zahynuli při, výcviku, za Ho a všechny ostatní, kteří zahynou dnes. Nechápu toho, kdo by je chtěl šetřit. Ale to je jedno. Máte své rozkazy a navíc - proč bych vám to, k čertu, neřekl - máte v mozku vložený posthypnotický příkaz, který bude odblokován jistou frází krátce před bojem. To vám práci trochu ulehčí."
"Seržante..."
"Ticho. Nemáme času nazbyt; vraťte se ke svým četám a krátce je informujte. Vyrážíme za pět minut."
Velitelé čet se vrátili ke svým mužstvům a na místě zůstal jen seržant Cortez, deset příslušníků sedmé čety a tři plyšáci, popásající se opodál.
15
Posledních pět kiláků jsme postupovali velice opatrně, plížili jsme se vysokou trávou a rychle přebíhali otevřené úseky. Když jsme se dostali na 500 metrů od základny, vyslal Cortez třetí četu na průzkum, zatímco my ostatní jsme zalehli.
Po chvíli se na veřejné frekvenci ozval jeho hlas: "Vypadá to víceméně tak, jak jsme předpokládali. Postupujte za sebou, plazením. Až se dostanete na úroveň třetí čety, rozviňte se za svým velitelem doleva a doprava."
Provedli jsme příkaz a vytvořili tak řetěz jedenaosmdesáti lidí zhruba kolmo na směr našeho útoku. Byli jsme docela dobře ukryti, ale pořad se kolem nás potulovalo asi tucet plyšáků a klidně se páslo.
V základně před námi nebylo vidět žádné známky života. Všechny budovy byly bez oken, uniformně bílé. Budovy, které měly být cílem našeho prvního útoku, vypadaly jako velká vejce napůl zabořená do země a vzdálená od sebe nějakých šedesát metrů. Cortez přidělil našim granátometčíkům po jedné.
Rozdělili jsme se do tří palebných skupin: skupina A se skládala z čet dva, čtyři a šest, skupina B byla jednička, trojka a pětka; velitelská četa tvořila skupinu C.
"Zbývá necelá minuta - sklopit filtry! - až řeknu 'pal!', granátometčíci vystřelí na své cíle. Bůh buď milostiv tomu, kdo

mine."
Náhle se ozval zvuk připomínající říhnutí obra a z budovy ve tvaru květu vyplulo pět nebo šest duhových bublin. Stoupaly se stále se zvyšující rychlostí, až se nám skoro ztratily z dohledu, a pak nad našimi hlavami zamířily k jihu. Vtom nás zalila oslepující záře a poprvé za celou dobu našeho pobytu na planetě jsem uviděl svůj stín, směřující k severu. Bomba zřejmě vybuchla předčasně. Sotva jsem měl čas pomyslet si, že v tom stejně není velký rozdíl; zmatek v komunikačním systému jim nadělala tak jako tak—
"Řízené střely!" Raketa proletěla těsně nad vrcholky stromů a do cesty se jí postavila jedna z duhových bublin. Když se dotkly, bublina praskla a střela se rozletěla na milion malých úlomků. Jinou střelu, které nalétala z opačné strany, stihl stejný osud.
"PAL!" Sedm oslnivých záblesků 500-mikrotunových granátů a hned nato tlaková vlna, která by nechráněného člověka okamžitě rozdrtila.
"Zvednout filtry." Šedý závoj kouře a prachu. Z nebe na nás pršela hlína a drobné kamínky.
"Poslouchejte:
'Skotové, my krváceli s Wallacem;
Skotové, teď za Brucem zas jdem,
buď krví svou zmáčíme tuto zem,
neb zvítězíme!'"
Stěží jsem ho slyšel, protože jsem se snažil vysledovat, co se děje v mém mozku. Věděl jsem, že je to jen posthypnotický příkaz, dokonce jsem si vzpomněl na ten den v Missouri, kdy nám ho vpravili do hlavy, ale to jeho účinek nijak neoslabilo. Mou mysl zaplavily podivné pseudovzpomínky: chlupatí Tauřani (tehdy samozřejmě ještě nikdo nevěděl, jak doopravdy vypadaji) obsazovali lodi kolonistů, před zraky matek ječících hrůzou požírali děti (kolonisté s sebou děti nikdy nebrali; nepřežily by přetížení) a pak ženy znásilňovali k smrti svými obrovskými žilnatými a rudými pyji (pomyšlení, že by měli chuť na lidské ženy, bylo směšné), z mužů zaživa trhali maso a požírali ho (jako by mohli strávit cizí proteiny)... stovky hrůzných podrobností, které se mi vybavovaly stejně ostře, jako by se udaly před pouhou minutou, směšně přehnaných a po stránce logické naprosto absurdních. Ale zatímco mé vědomí odmítalo jejich hloupost, někde mnohem hlouběji, kde dříme zvíře našeho podvědomí a kde máme uloženy všechny instinkty a morální příkazy, narůstala žízeň po krvi vetřelců, přesvědčeni, že to nejvznešenější, co člověk může udělat, je zemřít při zabíjeni těch odporných oblud...
Věděl jsem, že je to holý nesmysl, a cítil jsem nenávist k lidem, kteří si dovolili takto nakládat s mou myslí, ale přitom jsem slyšel, jak skřípu zuby, cítil jsem, jak se mi obličej stahuje v krvežíznivém úšklebku... Přede mnou se objevil plyšák. Vypadal trochu zmateně. Začal jsem zvedat prst s laserem, ale někdo mne předběhl a stvoření vybuchlo v oblaku šedých střepin a krve.
Šťastlivka vedle mne zavrčela: "Špinaví... všiví parchanti." Několikrát se zablesklo a všichni plyšoví medvídci padli mrtví k zemi.
"Dávejte pozor, zatraceně," křikl Cortez. "Miřte pořádně - nejsou to žádné hračky! Skupino A, hněte sebou - do kráterů a krýt skupinu B."
Někdo se začal smát a plakat zároveň. "Co je to sakra s tebou, Petrove?" Zvláštní, Corteze jsem klít ještě neslyšel. Otočil jsem se a uviděl Petrova, ležícího v mělké prohlubni vlevo. Horečnatě se pokoušel hrabat oběma rukama v zemi a přitom vzlykal, až se zalykal.
"Do prdele," řekl Cortez. "Skupino B! Deset metrů za krátery a zalehněte. Skupino C - do kráterů za skupinou A."
Vyskočil jsem a překonal tu stovku metrů dvaceti obrovskými skoky. Krátery byly dost velké, aby ukryly celý výsadkový člun, nějakých deset metrů v průměru. Skočil jsem k protější stěně jámy a přistál vedle chlápka jménem Chin. Ani se na mne nepodíval, jen upřeně pozoroval terén před námi.
"Skupino A - deset metrů před skupinu B a k zemi." Právě když to dořekl, budova před námi říhla a proti nám vyletěla salva duhových bublin. Většina lidí si jich všimla a šla k zemi, ale Chin, který právě vyskakoval z kráteru, na jednu z nich narazil.
Bublina se otřela o jeho helmu a s tichým prsknutim zmizela. Chin udělal krok zpět, zvrátil se a začal klouzat po stěně kráteru, zanechávaje za sebou stopu krve a mozkové hmoty. Zastavil se až na dně, kde zůstal ležet mrtvý s roztaženýma rukama a nohama. Nahrnutá hlína zpoloviny zakrývala dokonale symetrický otvor, kde se bublina prožrala plastikem, vlasy, kůží, kostí í lebkou.
"Všichni zpátky a krýt se. Velitelé čet, hlaste raněné... přijato... přijato, přijato... přijato, přijato, přijato... přijato. Máme tři mrtvé. Neměli bychom žádné, kdybyste se pořádně kryli. Takže se příště vrhněte k zemi, až ty zatracené věci uvidíte. Skupino A, dokončete výpad."
Skupina dokončila manévr bez dalších incidentů. "OK. Skupino C, přesuňte se k B... zpátky! K zemi!"
Všichni už leželi na zemi. Bubliny letěly asi metr nad zemí a minuly nás ladným obloukem. Pomalu nám přeletěly nad hlavami a kromě jedné, která narazila do stromu, zmizely v dáli.
"Skupino B, předběhnete skupinu A o deset metrů. Granátometčíci 2 béčka, zkuste, jestli se vám podaří zasáhnout tu květinu."
Dva granáty vybuchly třicet nebo čtyřicet metrů od stavby. Jakoby v panice ze sebe začala chrlit nepřetržitý proud bublin - žádná z nich však neletěla níž než dva metry nad zemí. Přikrčili jsme Se a pokračovali v postupu.
Náhle se v průčelí budovy objevila spára, která se rozšířila do velikosti velkých vrat. Ven se vyhrnuli Tauřani.
"Granátometčíci, udržujte palbu. Skupino B, laserovou palbu vlevo a vpravo - udržujte je v houfu. A a C, zajistěte střed.
Jeden Tauřan zahynul, když se pokusil proběhnout laserovým paprskem. Ostatní zůstali tam, kde byli.
Ve skafandru je velice obtížné běžet a držet při tom hlavu dolů. Musíte pobíhat ze strany na stranu, jako plachetnice

křižující proti vetru, jinak se vznesete do vzduchu. Viděl jsem jednoho nešťastníka z áčka, který vyskočil příliš vysoko a potkal ho stejný osud jako China.
S laserovou zdí po obou stranách a smrtonosným stropem kousek nad našimi hlavami jsem si připadal jako v pasti. Ale navzdory tomu jsem se cítil šťastný a rozjařený z toho, že mám konečně příležitost pozabíjet pár těch odporných pojídačů dětí. Přestože jsem věděl, že je to blbost.
Nebránili se, s výjimkou nepříliš účinných bublin (očividně nebyly zamýšleny jako zbraň pro boj s pěšáky), a ani se nevrátili zpátky do budovy? Jen tam pobíhali - byla jich asi stovka - a dívali se, jak se k nim blížíme. Pár granátů by je vyřídilo nadobro, ale Cortez chtěl svého zajatce.
"Fajn, až vám řeknu, zaútočíte na ně z boku. Skupino B, vy zastavíte palbu... druhá a čtvrtá četa vpravo, šestá a sedmá vlevo. Skupino B, vy budete postupovat v rojnici vpřed a zatlačíte je dozadu.
Vpřed!" Rozvinuli jsme se doleva. Jakmile byla stažena laserová palba, všichni Tauřani se najednou vrhli , proti našemu křídlu.
"Skupino A, k zemi a palte! Nestřílejte dřív, než pořádně zamíříte - pokud byste minuli, zasáhnete někoho ze svých kamarádů. A pro Boha živého, jednoho mi nechtě!"
Byl to děsivý pohled, když se ta tlupa oblud hnala přímo na nás. Pohybovali se velkými skoky - bubliny se jim vyhýbaly - a všichni vypadali jako ten, kterého jsme viděli dříve, když letěl na 'koštěti'; byli nazí až na takřka průhlednou kouli obklopující celé jejich tělo a pohybující se spolu s nimi. Pravé křidlo spustilo palbu, vybírali si jedince z přední části houfu.
Náhle vyšlehl laserový paprsek z opačné strany - někdo minul cíl. Ozval se děsivý výkřik, a když jsem se podíval napravo, uviděl jsem jak se někdo - myslím, že to byl Perry - svalil k zemi, drže si pravicí kouřící pahýl levé ruky, upálené kousek nad loktem. Mezi prsty mu vytryskla krev a maskovací barva jeho skafandru se začala rychle měnit: černá - bílá - džungle - poušť - zelená - šedá. Nevím, jak dlouho jsem na něj civěl - dost dlouho na to, aby k němu stačil doběhnout zdravotník - ale když jsem vzhlédl, Tauřani už byli skoro u mne.
Můj první výstřel byl zbrklý a šel příliš vysoko, ale ožehl ochrannou bublinu vedoucího Tauřana. Bublina zmizela, obluda se zapotácela a svalila se k zemi, kde se začala křečovitě zmítat. Z ústního otvoru se jí začala řinout pěna, zprvu bílá, pak čím dál červenější. Tauřan sebou naposledy trhl a prohnul se do oblouku. Jeho smrtelný Výkřik, vysoké pištění, utichl, když se přes něj převalili jeho kamarádi. Nenáviděl jsem sám sebe, že jsem se při tom smál. Byla to jatka, přestože počtem naše křídlo pětkrát převyšovali. Hnali se vstříc jisté zkáze bez zaváhání, dokonce i když při tom museli přelézat mrtvá těla a kusy mrtvých těl svých druhů, které se kupily podél naší linie jako hradba. Půda mezi námi byla kluzká rudou krví Tauřanů - všechny Boží děti mají hemoglobin - a stejně jako u plyšáků připadaly mým netrénovaným očím jejich vnitřnosti docela jako vnitřnosti lidí. Helma mi rezonovala hysterickým smíchem, zatímco jsme je kosili lasery, a skoro jsem neslyšel Corteze:
"Zastavte palbu - řekl jsem ZASTAVTE TO, zatraceně. Chyťte pár těch parchantů, neublíží vám."
Přestal jsem střílet a postupně přestali i ostatní. Když se přes kouřící hromadu masa vrhl příští Tauřan, pokusil jsem se ho chytit za ty jeho pavouci ruce. Bylo to jako chytat velký kluzký balón. Když jsem se ho pokusil stáhnout k zemi, vysmekl se mi a běžel dál.
Nakonec se nám jednoho podařilo zadržet tak, že ho najednou zalehlo půl tuctu lidi. Tou dobou už ostatní proběhli naší linií a uháněli k řadě velkých válcových nádrží, o kterých Cortez říkal, že to jsou pravděpodobně sklady. V jejich základnách se otevřely dvířka:
"Svého vězně už máme," zařval Cortez. "Střílejte!"
Byli asi padesát metrů od nás a utíkali velice rychle, takže neskýtali nejlepší cíl. Začaly šlehat lasery, nahoru dolů, křížem krážem. Jeden Tauřan padl, přetnutý v pase, ale deset dalších běželo dál a byli už skoro u dveří, když spustili granátometčíci.
Pořád měli nabito 500-mikrotunovými granáty, ale přibližný zásah nestačil - síla výbuchu je pouze vymrštila nezraněné v jejich bublinách do vzduchu.
"Budovy! Zničte ty zatracené budovy!" Granátometčíci zvedli naměř a vypálili, ale granáty jako by bílé zdi budov sotva poškrábaly, dokud jeden nezaletěl náhodou do otevřených dveří. Budova se roztrhla na dvě poloviny jako ve švu, do vzduchu vyletěla změť nějakého zařízení a vyšlehl mohutný bílý plamen, který zase okamžitě zmizel. Ostatní granátometčíci se pak soustředili na dveře, jen tu a tam vypálili i na Tauřany, kteří se ještě nestačili dostat dovnitř. Ne že by jim to příliš ublížilo.
Po celou tu dobu jsme se snažili zadržet Tauřany laserovou palbou, zatímco oni měli očividně jen jediný zájem, a to dostat se do některé z bílých budov. Kvůli granátům jsme se k nim nemohli přiblížit dost blízko, abychom mohli pořádně mířit.
Přesto se nám je dařilo jednoho po druhém zabíjet a postupně jsme zničili čtyři ze sedmi budov. Pak, když tam zůstali už jen dva vetřelci, odhodil výbuch granátu jednoho z nich několik metrů ode dveří. Rychle vklouzl dovnitř a několik granátometčíků za ním vypálilo salvu, ale granáty buďto nedoletěly nebo vybuchly neškodně na zdech staveb. Všude kolem vybuchovaly nálože a působily strašný hluk, ale to vše najednou přehlušilo zasyčení, jako by se nadechl nějaký obr a válcové budovy, ještě před okamžikem pevné a stabilní v oblacích kouře, najednou odsvištěly do stratosféry.
Poslední Tauřan byl v té chvíli u základny jedné z nich; viděl jsem, jak kusy jeho těla letí vzduchem. O zlomek sekundy později nás zasáhla tlaková vlna a mrštila námi proti hromadě mrtvol Tauřanů.
Vyskočil jsem na nohy a na chvíli jsem zpanikařil, když jsem uviděl, že mám skafandr od krve - pak jsem si uvědomil, že je to jen krev vetřelců. Ulevilo se mi, ale cítil jsem se jako nečistý.
"Chyťte toho parchanta! Chyťte ho!" Ve všem tom zmatku se nám Tauřan vysmekl a utíkal pryč. Velitel čety se za ním vrhl a klopýtl, ale pak se za ním pustila celá skupina B a odřízli mu cestu. Rozběhl jsem se k nim, aby mi z té legrace nic

neuniklo.
Tauřan se zmítal v sevření čtyř našich a dalších padesát lidí stálo kolem a sledovalo zápas.
"Rozptylte se, zatraceně! Někde jich tu může být další tisíc, kteří čekají, až nás dostanou do houfu," S reptáním jsme se rozešli. Aniž jsme o tom spolu mluvili, byli jsme si všichni skálopevně jisti, že na této planete už žádný Tauřan není.
Zatímco jsem pomalu ustupoval, Cortez se blížil k zápasící obludě. Náhle se čtyři muži, kteří ji drželi, svalili na jednu hromadu. I z té vzdálenosti jsem viděl pěnu vytékající z Tauřanova ústního otvoru: Jeho bublina praskla. Sebevražda.
"Zatraceně!" Cortez právě dorazil. "Jděte od toho parchanta." Čtyři muži vstali a Cortez použil svůj laser, aby rozřezal mrtvou obludu na kusy. Byl to pohled, který dokáže zahřát u srdce.
"Na tom nezáleží, najdeme si jiného - najdeme všechny! Zaujměte útočnou formaci. Cil květina."
Takže jsme zaútočili na květinu, které evidentně došla munice (pořád říhala, ale žádné bubliny už se neobjevovaly) a byla docela prázdná. Běhali jsme po chodbách a rampách s prsty připravenými, jako když si děti hrají na vojáčky, ale nikoho jsme nenašli. Nikdo nebyl doma.
Stejně jsme pochodili v budově s anténou, v 'salámu' a u dvacítky jiných hlavních staveb, a nakonec i u čtyřiačtyřiceti menších budov na obvodu základny, které zůstaly nepoškozené. Zdálo se, že jsme 'zajali' několik tuctů budov, povětšinou neznámého účelu, ale své hlavní poslání jsme nesplnili - nezajali jsme Tauřana, aby na něm mohli naši xenobiologové dělat své pokusy. Jistě, měli tolik mrtvol, kolik si jen mohli přát. To také bylo něco.
Poté, co jsme pročesali každý čtvereční metr základny, přiletěly čluny se skutečnými výzkumníky, vědci. Cortez řekl: "Fajn, vypněte to," a moc posthypnotického příkazu v našich myslích pominula.
Zpočátku to bylo zatraceně trpké. Spousta lidí, jako Šťastlivka nebo Marygay, se ze vzpomínek na divoká jatka, kterých se před několika hodinami zúčastnila, div nepomátla. Cortez všem nařídil sedativa, dvě tabletky pro citlivější povahy. Já si vzal dvě, aniž jsem čekal na rozkaz.
Protože tohle bylo vraždění, ničím neomluvitelný masakr - jakmile se nám podařilo vyřadit jejich protileteckou obranu, nehrozilo nám už žádné nebezpečí. Tauřani se do žádného boje muže proti muži nepustili. To my jsme je sehnali do hloučku a povraždili - tak skončilo první setkání člověka s mimozemskou civilizací. Možná druhé setkání, počítáme-li plyšáky. Co by se stalo, kdybychom se prostě posadili a pokusili se domluvit? Jenže my jsme je postříleli.
Strávil jsem hodně času tím, že jsem si pořád dokola opakoval, že to jsem nebyl já, kdo s jásotem vraždil ty vyděšené tvory. Tehdy ve dvacátém století se ještě všeobecně mělo za to, že výmluva 'já jsem jen plnil rozkazy' není dostatečným ospravedlněním pro chování člověka... ale co se dalo dělat, když rozkazy přicházejí z hloubi vašeho vlastního podvědomí?
Nejhorší ze všeho byl pocit, že moje chováni možná zase až tak nelidské nebylo. Naši předci před pouhými několika staletími dělali totéž a dokonce svým vlastním bližním, bez jakéhokoliv posthypnotického příkazu.
Byl jsem znechucen lidskou rasou, znechucen armádou a zděšen z představy, že budu muset sám se sebou žít ještě dalších sto let... no, vždycky jsem si mohl dát vypláchnout mozek.
Kosmická loď s jediným Tauřanem, který přežil, unikla, planeta ji ochránila před Nadějí Země dost dlouho, aby stačila doletět do kolapsarového pole Álefu. Dorazil domů a tam - jak si představuji - vyprávěl, co dvacet lidí s ručními zbraněmi udělalo se stovkou jeho druhů, když se - neozbrojeni - pokoušeli uprchnout.
Soudil jsem, že až se příště lidé utkají s Tauřany v pozemním boji, nebudeme už to mít tak lehké. A nemýlil jsem se.
SERŽANT MANDELLA
L. P. 2007 - 2024
I
Strach? Samozřejmě, že jsem měl strach - a kdo by neměl? Jedině blázen, sebevrah nebo robot. Nebo řadový důstojník.
Submajor Stott rázoval sem a tam po malém pódiu ve společenské místnosti-jídelně-hale-tělocvičně Výročí. Právě jsme absolvovali svůj poslední kolapsarový skok z Tétu-38 k Jódu-4. Brzdili jsme při stočtrnácti násobku gravitace a naše relativní rychlost vůči tomuto kolapsaru byla 0.9 c. Byli jsme pronásledováni.
"Chtěl bych, abyste se trochu uvolnili a důvěřovali palubnímu počítači. Tauřanská loď se na dostřel nedostane ještě nejméně dva týdny a pokud tu budete celé ty dva týdny jen sedět a uvažovat o tom, nebudete ani vy ani vaši lidé schopni boje, až k němu dojde. Strach je nakažlivá nemoc. Mandello!"
Vždycky si dával pozor, aby mne před ostatními oslovoval 'seržante' Mandello. Ale na této schůzce byl každý velitelem družstva nebo víc; nebyl mezi námi jediný vojín. Proto nechával hodnosti stranou. "Ano, pane."
"Mandello, vy jste zodpovědný za psychickou i fyzickou kondici mužů a žen ve svém družstvu. Předpokládejme, že jste si vědom problémů s morálkou, které narůstají na této lodi, a předpokládejme, že vůči nim není vaše družstvo imunní... co s tím děláte?"
"Co se mého družstva týče, pane?"
Upřeně se na mne zadíval. "Samozřejmě," řekl po chvíli.
"Mluvíme o tom, pane."
"A dospěl jste k nějakým konkrétním závěrům?"
"Nemíním to urážlivě, pane, ale řekl bych, že hlavní příčina problému je zřejmá. Mi lidé už jsou v téhle lodi - stejně jako všichni ostatní - zavřeni čtrnáct—"
"Směšné. My všichni, co tu jsme, jsme byli náležitě vycvičeni pro pobyt v uzavřeném prostoru a mužstvo má možnost rozptýlit se sbratřováním." To bylo velice ohleduplné pojmenování pro homosexuální vztahy. "Důstojníci musí zachovávat celibát, a přesto my žádné problémy s morálkou nemáme."
Jestli si myslí, že důstojníci zachovávají celibát, měl by si pohovořit s poručíkem Harmonyovou. Ale možná má na mysli jen řadové důstojníky, tedy Corteze a sebe. Ačkoliv Cortez byl zase velice zadobře s desátnicí Kamehamehou.
"Terapeutové dělají pro vaši kondici, co je v jejich silách," pokračoval. "Dokonce se pustili do vymazávání nenávisti k

nepřátelům z vašich mozků - a. všichni vědí, co si o tom myslím - možná se mýlí, ale jsem ochoten dát na jejich zkušenosti."
"Desátníku Potterová." Označoval ji hodností, aby každému připomněl, proč nepovýšila spolu s námi ostatními. Byla příliš měkká. "Vy jste o tom také 'mluvila' se svými lidmi?"
"Hovořili jsme o tom. Pane."
Submajor uměl 'shovívavě shlížet' ha lidi. Na Marygay shovívavě shlížel po celou dobu, kdy mluvila.
"Nemyslím, že seržant Mandella našel nějaké chyby v kondi—"
"Seržant Mandella umí mluvit sám za Sebe. Chci váš názor. Výsledky vašeho pozorováni," Řekl to způsobem, který dával jasně najevo, že o něj zase tolik nestojí.
"Dobře. Já si nemyslím, že chyba je v kondici, pane. Se soužitím žádné problémy nemáme. Všichni jsou prostě jen netrpěliví, unavení tím, že dělají pořád totéž, týden po týdnu."
"Znamená to, že dychtíte po boji?" V jeho hlase nebyla ironie.
"Chtějí se dostat z lodi, pane, vyjít ze stereotypu."
"Z lodi se dostanou" řekl a dovolil si drobný mechanický úsměv. "A pak pravděpodobně budou stejně dychtiví dostat se zase zpátky."
V tomto duchu to pokračovalo ještě dlouho. Nikdo nechtěl začít mluvit o té základní skutečnosti, že naši muži a ženy už víc než rok přemítají o boji, který pořád nepřichází; v jejich mozcích se pomalu ale jistě hromadí strach. A teď se k nám blíží tauřanský křižník - máme šanci setkat se s ním dřív, než vůbec budeme mít příležitost přistát.
Vyhlídka na to, že nás vysadí na přestupovou planetu, kde si budeme hrát na vojáčky, byla už sama o sobě dost zlá. Ale v pozemním boji jsme měli alespoň nějakou možnost ovlivnit svůj osud. Zato teď, když tady jen tak dřepíme na zadku jako součást cíle na střelnici a Výročí hraje matematické hry s tauřanskou lodí... Žít a v příští nanosekundě být mrtvý jen proto, že se někdo splete na devátém desetinném místě, to bylo to, co nás trápilo. Ale zkuste to vysvětlit Stottovi. On opravdu nechápal rozdíl mezi strachem a zbabělostí. Jestli byl sám skutečně natolik statečný - o čemž jsem pochyboval - nebo jestli to na nás jen hrál, nebylo v tuto chvíli důležité.
Teď si právě vzal do práce Chinga a dával mu co proto. Zalistoval jsem v novém OR, který nám dal vypadal jako ten na následující stránce.
ORGANIZAČNÍ ROZPIS
Úderná skupina Alfa
Válečné tažení Jód-4
První četa
VELITELÉ: submjr Stott komodor Martinez
2. STUP. npor Cortez
3. STUP. 1. pol. sgt (neobs.)
POLNÍ LÉKAŘ
4. STUP. por (neobs.) por MUDr. Wilson
5. STUP. ppor Rogersová
6. STUP. sgt Mandella sgt Ching des Potterová
des Tate des Petrov des Starve
des Yukawa voj Luthuliová voj Kurosava
voj Hofstadter voj Herz voj Alexandrov
voj Mulroyová voj Heyrovská voj Bergman
voj Shockley voj Katawba voj Demyová
voj Rabi voj Pauling voj Stiller
voj Renault
SPECIALISTI: npor Bok (kuch.), Levine (kom.), Pastoriová (psych.), Winebrenner (lékař); por Harmonyová (lékař), Princewell (dat.); ppor Stomwell (zbroj.), Theodopolis (rad.); por Singhe (navig.); prap Dalton (údržba), Namgyal (zásob.).
Vydáno na Hvězdné bráně TACBD/1003-9674-1300/20. dub. 2007 HB:
Rozkazem velitele komodora
rozděl.: 1. všichni 1. rota/USAIfa
2. všichni USAIfa 6. STUP. a výše
3. pro velUS 5. STUP. a výše NTK základny
Od a pro 4. gen Mubutu Ngako vel.
PRO VELITELE
Arlathea Lincoln VRCHNÍ VELENÍ
20. dubna 2007 HB
ABCD/1903/9674/1300/100 výt.
Většinu lidí jsem znal z masakru na Álefu. Jediní noví v mé četě byli Demyová, Luthuliová a Heyrovská. V rotě (promiňte, v 'úderné skupině') jako takové jsme dostali dvacet nových lidí za devatenáct, o které jsme přišli při invazi na Álef. Jedna amputace, čtyři mrtví a čtrnáct duševně chorých - obětí předimenzování podvědomé nenávisti k nepříteli v jejich mozcích.
Nedokázal jsem se dostat přes '20. dubna 2007' na konci organizačního rozpisu. Jsem v armádě už deset let, ačkoliv mi to připadá jen asi jako dva. Dilatace času, samozřejmě. Dokonce i kolapsarové skoky a cestování od hvězdy ke hvězdě ujídají dny a měsíce.

Po téhle invazi patrně budu propuštěn s plným platem do civilu - pokud ji přežiju a pokud mezitím nezmění zákony.
Dvacetiletý veterán starý jen čtyřiadvacet let.
Najednou se ozvalo zaklepání na dveře a Stott sebou trhl. "Vstupte," řekl.
Podporučík od námořnictva, kterého jsem skoro ani neznal, vešel a podal Stottovi list papíru, aniž řekl jediné slovo.
Zůstal stát vedle něj, dokud zprávu nepřečetl, právě tak daleko, aby to ještě bylo možno považovat za nevtíravé.
Technicky vzato, Stott mu nevelel; ale všem na lodi lezl na nervy stejně.
Stott vrátil list podporučíkovi a dál si ho nevšímal.
"Upozorněte svoje družstvo na nadcházející úhybový manévr, ke kterému dojde ve 20:10, přesně za padesát osm minut." Ani se nepodíval na hodinky. "Všichni budou ve svých akceleračních mušlích ve 20:00. Pó...zor!"
Vstali jsme a bez jakéhokoliv nadšení řekli: "Jděte do prdele, pane." Jako idioti.
Stott vypochodoval z místnosti a podporučík ho s úšklebkem následoval.
Nastavil jsem prsten na 4, číslo svého zástupce v družstvu, a řekl: "Tate, tady Mandella." Všichni ostatní v místnosti dělali totéž.
Z mého prstenu se ozval tichý hlas. "Tady Tate. Co se děje?"
"Sežeň všechny naše lidi a řekni jim, aby byli ve 20:00 v mušlích. Úhybový manévr."
"Sakra. Říkali nám, že to ještě pár dnů vydrží."
"Myslím, že došlo k něčemu nečekanému. Možná komodora něco skvělého napadlo."
"Jo."
"Mám ti vzít šálek sóje? Jednu kostku cukru."
"OK. Do půl hodiny jsem dole."
"Fajn. Jdu do fronty."
U automatu na sóju bylo rušno. Postavil jsem se do fronty za desátníka Potterovou.
"Co si o tom myslíš, Marygay?"
"Já jsem jen obyčejný desátník, serži. Ode mne se nečeká, že bych—"
"Jasně, jasně. Ale vážně."
"No, moc Velkou vědu bych z toho nedělala. Možná si komodor chce jen znovu vyzkoušet mušle."
"Naposledy před akcí."
"Hm-mm. Možná." Vzala svůj šálek a vložila ho dovnitř. Vypadala ustaraně, mezi obočím měla sotva znatelný vějířek vrásek. "Nebo tu Tauřani měli připravenou jednu loď v záloze. Nikdy mi nebylo jasné, proč nám ještě neudělali to, co my jim na Hvězdné bráně."
Pokrčil jsem rameny. "Hvězdná brána byla něco jiného. Tady by museli mít alespoň sedm nebo osm křižníků, aby pokryli nejpravděpodobnější místa našeho objevení. My si nemůžeme dovolit obsadit natrvalo víc než jeden kolapsar a oni taky ne."
"No, nevím." Mlčky čekala, až se její šálek naplní. "Možná jsme natrefili na jejich verzi Hvězdné brány. Nebo možná mají desetkrát víc lodí, než my. Stokrát. Kdoví?"
Naplnil jsem a osladil dva šálky a jeden z nich zavíčkoval. "To nikdo neví." Pomalu jsme kráčeli ke stolům a snažili se nerozlít sóju, což při panující gravitaci nebylo tak snadné.
"Možná něco ví Singhe," řekla Marygay.
"Možná, že ano. Ale přes Rogersovou a Corteze se k němu nedostanu. Cortez by mi zakroutil krkem, kdybych se ho teď pokoušel vyrušit."
"Hm, já bych Singhemu mohla zavolat přímo. My..." velice vážně se na mne podívala a ve tváři se jí objevily důlky. "Jsme tak trochu přátelé."
Usrkl jsem trochu svařené sóji a dal jsem si záležet, aby můj hlas zněl nonšalantně. "Tak s ním trávíš středeční noci?"
"Musela bych se podívat do rozpisu," řekla a usmála se. "Myslím, že to jsou pondělky, středy a pátky v měsících, které mají v názvu e. Proč? Máš něco proti tomu?"
"No... zatraceně, ne, samozřejmě, že ne. Ale - ale je to důstojník! Důstojník námořnictva!"
"Přiveleli ho k nám, takže jako by patřil ke stavu." Zatočila svým prstýnkem a řekla: "Adresář." Pak ke mně: "A co ty a půvabná malá slečna Harmonyová?"
"To není to samé."
Zašeptala do svého prstenu kód.
"Ale ano, je. Chceš to prostě dělat s důstojnicí. Zvrhlíku." Její prsten dvakrát pípl. Obsazeno. "Jaká je?"
"Přiměřená." Už jsem se z toho trochu vzpamatoval.
"Kromě toho, podporučík Singhe je dokonalý gentleman. A ani trošku nežárlí."
"Já taky ne," řekl jsem. "Pokud by ti nějak ublížil, řekni mi a já mu natrhnu prdel."
Usmála se na mne přes svůj šálek sóji. "Pokud by ti ublížila poručík Harmonyová, řekni mi, a já natrhnu prdel jí."
"Platí." Vážně jsme si na to potřásli rukama.

2

Akcelerační mušle byly novinka, instalovali je, zatímco jsme odpočívali a nabírali síly na Hvězdné bráně. Umožňovaly využívat kosmické lodě až na hranici jejich teoretické účinnosti. Díky nim mohly tachyonové motory akcelerovat až na pětadvacetinásobek pozemské gravitace.
Tate na mne čekal u mušlí. Zbytek družstva postával kolem a vzrušeně diskutoval. Dal jsem mu jeho sóju.
"Díky. Zjistil jsi něco?"
"Bojím se, že ne. Až na to, že ti z pilotní nevypadají nijak vystrašeně a ti musí vědět nejvíc. Řek' bych, že je to další

cvičný manévr."
Usrkl sóju. "K čertu s tím. Pro nás je to prašť jako uhoď. Ležet v mušli stlačený jako pod lisem. Bože, jak já tyhle věci nenávidím."
"No, já nevím. Možná, že se díky tomu časem bez pěšáků obejdou úplně. Pak by nás mohli pustit domů."
"No jasně."
Přistoupil ke mně zdravotník a dal mi injekci. Čekal jsem do 19:50 a pak zahalekal na ostatní: "Jdeme na - to. Vlezte si dovnitř a přikurtujte se."
Mušle je v podstatě něco jako kosmický skafandr; alespoň vnitřním zařízením se mu velice podobá. Ale místo skříňky se systémy zajišťujícími životně důležité funkce má jednu hadici vústěnou do helmy a další dvě vycházející z pat, stejně jako dvě vyměšovací trubice. Jsou upevněny jedna vedle druhé na protiakceleračních palandách; dostat se do té své je jako prohrabávat se obrovským talířem s olivově zelenými špagetami.
Když mi kontrolky v přilbě oznámily, že jsou všichni uvnitř, stiskl jsem knoflík čerpadla, které místnost zatopilo. Ven jsem samozřejmě neviděl, ale dokázal jsem si představit bleděmodrý roztok - etylenglykol a ještě něco jiného - který bublal všude kolem nás i nad námi. Materiál skafandru, chladivý a suchý, dokonale přilnul k mé pokožce. Věděl jsem, že můj vnitřní tlak těla rychle stoupá, aby se vyrovnal s tlakem kapaliny venku. Proto jsme dostali injekci: aby naše buňky nebyly rozmačkány mezi ďáblem a bleděmodrým mořem. Přesto jste to cítili. Ve chvíli, kdy můj ciferník ukazoval 2 (vnější tlak odpovídající dvěma mílím vodního sloupce), měl jsem pocit, jako bych byl mačkán a otékal současně. Ve 20:05 se zastavil na 2.7 a vydržel. Když ve 20:10 manévr začal, zaznamenal jsem rozdíl. Měl jsem pocit, že se moje mušle trochu chvěje, ale to už by muselo být pořádné zrychlení, aby otřáslo lodí.
Hlavní nevýhoda tohoto systému samozřejmě je, že každý, kdo by v čase, kdy Výročí přejde na zrychlení dvacet pět gé, zůstal venku, by se změnil v superjemný jahodový džem. Proto řízení a manévrování provádí výhradně palubní počítač - vlastně řídí skoro celý let, ale není na škodu, když na něj lidi trochu dohlédnou.
Další potíž je v tom, že kdyby došlo k poškození lodi a poklesl tlak, explodovali bychom jako meloun, když ho pustíte z pátého patra na beton. Kdyby se jednalo o vnitřní tlak, bylo by po vás v jediné mikrosekundě.
Dekomprese trvá plus minus deset minut a další dvě nebo tři vám zabere odkurtovat se a obléknout. Mušle prostě nejsou konstruovány k tomu, abyste z nich jen tak vyskočili a pustili se do boje. Jen čtyři lidé jsou pohybliví i v době, kdy my ostatní jsme uvězněni v mušlích - údržbářská skupina lodi. Ti si s sebou nosí celý antiakcelerační aparát: jejich skafandry jsou dvacetitunová monstra. A i oni zůstávají na vyhrazeném místě, když loď provádí manévr.
V 20:38 bylo po manévru. Rozsvítilo se zelené světélko a já stiskl knoflík dekomprese.
Marygay a já jsme se oblékali společně. Zbytky pěny z tlakové kapaliny nepříjemně klouzaly pod nohama.
"Jak se ti to stalo?" Ukázal jsem na sytě purpurový pruh, který se jí táhl od pravého ňadra k levé kyčli.
"To už je podruhé," řekla a naštvaně si dloubla prstem do kůže. "Poprvé jsem to měla vzadu - myslela jsem, že mi mušle správně nepřilnula a vytvořil se záhyb."
"Možná jsi zhubla."
"Chytrej."
Náš příjem kalorií a cvičení byly od přizpůsobení bojových skafandrů na Hvězdné bráně přísně monitorovány a korigovány. Bojový skafandr se nedal používat, dokud nelnul k pokožce jako olejový film.
Z úvah nás vyrušil palubní rozhlas. "Upozornění pro všechny. Pozor. Veškeří příslušníci pozemních vojsk od stupně 6 výše a členové posádky lodi od stupně 4 výše se budou hlásit v 21:30 v zasedací místnosti. Upozornění—"
Hlášení se opakovalo ještě dvakrát. Šel jsem si na pár minut lehnout, zatímco Marygay ukazovala svou modřinu - a zbytek sebe jakbysmet - zdravotníkovi a zbrojíři. Pro účely zaznamenání prohlašuji, že jsem ani trošku nežárlil.
Komodor zahájil schůzi. "Není toho mnoho, co by se dalo říct, a nejsou to dobré zprávy.
Před šesti dny na nás loď Tauřanů, která nás pronásledovala, vypustila řízenou střelu. Její počáteční zrychlení bylo osmdesát gé." Odmlčel se.
"Asi tak po jednodenním stíhání její rychlost náhle vzrostla na 148 g." Kolektivní zalapání po dechu.
"Včera vzrostla znovu. 203 g. Nemusím vám snad ani říkat, že to je dvojnásobné zrychlení, než měly řízené střely při posledním útoku.
Vypálili jsme salvu řízených střel - čtyři - ve směrech, které měly protínat čtyři nejpravděpodobnější dráhy letu nepřátelské střely. Jedna z nich explodovala, zatímco jsme dělali úhybný manévr. Střelu Tauřanů jsme zasáhli a zničili asi deset milionů kilometrů odsud."
To bylo prakticky za rohem. "Jedinou povzbudivou věc jsme se dozvěděli ze spektrální analýzy výbuchu. Střela nebyla o nic silnější než ta, kterou na nás zaútočili minule, takže můžeme soudit, že alespoň v oboru výbušnin neučinili tak velký pokrok jako u pohonných jednotek. Nebo možná nepovažovali vetší výbušnou sílu za nutnou.
Tohle je první praktická demonstrace efektu, o kterém teoretici mluvili už dávno. Povězte mi, vojáku," ukázal na Negulescovou, "jak je to dlouho, co jsme poprvé bojovali s Tauřany, na Álefu?"
"To záleží na souvztažné soustavě," odpověděla poslušně. "Pro mne je to osm měsíců. Komodore."
"Přesně tak. V důsledku dilatace času jste ztratila devět let, zatímco jsme manévrovali mezi kolapsarovými skoky. A po odborné stránce, jelikož jsme po tu dobu neprováděli výzkum a vývoj... nepřátelská loď pochází z budoucnosti!"
Odmlčel se, abychom to mohli strávit.
"Jak bude válka pokračovat, bude to čím dál patrnější. Ale ani Tauřani neznají lék proti relativitě, a proto to poslouží nám stejně jako jim.
Jenže v tuto chvíli jsme to my, kdo válčí s nevýhodou. Jak se k nám bude loď Tauřanů blížit, nevýhoda bude stále zřetelnější. Prostě nás přestřílejí.
Nemáme příliš mnoho možností, jak se vyhnout smutnému konci. Až se nepřátelská loď přiblíží na pět set milionů

kilometrů, všichni se uchýlí do svých mušlí a ostatní necháme na našem logistickém počítači. Bude třeba počítat s několika rychlými změnami směru a rychlosti.
Abych byl upřímný, dokud jim zůstane jediná řízená střela, mohou nás kdykoliv zničit. Zatím vypálili jen tu jedinou. Možná zastavili palbu" —nervózně si otřel čelo— "a možná měli jen tu jedinou. V tom případě máme my je.
Tak či tak, od této chvíle musí být všichni ve svých mušlích deset minut po vyhlášení poplachu. Jakmile se k nám nepřítel přiblíží na tisíc milionů kilometrů, budete se zdržovat u svých mušlí trvale. Když se přiblíží na pět set milionů kilometrů, budete uvnitř a prostory budou zatopeny a natlakovány. Na nikoho nebudeme čekat.
To je vše, co jsem vám chtěl říct. Submajore?"
"Promluvím ke svým lidem později, komodore. Děkuji vám."
"Rozchod." Žádné nesmysly s 'jděte do prdele'. Důstojníci z posádky měli za to, že je to pod jejich důstojnost. Stáli jsme v pozoru - všichni kromě Stotta -dokud neopustil místnost. Pak řekl 'rozchod' někdo z důstojníků od pěchoty a my jsme se konečně rozešli. Zašel jsem si k automatu pro trochu sóji, poklábosit si a možná sehnat nějaké informace. Nedozvěděl jsem se nic než plané spekulace, a proto jsem sbalil Rogersovou a šli jsme na kutě. Marygay zase zmizela, patrně se pokoušela vydolovat něco ze Singheho.
3
Slíbený proslov našeho submajora se konal následující ráno a víceméně opakoval to, co už říkal komodor, ale používal termíny pěchoty a své monotónní staccato. Zdůraznil skutečnost, že vše, co jsme věděli o tauřanských pozemních silách, byl fakt, že pokud zdokonalili své řízené střely, byl pravděpodobný stejný pokrok v ostatních směrech.
Tím jsme se dostali k zajímavému bodu. Před osmi nebo devíti lety jsme měli velkou výhodu: zdálo se, že tak docela nechápou, co se děje. Jelikož byli tak strašní nepřátelé v kosmu, čekali jsme, že na zemi budou úplní Hunové. Místo toho se prakticky bez odporu nechali zmasakrovat. Jeden unikl a dalo se čekat, že o našich bojových metodách řekne ostatním.
To ovšem nemuselo znamenat, že se informace dostane i ke všem jejich posádkám, konkrétně té na Jódu-4. Jediný způsob komunikace rychlejší než světlo, který jsme znali, bylo doručit zprávu fyzicky pomoci úspěšného kolapsarového skoku. A nikdo nevěděl, kolik kolapsarových skoků je nutné vykonat mezi Jódem-4 a mateřskou základnou Tauřanů - takže bylo možné, že budou stejně pasivní, jako posledně, a nebo také že od té doby procvičovali taktiku pozemního boje celá desetiletí. To zjistíme, až tam budeme.
Spolu se zbrojířem jsem ještě udělal generální prověrky bojových skafandrů svého družstva a pak jsme minuli tisícimilionkilometrovou značku a všichni jsme se shromáždili u mušlí.
Měli jsme před sebou asi pět hodin, které bylo nutno nějak zabít, než ulehneme do svých kokonů. Hrál jsem šachy s Rabim a prohrál jsem. Pak Rogersová cvičila s mužstvem nějaká divoká kalistenická cvičení, patrně jen proto, aby alespoň na chvíli nemuseli myslet, že je za chvíli čekají nejméně čtyři hodiny v mušlích. Až doposud jsme tam byli nanejvýš polovinu té doby.
Deset minut před pětisetmilionkilometrovou značkou jsme se my velitelé družstev sebrali a překontrolovali, jestli jsou všichni připraveni. O osm minut později už byli všichni přikurtovaní v mušlích, byli zaplaveni a vydáni na milost - nebo bezpečně v rukou - logistického počítače.
Zatímco jsem tam ležel a úpěl pod tlakem přetížení, prohánělo se mi hlavou jako náboj v supravodiči zvláštní myšlenky: podle vojenského formalismu se vedeni války úhledně dělí do dvou kategorií: na taktické a logistické. Logistika je vše, co se týká manévrování vojsk, zásobování a všeho ostatního, vyjma boje - tam nastupuje taktika. A teď jsme bojovali, ale neměli jsme taktický počítač, který by nás vedl do útoku i v obraně, jen velkého, supervýkonného pacifistického kybernetického úředníka, logistický počítač.
Jiná část mého mozku, která možná nebyla tak stlačená přetížením, oponovala, že koneckonců vůbec nezáleží, jak se počítač jmenuje, vždycky je to hromada krystalů, logických bank, šroubků a matic... Jestliže ho naprogramujete, aby byl Čingischánem, bude to taktický počítač, i kdyby obvykle sloužil k vedení skladů nebo k vytváření reklamních textů.
Ale ten první hlas se nenechal odbýt a řekl s jistou dávkou logiky, že člověk je také jen hromada kostí, vlasů a nějakých těch svalů; a bez ohledu na to, jaký člověk je, jestliže vložíte dost energie do učení, můžete vzít třeba buddhistického mnicha a udělat z něj vraždícího krvežíznivého válečníka.
Co potom k čertu jsme vy, my, já, zeptal se hlas té druhé půlky. Mírumilovný fyzik se specializací na svařování ve vakuu, potenciální učitel, odvedený na základě zákona o elitních odvodech a přeprogramovaný na vraždící stroj. Ty, já jsem zabíjel a líbilo se mi to.
Ale to přece byla hypnóza, příkaz vložený do podvědomí, přel jsem se sám se sebou. Vickrát už to neudělali.
A jediný důvod, proč to neudělali, je, řekl jsem si, že dospěli k názoru, že budete líp zabíjet bez toho. To je logické.
Když už mluvíme o logice, původní otázka zněla, proč s námi poslali logistický počítač, aby vykonával práci lidí? Nebo něco jak to... a byli jsme zase u toho.
Rozsvítilo se zelené světlo a já mechanicky stiskl bradou spínač. Tlak klesl na jednu třetinu, než jsem si vůbec stačil uvědomit, že to znamená, že žijeme, a vyhráli jsme první kolo.
Pravda to však byla jen částečně.
4
Zrovna jsem si zapínal blůzu, když můj prsten zazvonil a já ho zvedl k uchu. Byla to Rogersová.
"Mandello, jdi se kouknout na oddíl družstva 3. Něco s nim není v pořádku; Dalton ho musel odtlakovat zvenčí."
Oddíl 3 - to bylo Marygayino družstvo! Naboso jsem proběhl chodbou a dorazil jsem tam zrovna ve chvíli, kdy zevnitř otevřeli dveře a začali se trousit ven.
Jako první vyšel Bergman. Popadl jsem ho za rameno: "Co se k čertu stalo, Bergmane?"
"Co?" Podíval se na mne, pořád ještě trochu omámený, jako ostatně každý, kdo právě vyšel z přetlakové komory.

"Ach, to jsi ty. Mandella. Já nevím. Co myslíš?"
Aniž bych pustil jeho rameno, protlačil jsem se dveřmi dovnitř. "Opozdili jste se, člověče, dekomprimovali jste se pozdě. Co se stalo?"
Potřásl hlavou, jako by se snažil vzpamatovat. "Pozdě? Japokzdě... Ehm, jak pozdě?"
Poprvé od dekomprese jsem se podíval na hodinky. "Ne moc—" Ježíši Kriste. "Hm, do mušlí jsme vlezli v 05:20, že?"
"Jo. Myslím, že jo."
Mezi omámenými postavami, které vrávoraly a klopýtaly mezi protiakceleračnimi palandami a hadicemi, jsem pořád neviděl Marygay. "Hm, opozdili jste se jenom o pár minut... Ale původně jsme tam měli být jen čtyři hodiny, možná míň. Teď je 10:50."
"Hm." Znovu potřásl hlavou. Nechal jsem ho jít a postavil jsem se trochu stranou, aby mohli projít Stiller a Demyová.
"Tak to se opozdili všichni," řekl Bergman. "Žádný průšvih mít nebudeme."
"Hm—" Nemělo to význam. "Jo, jasně, jasně - Hej, Stillere! Neviděl jsi—"
"Lékaře! LÉKAŘE!" ozvalo se zevnitř.
Nějaká žena, která nebyla Marygay, vyběhla proti mně. Hrubě jsem ji odstrčil stranou a vběhl dovnitř, zakopl jsem o někoho a zoufale se prodíral k místu, kde Sturve, Marygayin zástupce, stál nad řadou mušlí a mluvil velice hlasitě do svého prstenu. -
"—a krev, Bože, potřebujeme—"
Pak jsem uviděl Marygay, která pořád ležela ve své . mušli a
"—řekněte to Daltonovi—"
každý kousíček povrchu jejího těla byl pokryt rudou krví
"—když nevylezla ven—"
začínalo to jako ošklivá pruhová podlitina u klíční kosti, táhlo se to mezi jejími prsy přes hrudní koš
"—šel jsem k ní a nakoukl dovnitř—"
a končilo to jako otevřená rána, táhnoucí se přes celé její břicho až
"—jo, pořád ještě je—"
několik centimetrů nad podbřiškem, kde jí ven vyhřezávala střeva...
"—dobře, levý bok. Mandello—"
Pořád ještě žila, její srdce tepalo, ale její krví potřísněná hlava se nehýbala, oči měla obrácené bělmem ven a v koutcích úst měla načervenalou pěnu, která se zachvěla pokaždé, když ztěžka vydechla.
"—tetování na levém boku. Mandello! Chop se toho! Obraťji a zjisti, jakou má krevní skupinu—"
"TYP 0 RH FAKTOR NEGATIVNÍ, BOŽE čert aby... to. Promiň - ehm, negativní." Copak jsem to tetování neviděl aspoň tisíckrát? Struve tu informaci předal dál a já si najednou vzpomněl na lékárničku, kterou jsem měl na opasku, strhl jsem ji a začal se v ní prohrabovat.
Zastav krvácení - ošetři ránu - učiň protišoková opatření, tak to stálo v knize. Něco jsem zapomněl, něco jsem zapomněl... zajisti dostatečný přísun čerstvého vzduchu. Dýchala, jestli to bylo to, o co jim šlo. Jak ale zastavit krvácení a ošetřit ránu s jediným tlakovým obvazem, když je rána skoro metr dlouhá? Učinit protišoková opatření jsem mohl. Vylovil jsem zelenou ampuli, přitiskl ji k její ruce a stiskl knoflík. Pak jsem opatrně přiložil sterilní stranu obvazu na její vyhřezlé vnitřnosti, protáhl jí elastický obvaz pod zády, nastavil napětí takřka na nulu a upevnil ho.
"Dá se ještě něco udělat?" zeptal se Struve.
Pomalu jsem ucouvl. Cítil jsem se bezmocný. "Nevím. Napadá tě něco?"
"Nejsem o nic víc lékař než ty." Podíval se ke dveřím a zaťal pěsti, až se mu bicepsy napnuly. "Kde k čertu vězí? Máš v lékárničce morfplex?"
"Jo, ale někdo mi říkal, že se nemá používat pro vnitřní—"
"Williame?"
Oči měla otevřené a pokoušela se zvednout hlavu. Přiskočil jsem k ní a přidržel ji. "Bude to v pořádku, Marygay. Lékař už jde."
"Co....v pořádku? Mám žízeň. Vodu."
"Ne, zlato, teď nemůžeš pít. Alespoň ještě chvíli ne." Ne pokud půjde pod nůž.
"Proč je tady všude krev?" řekla slabým hlasem. Hlava jí klesla zpátky. "Něco se stalo."
"Musela to být ta vnitřní výstelka," řekl jsem rychle. "Vzpomínáš si, na ty otlaky?"
Zavrtěla hlavou. "Výstelka?" Náhle zbledla a rty se ji rozechvěly. "Vodu... prosím, Williame."
Autoritativní hlas za mnou řekl: "Dej jí houbu nebo kus látky nasáklý vodou." Obrátil jsem se a uviděl jsem doktora Wilsona se dvěma zdravotníky s nosítky.
"Nejprve půl litru femorálně," řekl nikomu konkrétnímu, když opatrně nahlédl pod tlakový obvaz. "Zjistěte, kolik ztratila krve."
Jeden ze zdravotníků zabodl do Marygayina stehna deseticentimetrovou jehlu, kterou do ní začala proudit krev z plastikového vaku.
"Omlouvám se, že jsem se opozdil," řekl doktor Wilson unaveně. "Měl jsem toho víc. Co jsi to říkal o té výstelce?"
"Měla už dvě menší zranění dřív. Zdá se, že jí mušle správně nepřiléhala a pod tlakem se krabatila."
Nepřítomně přikývl a zkontroloval její krevní tlak. "Ty tam, někdo, dejte—" Někdo mu podal papírový ubrousek, ze kterého kapala voda. "Ehm, dali jste jí nějaké léky?"
"Jednu protišokovou ampuli."
Nepřítomně ubrousek svinul a vložil ho Marygay do ruky, "Jak se jmenuje?" Řekl jsem mu to.
"Marygay, nemůžeme ti dát napít vody, ale můžeš sát tohle. Teď ti posvítím do oka." Zatímco si kovovou trubičkou

prohlížel její zřítelnici, řekl: "Teplota?" a jeden ze zdravotníků přečetl údaj z digitálního měřícího přístroje a vytáhl sondu. "Ztratila nějakou krev?"
"Ano. Trochu."
Opatrně položil ruku na tlakový obvaz. "Marygay, můžeš se natočit trochu na stranu?"
"Ano," řekla pomalu a opřela se o loket, aby se nadzvedla. "Ne," řekla" a rozplakala se.
"Ale no tak," řekl nepřítomně a nadzvedl ji - jen natolik, aby se mohl podívat na její záda. "Jen jedna rána," zamumlal. "K čertu, v krvi se úplně koupe."
Dvakrát stiskl svůj prsten a přiložil si ho k uchu. "Je někdo volný?"
"Harrison, pokud už ho někdo neodvolal."
Vešla žena. Na sobě měla zkrvavenou blůzu a byla tak bledá a rozcuchaná, že jsem ji zprvu ani nepoznal. Byla to Estelle Harmonyová.
Doktor Wilson vzhlédl. "Ten chlápek od údržby měl dvě amputace s následným šokem. Přežil jen pár minut. Udržujeme ho na transplantáty."
"A ostatní?"
"Explozivní dekomprese." Popotáhla. "Mohu ti tady nějak pomoci?"
"Jo, počkej moment." Znovu zapnul prsten. "Zatraceně. Nevíš, kde je Harrison?"
"Ne... moment, možná by mohl být ha operačním sále B, pokud vznikly nějaké problémy s udržováním mrtvých. I když myslím, že jsem to zvládla docela dobře."
"Jo, jasně, k čertu, víš přece, jak se..."
"Marku!" řekl zdravotník s krevní konzervou.
"Ještě půl litru femorálně," řekl doktor Wilson. "Estelle, nevadilo by ti zaskočit za jednoho z mých zdravotníků a připravit tohle děvče na sál?"
"Ne, potřebuju zaměstnat."
"Dobře - Hopkinsi, jdi nahoru do skladu a přines obinadla a litr, ne, dva litry izotonického fluorouhlíku s primárním spektrem. Pokud tam bude někdo od maríny, tak ti tomu říkají 'břišní spektrum'." Našel na rukávě kousek, který nebyl prosáklý krví, a otřel si čelo. "Pokud najdeš Harrisona, pošli ho na sál A a nech ho připravit anestetika pro operaci břicha."
"Mám ji odvézt na áčko?"
"Správně. Pokud nenajdeš Harrisona, sežeň někoho—" ukázal prstem na mne, "—tenhle chlapec ji tam odvede; ty běž napřed a připrav narkózu,"
Zvedl brašnu a prohrábl její obsah. "Mohli bychom ji uspat už tady," zamumlal. "Ale k sakru, paramethadonem ne - Marygay? Jak se cítíš?"
Pořád plakala. "Jsem... raněná."
"Já vím," řekl jemně. Na okamžik se zamyslel a pak řekl Estelle: "Nedokážu odhadnout, kolik krve vlastně ztratila. Možná, že už krvácela pod tlakem. Mohla taky krvácet do břišní dutiny. Na druhé straně je naživu, takže pod tlakem nemohla krvácet moc dlouho. Doufám, že mozek ještě poškozený nebyl."
Dotkl se měřícího zařízení připojeného k Marygayině ruce. "Sleduj krevní tlak, a když se ti bude zdát, že je to třeba, dej jí pět kubíků vasokonstriktoru. Já se musím jít podívat dolů."
Zavřel svou lékařskou brašnu. "Máš nějaký vasokonstriktor mimo pneumatické ampule?"
Estelle se podívala do své brašny. "Ne, jen nouzové pneumatické... hm... ano, našla jsem jednu dávku pro kapačku."
"Dobře, pokud budeš muset použít konstriktor a tlak jí začne stoupat příliš rychle—"
"Nasadím jí vasodilátor, dávky po dvou kubících."
"Správně. Mrzí mě, že to musíme dělat takhle, ale... tak. Pokud nejsi příliš unavená, byl bych rád, kdybys mne tady nahoře zastoupila."
"Jistě."
Doktor Wilson přikývl a odešel.
Estelle začala otírat Marygayino břicho izopropylem alkoholu. Páchl chladivě a čistě. "Dal jí někdo protišokovou injekci?"
"Ano," řekl jsem, "asi před deseti minutami."
"Aha. Tak proto byl doktor tak rozrušený - ne, udělal jsi, co bylo třeba. Ale protišokové injekce obsahují vasokonstriktor. Pět kubíků navíc by mohlo znamenat předávkování." Mlčky pokračovala v otírání, jen tu a tam zkontrolovala krevní tlak,
"Williame?" To bylo poprvé, kdy dala najevo, že mne zná. "Tahle žen— ehm, Marygay, to je tvoje milenka? Tvoje pravidelná milenka?"
"Jo."
"Je velice hezká." Pozoruhodné zjištění; Marygay měla tělo roztržené a potřísněné zasychající krví, tvář umazanou v místech, kde jsem se jí pokoušel setřít slzy. Ale myslím, že doktor, žena nebo milenec mohl pod tím vším vidět krásu.
"Ano, to je." Přestala plakat a křečovitě svírala oční víčka, sajíc ze zmuchlaného ubrousku poslední stopy vláhy.
"Můžu jí dát ještě trochu vody?"
"OK, stejně jako předtím. Ale ne moc."
Odešel jsem do umývárny, vzal papírový ručník a navlhčil ho vodou z kohoutku. Teď, když byly zbytky pěny z tlakové kapaliny odsáty, cítil jsem ve vzduchu zápach. Zlověstný zápach. Zápach strojního oleje a spáleného kovu, připomínající pach, který bývá ve strojních dílnách. Napadlo mne, že asi přetížili klimatizaci. Jednou už se to stalo, potom, co jsme poprvé použili tlakové komory.

Marygay přijala vodu aniž otevřela oči.
"Plánujete zůstat spolu, až se vrátíte na Zemi?" "Asi ano," řekl jsem. "Jestli se na Zemi vrátíme. Pořád ještě máme před sebou jednu bitvu."
"Žádná bitva nebude," odpověděla prostě. "Chceš říct, že nic nevíš?"
"Co bych měl vědět?" "Ty nevíš, že loď byla zasažena?" "Zasažena!" Tak jak je možné, že ještě žijeme? "Přesně tak."
Vrátila se k otírání. "Odnesla to čtyři oddělení. Taky zbrojnice: Na lodi nezůstal jediný bojový skafandr... a ve spodním prádle válčit nemůžeme." "Co - co místnosti mužstva, co se stalo s lidmi?" "Nikdo nepřežil."
Třicet lidí. "Kdo to byl?" "Celá třetí četa. První družstvo druhé čety." Al-Sadat, Busiová, Maxwell, Negulescová. "Můj Bože."
"Třicet mrtvých a nikdo nemá ani ponětí, jak k tomu došlo. Víme jen to, že se to kdykoliv může opakovat."
"Byla to řízená střela?"
"Ne, všechny jejich střely jsme sundali. Dostali jsme i nepřátelskou loď. Čidla nic nehlásila a najednou blam! a třetina lodi šla k čertu. Máme štěstí, že to nekoupily motory nebo systém pro zajišťování životních funkcí." Sotva jsem ji poslouchal. Penworth, LaBatt, Smithers. Christine a Frida. Všichni mrtví. Byl jsem jako omámený.
Estelle vytáhla z brašny břitvu a tubu krému. "Buď gentleman a otoč se," řekla. "Počkej, tady." Namočila gázový tampón do lihu a podala mi ho. "Buď trochu . užitečný. Věnuj se jejímu obličeji."
Dal jsem se do toho a Marygay, aniž otevřela oči, řekla: "To je příjemné. Co to děláš?"
"Gentlemana. A taky se snažím být užitečný—"
"Hlášení pro všechny, hlášení pro všechny." V tlakové kabině nebyl reproduktor, ale slyšel jsem ho dobře z převlékárny. "Všem od stupně 6 výše; pokud se přímo neúčastníte na zdravotnických a opravárenských pracích, hlaste se ihned ve společenské místnosti."
"Musím jít, Marygay."
Neřekla nic. Nevěděl jsem, jestli vůbec slyšela hlášení.
"Estelle." Podíval jsem se přímo na ni, gentleman negentleman. "Dohlédneš—"
"Ano. Dám ti vědět hned, jak budeme mít něco určitého."
"Dobře."
"Bude to v pořádku." Ale výraz v její tváři byl chmurný a ustaraný. "Teď už běž," řekla jemně.
Když jsem vyšel na chodbu, reproduktor už opakoval výzvu po čtvrté. Ve vzduchu byl nový pach, který jsem netoužil rozpoznat.
5
V polovině chodby jsem si uvědomil, jak vypadám, a vpadl jsem do poddůstojnické umývárny. Desátník Kamehameha si tam spěšně česala vlasy.
"Williame! Co se ti stalo?"
"Nic." Otočil jsem kohoutkem a podíval jsem se na sebe do zrcadla. Zaschlou krev jsem měl všude po obličeji i na blůze. "To Marygay, desátník Potterová, její mušle... vypadá to, že se jí vytvořil záhyb na výstelce, a..."
"Mrtvá?"
"Ne, jen těžce, ehm, budou ji operovat—"
"Nechoď na to s horkou vodou. Tak ty skvrny jen zapereš."
"Aha. Dobře." V horké vodě jsem si umyl jen obličej a ruce a na blůzu jsem použil studenou. "Vaše přetlaková kabina je vedle trojky, ne?"
"Jo."
"Viděla jsi, co se stalo?"
"Ne. Ano. Ne když se to stalo." Teprve teď jsem si uvědomil, že pláče, velké slzy se jí koulely po tvářích až na bradu. Její hlas zněl nevýrazně; ovládala se. Divoce se zatahala za vlasy. "Je to hrozné."
Přistoupil jsem k ní a položil jí ruku na rameno. "NEDOTÝKEJ se mě!" zaječela a smetla mou ruku kartáčem. "Promiň. Raději už pojďme."
U dveří se její ruka jemně dotkla mé paže. "Williame..." vzdorovitě se na mne podívala. "Jsem prostě ráda, že jsem to nebyla já. Chápeš? Jinak se na to dívat neumím."
Chápal jsem, jak to myslí, ale nebyl jsem si jist, jestli ji věřím.
"Shrnout se to dá velice krátce," řekl komodor stísněným hlasem, "už proto, že skoro nic nevíme.
Asi deset sekund poté, co jsme zničili nepřátelskou loď, dva neznámé objekty, velice malé objekty, narazily do střední části trupu Výročí. Jelikož se nám je nepodařilo zachytit a známe omezení svých přístrojů, můžeme usoudit, že se pohybovaly rychlostí rovné devíti desetinám rychlosti světla. Přesněji řečeno, vektor jejich rychlosti kolmý k ose Výročí byl větší než devět desetin rychlosti světla. Pronikly naším ochranným polem."
Když Výročí letí relativistickou rychlostí, generuje dvě silná elektromagnetická pole, jedno centrované asi pět tisíc kilometrů od lodi a druhé asi deset tisíc kilometrů, obě v ose pohybu lodi. Pole jsou udržována působením našich 'náporových motorů' a berou si energii z mezihvězdného plynu, který spalujeme.
Všechno, co je dost velké, aby nás mohlo poškodit nárazem (tj. dost velké, aby to bylo viditelné pod silnou lupou) projde prvním polem a získá tak silný záporný náboj. Jakmile vstoupí do druhého pole, je shodou nábojů odmrštěno z cesty lodi. Pokud je objekt příliš velký, než aby mohl být odstraněn tímto způsobem, můžeme ho zachytit na větší vzdálenost a provést příslušný manévr.
"Nemusím zdůrazňovat, jak hrozivá zbraň to je. Ve chvíli, kdy zasáhla Výročí, byla naše rychlost vůči nepříteli taková, že jsme urazili vlastní délku za jedinou desetitisícinu sekundy. Kromě toho jsme neustále manévrovali a náhodně měnili zrychlení. Z toho vyplývá, že objekty, které do nás narazily, nebyly jen zaměřeny, ale i řízeny. A jejich naváděcí systém

byl nezávislý, protože ve chvíli zásahu už nebyl žádný Tauřan naživu. A to všechno dohromady nebylo v obalu o nic větším než obyčejný oblázek.
Většinou jste příliš mladí na to, abyste pamatovali pojem šok z budoucnosti. Někdy v sedmdesátých letech měli někteří lidé pocit, že se technika žene dopředu příliš rychle a lidé, obyčejní lidé, s ní nedokážou držet krok; že nestíhají přizpůsobovat se přítomnosti tak rychle, jak se na ně valí budoucnost. Muž jménem Toffler zavedl pro tuto situaci pojem šok z budoucnosti." Komodor mi někdy připadal spíš jako univerzitní profesor.
"Dostali jsme se do situace, která tohle velice připomíná. Jejím výsledkem je katastrofa. Neštěstí. A, jak jsme si řekli na naší poslední schůzi, neexistuje způsob, jak tomu zabránit. Relativita nás uvěznila v nepřítelově minulosti; relativita je vynesla do naši budoucnosti. Můžeme jen doufat, že se příště role vymění. Teď nám nezbývá než se vrátit zpátky na Hvězdnou bránu a pak na Zemi, kde možná budou odborníci s to něco z našich zkušeností vydedukovat, vymyslet podle povahy našeho poškození nějakou účinnou obranu.
Přestupovou planetu Tauřanů bychom mohli napadnout z kosmu a možná by se nám podařilo zničit základnu bez použití pěchoty. Ale myslím, že riziko by bylo neúměrné výsledku. Mohli bychom... být sestřeleni tím, co do nás dnes narazilo, takže bychom se nikdy nevrátili na Hvězdnou bránu a nemohli bychom předat informace, které považuji za životně důležité. Mohli bychom vyslat řízenou střelu, která by obsahovala podrobnou zprávu o nové zbrani nepřítele... ale to by nemuselo stačit. A naše úderné síly jsou v poměru k jejich technologicky zaostalé.
V důsledku toho jsme nabrali kurz, pod kterým proletíme kolem Jódu-4, a přitom budeme mít mezi sebou a tauřanskou základnou kolapsar tak dlouho, jak jen to bude možné. Vyhneme se střetu s nepřítelem a vrátíme se na Hvězdnou bránu tak rychle, jak jen to bude možné."
Bylo to neuvěřitelné, ale komodor se posadil a začal si mnout spánky. "Vy všichni jste velitelé čet nebo družstev. Většina z vás má osobní zkušenosti z boje. A doufám, že až uplynou vaše dva roky, alespoň někteří z vás vstoupí do profesionální armády. Ti z vás, kteří to udělají, se stanou poručíky a budou poprvé doopravdy velet. Právě k těmto lidem bych chtěl chvíli mluvit ne jako jeden z vašich... velitelů, ale jen jako starší důstojník a rádce.
Není vždycky snadné rozhodnout se pro ten správný taktický krok, který způsobí nepříteli maximální možnou újmu a na druhé straně přinese minimální ztráty vašemu mužstvu a technice. Moderní válečnictví je nesmírně komplikované, zvláště v posledním století. Války už nejsou jen série bitev, které je nutno vybojovat, ale celý komplex vztahů mezi vojenským vítězstvím, ekonomickými tlaky, logistickým manévrováním, přístupy k nepřítelovým informacím, politickými postoji - působí tady tucty, doslova tucty, závažných faktorů."
Slyšel jsem, co říká, ale myslel jsem jen na to, že před necelou hodinou zahynula třetina našich přátel, a on si tu sedí a drží nám přednášku o vojenské teorii.
"A proto někdy musíte zahodit bitvu, abyste pomohli vyhrát válku. To je přesně to, co děláme teď.
Nebylo to lehké rozhodnutí. Vlastně by se dalo říct, že to bylo nejtěžší rozhodnuti v mé vojenské kariéře. Protože by to někdo mohl považovat za zbabělost.
Logistický počítač vypočítal, že máme asi dvaašedesátiprocentní šanci uspět, pokud bychom se pokusili zničit základnu nepřítele. Bohužel, máme jen třicetiprocentní šanci přežít to - a některé z taktických scénářů vedoucích k úspěchu předpokládají, že by Výročí musela proletět kolem přestupové planety rychlostí světla."
Ježíši Kriste!
"Doufám, že nikdo z vás nebude v budoucnu muset takovému rozhodnutí čelit sám. Až se vrátíme na Hvězdnou bránu, budu pravděpodobně postaven před vojenský soud pro zbabělost před tváří nepřítele. Ale já doopravdy věřím, že předání informace o tom, co poškodilo Výročí, je důležitější než zničení tauřanské základny." Narovnal se. "Mnohem důležitější než kariéra jednoho vojáka."
Měl jsem co dělat, abych se nahlas nerozesmál. No jistě, 'zbabělost' neměla s jeho rozhodnutím zhola nic společného. Jistě, něco tak primitivního a nevojenského, jako vůli přežít, on vůbec neměl.
Opravářské skupině se podařilo zalátat díru v boku Výročí a znovu natlakovat poškozené sekce. Zbytek dne jsme strávili uklízením, samozřejmě aniž bychom se dotkli cenného důkazu, kterému se komodor rozhodl obětovat svou kariéru.
Nejhorší z toho bylo pohřbívání mrtvých. Ani to by nebylo tak zlé, kdyby se mušle jednoho z nich před vyhozením do prostoru neotevřela.
Příštího dne, hned, jak mi skončila služba, jsem zašel do Estelliny kabiny.
"Nebylo by to k ničemu, kdybys za ní teď šel." Estelle usrkla svou specialitu, směs etylalkoholu, kyseliny citrónové a vody s kapkou esteru na vzbuzení dojmu vůně pomerančové kůry.
"Je už mimo nebezpečí?"
"Ještě pár týdnů ne. Vysvětlím ti to." Odložila sklenici a opřela se bradou o své propletené prsty. "Tenhle druh zranění je za normálních okolností naprosto triviálním případem. Stačí doplnit ztracenou krev, nasypat do její břišní dutiny nějaké kouzelné prášky a zašít ji. Za pár dní už by se belhala po vlastních.
Jenže jsou tu komplikace. V přetlakovém obleku ještě nikdo zraněn nebyl. Až doteď jsme nic zvláštního neobjevili. Ale pořád ji velice důkladně pozorujeme.
Taky si děláme velké starosti s peritonitidou. Víš něco o peritonitidě - zánětu pobřišnice?"
"Ano." No, spíš jen tak všeobecně.
"Protože část jejích střev byla pod tlakem přetržena. Nechceme zavést normální profylaxi, protože na její pobřišnici narazilo pod tlakem velké množství, ehm, nečistot. Abychom měli jistotu, vysterilizovali jsme dokonale celý ten krám, celou její břišní dutinu a celý její trávicí systém od dvanáctníku dolů. Pak jsme přirozeně nahradili veškerou její střevní flóru, která přitom zahynula, standardně pěstovanou kulturou. Pořád je to běžná procedura, ale vyžaduje si mimořádný přístup, protože ke zranění došlo za nenormálních okolností."

"Aha." A to mě trochu zneklidňovalo. Doktoři zřejmě vůbec netuší, že většina z nás nestojí o to představovat si sebe sama jako živý kožený pytel naplněný obscénní šlichtou.
"Už to samo o sobě by byl dostatečný důvod, abys za ní pár dní nechodil. Změna nitrostřevní fauny má poněkud bouřlivé účinky na zažívací systém - není to nic nebezpečného, protože je pod stálým dohledem. Ale je to nepříjemné a trochu zahanbující.
Přesto by byla v naprostém bezpečí, pokud by byla V normálních klinických podmínkách. Ale my se nacházíme pod stálým přetížením jedna až jedna a půl gé, což s jejími vnitřnostmi pořádně hází. Myslím, že ti můžu klidně říct, že pokud podnikneme nějaký manévr, při kterém budeme muset zrychlit na dvě gé, Marygay zemře."
"Ale... při konečném přiblíženi dosáhneme dvou gé! Co—"
"Já vím, já vím. Ale to bude až za několik týdnů. Doufejme, že už v té době bude vyléčená.
Williame, musíš se k tomu postavit čelem. Je to zázrak, že vůbec přežila a dostala se na operační sál. Jenže je velice pravděpodobné, že se nikdy nedostane na Zemi. Je to smutné; Marygay je mimořádná, mimořádná možná pro tebe. Ale měli jsme tolik mrtvých... měl by ses s tím smířit a začít si na to zvykat."
Zhluboka jsem se napil ze své sklenice, ve které byla stejná směs jako v té její, až na kyselinu citrónovou. "Servíruješ mi to pěkně drsně."
"Možná... ne. Jsem jen realistická. Mám pocit, že nás čeká ještě mnohem víc smrtí a smutku."
"Mě ne. Jakmile se dostanu na Hvězdnou bránu, je ze mne civilista."
"Nebuď si tím tak jist." Starý známý argument. "Ti šašci, co nás upsali na dva roky, to klidně mohou prodloužit na. čtyři nebo—"
"Nebo na šest nebo na dvanáct nebo napořád. Ale neudělají to. Vyvolalo by to vzpoury."
"No, já nevím. Pokud nás mohli donutit zabíjet na povel, mohou nás donutit prakticky k čemukoliv. Nemyslíš?"
To byla hrozná představa.
Později jsme se pokusili o milování, ale oba jsme při tom mysleli na jiné věci.
Poprvé jsem Marygay zase uviděl asi o týden později. Byla pobledlá, ztratila na váze a připadala mi velice zmatená. Doktor Wilson mne ujistil, že je to jen léky; zatím nenašli žádný důkaz, že by její mozek byl poškozen.
Pořád byla v posteli a pořád ji krmili přes hadičku. Začal jsem sledovat kalendář s vážnými obavami. Její stav se zlepšoval každým dnem, ale pokud bude upoutaná na lůžko ještě v době, kdy přejdeme na kolapsarový skok, nemá nejmenší šanci. Ani doktor Wilson ani Estelle mne nijak nepovzbuzovali; oba tvrdili, že všechno závisí na Marygayině houževnatosti.
Den před skokem ji přenesli z její postele dp Estelliny akcelerační palandy na ošetřovně. Její psychický stav už se zlepšil a jedla normálně, ale pořád ještě se nedokázala pohybovat sama - ne pod přetížením jedna a půl gé.
Šel jsem ji navštívit. "Slyšela jsi o tom manévru? Proletíme kolem Álefu-9 a vrátíme se zpátky na Tét-38. Čtyři měsíce navíc na téhle zatracené kocábce. Ale taky to znamená, že než se vrátíme na Zemi, budou mít za sebou o šest let více válčení."
"To je fajn."
"Přemýšlela jsi vůbec, jak báječné věci nás—"
"Williame."
Nechal jsem to plavat. Nikdy jsem se neuměl přetvařovat.
"Nepokoušej se mě rozveselit. Povídej mi o svařování ve vakuu, o svém dětství, o čemkoliv. Jenom nezačínej s těmi žvásty, že se vrátím zpátky na Zem." Odvrátila obličej ke stěně.
"Slyšela jsem, co si na chodbě povídali doktoři, když si jednou ráno mysleli, že ještě spím. Ale to mi jen potvrdilo, co už jsem dávno poznala z toho, jak jsou ke mně všichni najednou ohleduplní.
Takže povídej. Ty ses narodil v roce 1975 v Novém Mexiku, že? A co potom? Byl jsi ve škole dobrý? Měl jsi hodně kamarádů, nebo jsi byl příliš odlišný, stejně jako já? Kolik jsi měl roků, když ses poprvé vyspal s holkou?"
Chvíli jsme se bavili v tomhle stylu, ale moc nám to nešlo. Jenže mne při tom něco napadlo, a když jsem se rozloučil s Marygay, šel jsem přímo za doktorem Wilsonem.
"Dáváme jí šanci tak padesát procent, ale je to jen odhad. Nemáme vůbec nic, o co bychom se mohli opřít."
"Ale dá se říct, že čím menšímu přetížení bude vystavena, tím vetší má šanci, že přežije."
"Samozřejmě. Ale k čemu je to dobré? Komodor naplánoval náš manévr tak ohleduplně, jak jen to šlo, ale pořád to znamená čtyři nebo pět gé. Už tři by byly příliš mnoho; nedokážeme říct nic určitého, dokud tím neprojdeme."
Netrpělivě jsem přikývl. "Ano, ale myslím, že existuje způsob, jak ji vystavit menšímu přetížení než nás ostatní."
"Pokud jsi vynalezl protiakcelerační štít," řekl s úsměvem, "tak si ho dej rychle patentovat. Určitě bys na něm vydělal spoustu—"
"Ne, doktore, tak skvělé by to nebylo. Naše mušle fungují líp a vycházejí ze stejného principu."
"Vysvětli mi to."
"Uložíme Marygay do mušle a zaplavíme—"
"Počkej, počkej, nic takového. Její zranění způsobila právě špatně přizpůsobená mušle. A tentokrát by musela použít mušli někoho úplně jiného."
"Já vím, doktore, nech mě to vysvětlit. Nemusí sedět přesně, pokud budou správně fungovat všechny životně důležité systémy. Mušle nebude zevnitř natlakována; nebude to nutné, protože nebude vystavena ani tlaku tisíců kilogramů na čtvereční centimetr kapaliny zvenčí."
"Nejsem si jist, že chápu."
"Je to jen přizpůsobení - studoval jsi přece fyziku, ne?"
"Trochu, na medicíně. Byl to můj nejhorší předmět, tedy hned po latině."

"A vzpomínáš si na princip rovnováhy?"
"Vzpomínám si, že existuje něco, co se talc nazývá. Má to něco společného s relativitou, ne?"
"Hm-hm. Princip rovnováhy říká, že... není rozdíl mezi tím být v gravitačním poli a být v rovnoměrně zrychlující soustavě - znamená to, že když Výročí přejde na pět gé, má to na nás stejné účinky, jako bychom se ocitli na velké planetě, která má na povrchu přitažlivost pěti gé."
"Tomu rozumím."
"Dobře. Taky to znamená, že by se nijak nedalo zjistit, jestli jsme v rovnoměrně zrychlující kosmické lodi nebo na velké planetě."
"Samozřejmě, že dalo. Stačilo by vypnout motory, a kdyby—"
"Nebo by ses mohl podívat z okna, jasně; měl jsem na mysli izolovaný experiment laboratorního typu."
"V pořádku. Tohle beru. A dál?"
"Znáš Archimedův zákon?"
"Jasně, jako své boty - proto jsem si vždycky o fyzicích myslel, že dělají bůhví co z očividných skutečností, a když se vynechají některá obtížnější místa—"
"Archimedův zákon říká, že když něco ponoříš do kapaliny, bude to nadlehčováno silou rovnou váze kapaliny, kterou to vytlačí."
"To zní rozumně."
"A platí to bez ohledu na to, v jaké gravitaci nebo akceleraci se nacházíš - v kosmické lodi pohybující se se zrychlením pěti gé bude vytlačená voda, pokud by to byla voda, vážit pětkrát víc než za normálních podmínek."
"Jistě."
"Takže pokud necháš někoho plavat v nádrži vody tak, že prakticky nebude vážit nic, nebude nic vážit, ani pokud loď dosáhne pěti gé."
"Zabrzdi, synku. Chápu, kam směřuješ, ale to by nefungovalo."
"Proč ne?" Už už jsem mu chtěl říct, ať si hledí svých pilulek a stetoskopů a mně laskavě přenechá fyziku, ale udělal jsem dobře, že jsem to neřekl.
"Co se stane, když v ponorce upustíš francouzák?"
"V ponorce?"
"Jistě. Ta přece funguje podle Archimeda—*
"Touche! Máš pravdu. Ježíši. Dostal jsi mě."
"Francouzák spadne na podlahu úplně stejně, jako by se ponorka nevznášela v beztížném stavu." Zahleděl se do prostoru a začal ťukat perem o desku stolu. "To, cos mi tu popsal, je způsob, jakým na Zemi zacházíme s těžkým zraněním kůže, jako jsou třeba popáleniny. Ale nemá to žádný vliv na vnitřní orgány, takže Marygay by to nepomohlo..."
Vstal jsem. "Omlouvám se, že jsem tě zdržel—"
"Počkej ještě chvilku. Myslím, že něco z tvé myšlenky přece jen použijeme."
"Jak to myslíš?"
"Ještě jsem to nepromýšlel. Způsob, jakým používáme mušle normálně, Marygay samozřejmě nepomůže." Nechtěl jsem na to myslet. Chtělo to velkou dávku hypnokondicionika, aby se člověk smířil s představou, že tam leží a okysličený fluorouhlík mu pod tlakem vniká do všech přirozených tělesných otvorů a jednoho umělého. Prsty jsem si přejel po ventilové výustce, kterou jsem měl voperovanou do pánevní kosti.
"Ano, je jasné, že by ji to roztrhlo... chceš říct, že nízký tlak—"
"Přesně tak. Nepotřebujeme tisíce atmosfér, abychom ji uchránili před rovnoměrným přímočarým zrychlením pěti gé - hned se spojím s Údržbou. Běž dolů do oddělení své čety; zkusíme to s ním. Dalton tam přijde za tebou.
Pět minut před vnořením do kolapsarového pole jsem zahájil napouštění. Marygay a já jsme byli jediní dva v mušlích; moje přítomnost nebyla skutečně důležitá, protože plnění a vypouštění mohl obstarat i počítač. Ale bylo bezpečnější mít v systému nějakou tu redundanci a kromě toho, já tam být chtěl.
Nebylo to ani zdaleka tak zlé, jako normální postup; žádný pocit drcení a mačkání. Člověk prostě najednou plaval v uměle páchnoucí kapalině (nikdy jste nepostřehli ten první okamžik, kdy vám nahradila vzduch v plicích), pak lehké přetížení, a pak najednou zase dýchal vzduch, čekal, až se mušle otevře a bude se moci odkurtovat—
Marygayina mušle byla prázdná. Naklonil jsem se nad ní a uviděl krev.
"Krvácela," řekl doktor Wilson pohřebním hlasem. Otočil jsem se a uviděl jsem ho, jak se opírá o dveřní rám umývárny. Usmíval se.
"Což jsme očekávali. Teď o ni pečuje doktorka Harmonyová. Bude v pořádku."
6
O týden později začala Marygay chodit, týden nato se začala účastnit 'společenského dění' a za další čtyři byla úplně zdravá.
Deset dlouhých měsíců jsme strávili na cestě a pořád to byla jen vojna, vojna a vojna. Kalistetická cvičení, naprosto neužitečné drobné práce, povinná školení - dokonce se začalo mluvit o tom, že bude znovu zaveden noční rozpis, který jsme měli na základně, ale nikdy k tomu nedošlo, patrně proto, že se obávali vzpoury. Každou noc jiný náhodně vybraný partner by se těm z nás, kteří jsme si vytvořili více méně stálé vztahy, moc nelíbil.
Všechen ten balast, to tvrdohlavé trvání na vojenské disciplíně, mi dělalo starosti hlavně proto, že jsem měl strach, že nás po příletu budou nutit, abychom zůstali v armádě. Marygay říkala, že se ze mne stává paranoik; podle ní to dělali jen proto, že by jinak neudrželi pořádek.
Kromě běžných vojenských řečí jsme se mezi sebou většinou bavili o tom, nakolik se Země za naší nepřítomnosti

změnila a co budeme dělat, až se tam vrátíme. Byli jsme poměrně bohatí; dostaneme služné za šestadvacet let najednou. K tomu si ještě připočtěte úrok a úrok z úroku; pět set dolarů, které jsme dostali za svůj první měsíc v armádě, vyrostlo na víc než patnáct set.
Na Hvězdnou bránu jsme dorazili ke konci roku 20:23 greenwichského času.
Za posledních sedmnáct let, které uběhly během našeho na tažení na Jód-4, se základna úžasně rozrostla. Teď to byla jediná budova o velikosti Tycho City, kterou obývalo téměř deset tisíc lidí. Patřilo k ní osmasedmdesát křižníků o velikosti Výročí nebo větších, které se účastnily bojů proti Tauřanům na jejich přestupových planetách. Dalších deset hlídalo Hvězdnou bránu samotnou a dva byly na oběžné dráze, kde čekaly na posádku a pěšáky, kteří měli dovolenku. Jedna loď, Naděje Země II, se zrovna vrátila z boje a čekala u Hvězdné brány na jiný křižník.
Přišli o dvě třetiny posádky a nebylo ekonomické posílat na Zemi křižník s jen devětatřiceti lidmi na palubě. Devětatřiceti nastávajícími civilisty.
Na planetě jsme přistáli ve dvou výzkumných člunech.
Generál Botsford (který byl pouhým majorem, když jsme byli na Charonu poprvé a tamější základnu tvořily jen dvě chatrče a čtyřiadvacet hrobů) nás přijal v elegantně zařízené společenské místnosti. Rázoval sem a tam v čele místnosti, před velkou krychlí holografická mapy. Stěží jsem dokázal rozpoznat jednotlivá souhvězdí a žasl jsem, jak daleko Jód-4 vlastně je - ale u kolapsarových skoků vzdálenost přirozeně nehraje roli. Cesta k Alfa Centauri je desetkrát, delší, i když je to prakticky za rohem - ale není to kolapsar.
"Víte—" řekl příliš hlasitě a pak pokračoval hovorovějším tónem: "Víte, měli bychom vás rozdělit do jiných úderných skupin a poslat vás zpátky do boje. Zákon o elitních odvodech byl změněna povinná doba prodloužena ze dvou na pět let subjektivní služby.
Neuděláme to, ale - k čertu! - nechápu, proč by někteří z vás neměli chtít zůstat u nás. Dalších pár let navíc a úroky z úroků by z vás udělaly nadosmrti boháče. Jistě, měli jste velké ztráty... ale to bylo nevyhnutelné; byli jste první. Teď už je to mnohem jednodušší. Bojové skafandry byly zmodernizovány, o taktice Tauřanů už toho víme mnohem víc, naše zbraně jsou účinnější... Není se čeho bát."
Usadil se před naše řady a zahleděl se na nás na všechny a na nikoho konkrétně. "Mé vlastní vzpomínky na válčení jsou už půl století staré. Jsou mi zdrojem sebeuspokojení a síly. Zřejmě jsem jiný než vy všichni."
Nebo máš velice selektivní paměť, pomyslel jsem si.
"Ale nemusíte se rozhodnout buď, a nebo. Mám pro vás ještě jinou alternativu, která nezahrnuje přímé bojové nasazení.
Máme nouzi o kvalifikované instruktory. Vlastně bych klidně mohl říct, že nemáme žádné - protože armáda by chtěla, aby - v ideálním případě - všichni její instruktoři byli váleční veteráni.
Vás učili veteráni z Vietnamu a Sinaje, z nichž nejmladším bylo v době, když jste opustili Zemi, čtyřicet. To bylo před šestadvaceti lety. Takže teď potřebujeme vás a jsme ochotni dobře vám zaplatit.
Armáda nabízí každému z vás, kdo přijme místo instruktora, hodnost poručíka. Můžete být umístěni na Zemi, na Měsíci za dvojnásobné služné, na Charonu za trojnásobné nebo tady na Hvězdné bráně za čtyřnásobné. A co víc, nemusíte se rozhodnout hned. Všichni od nás dostanete cestu na Zemi zdarma - závidím vám to. Sám jsem tam nebyl už dvacet let a pravděpodobně už se tam nikdy nevrátím - a možná, že se rozhodnete stát se zase civilisty. Pokud se vám tam ale nebude líbit, zajděte prostě na nejbližší vojenskou správu a ven už vyjdete jako důstojníci. Rozhodnutí záleží na vás.
Někteří z vás se usmívají. Myslím, že byste měli se svým úsudkem počkat. Země není stejná jako v době, kdy jste ji opustili."
Vytáhl z kapsy blůzy kartičku, podíval se na ni a usmál se. "Většina z vás má teď na svém účtu asi čtyři sta tisíc dolarů nastřádaného platu a úroků. Ale Země má válečné příděly a zásobování armády přirozeně platí rovněž občané Země ze svých daní. Váš majetek vás řadí do skupiny s dvaadevadesátiprocentní daní. Když budete šetrní, vydrží vám zbylých dvaatřicet tisíc dolarů asi na tři roky.
Nakonec si budete muset najít práci, a existuje jen jediná práce, pro kterou máte nějaké předpoklady. Na Zemi není práce zrovna nazbyt - pozemská populace teď dosahuje asi devíti miliard, z čehož je pět až šest miliard nezaměstnaných. A veškeré vaše znalosti z jiných oborů za šestadvacet let poněkud zastaraly.
Také nezapomínejte na to, že vaši přátelé a blízcí, jsou teď o dvacet šest let starší než vy. Mnoho vašich příbuzných už zemřelo. Řekl bych, že se budete cítit velice osamělí.
Abyste se o současném světě dozvěděli něco víc, přivedl jsem vám seržanta Siriho, který se právě vrátil ze Země. Seržante?"
"Díky, generále." Vypadalo to, jako by měl něco s pokožkou, s obličejem; a pak jsem si uvědomil, že je napudrovaný a rty má přibarvené rtěnkou. Nehty měl lesklé a hladké jako bílé mandle.
"Nevím, kde bych měl začít." Kousl se do horního rtu a zamračil se na nás. "Všechno se tolik změnilo od doby, kdy jsem byl kluk.
Je mi dvacet tři, takže jsem ještě ani nebyl na světě, když jste odlétali na Álef... Hm, pro začátek, kolik je mezi vámi homosexuálů?" Nikdo. "Vlastně mě to ani nepřekvapuje. Já osobně jsem" —žádná reakce— "a myslím, že stejně tak asi třetina lidí v Evropě a Severní Americe. V Indii a na Středním východu je procento ještě vyšší. V Latinské Americe a v Číně je zase trochu nižší.
Většina vlád homosexualitu podporuje - Organizace spojených národů je oficiálně neutrální - podporují ji hlavně proto, že homofilie je nejjistější způsob kontroly porodnosti."
To mi připadalo ošemetné. V armádě zmrazili vzorky našeho spermatu a pak nás podrobili vasektomii. Tomu říkám jistý způsob. Když jsem studoval, spousta homosexuálů na univerzitě používala stejné argumenty. A možná to svým způsobem i fungovalo. Po pravdě řečeno jsem čekal, že Země bude mít mnohem víc než devět miliard obyvatel.

"Když mi na Zemi řekli, že budu mluvit k vám, zjistil jsem si některá fakta, hlavně že starých faxů a magazínů. Mnoho věcí, kterých jste se báli, že se stanou, se nakonec nestaly. Například hlad. I bez využití vší použitelné půdy na souši a v moři jsme schopni vyprodukovat dost jídla pro všechny a produkci bychom mohli bez problémů zdvojnásobit. Technologie výroby a distribuce kalorií silně pokročila - když jste opouštěli Zemi, miliony lidí pomalu umíraly hlady. Dnes netrpí hladem nikdo.
Dělali jste si starosti se zločinnosti. Četl jsem, že jste se po ulicích New Yorku, Londýna nebo Hong Kongu nemohli procházet bez osobního strážce. Ale dnes jsou všichni mnohem vzdělanější a lépe zaopatření, moderní psychometrie je natolik rozvinutá, že dokážeme potenciálního zločince odhalit už v šesti letech - a podrobit ho účinné terapii, která ho vyléčí - takže už před dvaceti lety vážné zločiny takřka vymizely. Dnes máme patrně míň zločinů na celém světě, než jste měli vy v jediném velkém—"
"To je všechno skvělé a krásné," přerušil ho generál tónem, který dával jasně najevo, že si to doopravdy nemyslí, "ale nesedí to tak docela s tím, co jsem slyšel já. Čemu říkáte vážný zločin? A co ty ostatní?"
"No přece vraždy, ozbrojená přepadení, znásilnění; všechny vážné zločiny proti jednotlivým osobám byly potlačeny. Přečiny proti majetku - drobné krádeže, vandalismus, nepovolené ubytováni - ty pořád ještě—"
"Co je to k sakru 'nepovolené ubytování'?"
Seržant Siri zaváhal a pak řekl upjatě: "Jeden člověk nemůže omezit životní prostor ostatních protiprávně osobovaným majetkem."
Alexandrov zvedl ruku. "Chcete říct, že neexistuje soukromé vlastnictví majetku?"
"Samozřejmě, že ano. Já... Než mě odvedli, měl jsem svůj vlastní byt." Zdálo se, že v něm toto téma z nějakého důvodu vzbuzuje rozpaky. Nová tabu? "Ale existují omezení."
Luthuliová: "Co jste udělali se zločinci? Myslím s těmi vážnými. Vymývá se vrahům pořád mozek?"
Seržant změnu námětu očividně přivítal. "Ale ne. To považujeme za velice primitivní metodu. Barbarskou. Vkládáme jim do mozku novou, šťastnou osobnost; společnost je pak přijímá bez předsudků. Účinkuje to velice spolehlivě."
"Existují ještě kriminály, vězení?" zeptal se Yukawa.
"Myslím, že byste korekční střediska mohli za vězení považovat. Až do úspěšného zakončení terapie jsou tam lidé drženi proti své vůli. Ale taky by sedalo říct, že se tam dostávají kvůli selhání mozků."
Neplánoval jsem trávit život zločinem, a proto jsem se ho zeptal na věc, která mi dělala starosti nejvíc. "Generál nám řekl, že více než polovina vaší populace žije z podpory; že se nám nepodaří získat práci. Je to tak?"
"Pojem 'podpora' neznám. Mám za to, že myslíte vládní pomoc nezaměstnaným. To je pravda, vláda se stará o polovinu z nás - až do odvodu se mi nikdy nepodařilo získat žádnou práci. Byl jsem skladatel.
Pochopte, chronická nezaměstnanost má dvě stránky. Celý svět a válka mohou být bez problémů vedeny miliardou lidí, možná dvěma. To ovšem neznamená, že my ostatní zahálíme.
. Každý občan má příležitost dostat osmnáct let vzdělávání zdarma - čtrnáctiletá školní docházka je povinná. Tohle a svoboda nemuset pracovat způsobilo prudký rozvoj učenosti a umění v míře v dějinách lidstva nevídané - dnes na Zemi pracuje patrně víc umělců a spisovatelů, než za první dva tisíce let křesťanské éry! A jejich díla oceňuje mnohem širší a vzdělanější veřejnost, než kdy existovala."
To bylo něco, nad čím se stálo za to zamyslet. Rabi zvedl ruku: "Máte snad nového Shakespeara? Nebo Michaelangela? Kvantita není všechno."
Siri si odhrnul vlasy z očí podivně ženským gestem. "To není férová otázka. Teprve potomstvo bude moci něco takového zhodnotit."
"Seržante," řekl generál, "říkal jste už, že žijete ve velké budově podobné úlu, že nikdo nemůže žít na venkově?"
"No, to je pravda, na potenciálně obhospodařovatelné půdě nikdo bydlet nesmí. A tam, co bydlím, bydlel jsem, v Atlantském komplexu, jsem měl sedm milionů sousedů, kteří všichni žili v jediné budově - ale nedá se říct, že bychom neměli dost místa. A kdykoliv můžete použít výtah a jít se projít do polí, třeba až k moři, pokud chcete...
To je něco, na co byste měli být připraveni. Většina měst už se nepodoba tomu náhodnému seskupení budov, jaká jste znali vy. Většina velkých měst byla přestavěna od základu při potravinové krizi v roce 2004, předtím, než OSN převzala dozor nad produkcí a distribucí jídla. Městští architekti vyprojektovali model moderního, všestranně funkčního města. Například Paříž nebo Londýn byly přestavěny úplně. Stejně tak většina hlavních měst světa, i když Washington zůstal. Stalo se z něj ovšem pouhé seskupení památníků a kanceláří; skoro všichni žijí v okolních komplexech jako je Reston, Frederick nebo Columbia."
Pak se Siri zmínil o konkrétních městech a městečkách - všichni chtěli vědět, co se stalo s jejich rodišti - a většinou to znělo mnohem lépe, než jsme čekali.
Jako odpověď na poněkud neomalenou otázku nám Siri řekl, že kosmetiku nepoužívá proto, že je homosexuál, ale proto, že ji používá každý. Rozhodl jsem se, že budu nekonformní a budu nosit svůj vlastni obličej.
Připojili jsme se k veteránům z Naděje Země II a odletěli na Zemi, zatímco se analytici pustili do zkoumání poškození Výročí. Komodor byl předvolán k výslechu, ale - pokud já vím - před vojenský soud nikdy postaven nebyl.
Na cestě domů se disciplína znatelně uvolnila. Za těch sedm měsíců jsem přečetl třicet knih, naučil se hrát Go, zopakoval si všechno, co jsem znal ze školy, hlavně - ač nepříliš aktuálně - fyziku, a ještě víc se sblížil s Marygay.
7
Ne že bych si o sobě moc myslel, ale pravda je, že na Zemi jsme byli osobnostmi. Na Mysu přivítal každého z nás osobně generál - byl to velice starý drobný černoch jménem Yakub Ojukwu - a přišly se na nás podívat stovky tisíc, možná i miliony diváků, kteří se namačkali tak blízko, jak jen to šlo.
Generál pronesl řeč k posádce a nováčkům; pak řadoví důstojníci Naděje Země II odzvanili to, co měli napsáno, zatímco my ostatní jsme postávali více nebo méně trpělivě v tropickém vedru.

Do Jacksonvillu kde bylo nejbližší mezinárodní letiště, nás odvezli velkou helikoptérou. Město samo bylo přestavěno způsobem, který popisoval Siri. Působilo to impozantně.
Když jsme ho zahlédli poprvé, připadalo nám jako osamocená šedá hora, lehce nepravidelný kužel, který se před námi vynořoval zpoza horizontu jako by pomalu rostl. Bylo posazeno uprostřed zdánlivě nekonečné mozaiky obdělaných polí a vedly do něj tucty dálnic a železničních tratí. Oko ty cesty vnímalo jako rovná bílá vlákna, po kterých se plazili drobní broučci automobilů, ale mozek odmítal přepočítat informaci, kterou přijímal, do poměrné velikosti. Nemohlo být tak velké.
Blížili jsme se - na hladkém povrchu šedé hory se pomalu začaly objevovat detaily - až se z hory stala šedá zeď, které se táhla přes celý obzor a zabírala náš celý zorný úhel. Když jsme přiletěli ještě blíž, začali jsme rozeznávat stěží viditelné body lidí; jeden takový bod stál na balkóně a docela dobře mohl i mávat.
"Teď jsme tak blízko, jak jen to jde," řekl nám pilot interkomem, "aniž bychom alarmovali obranný systém města. Letiště je severně." Všichni jsme se podívali naznačeným směrem a pokoušeli se prohlédnout stín vržený městem.
Letiště nebyl žádný zázrak; bylo větší než ta, která jsem vídal dřív, ale jinak bylo docela obyčejné: ústřední terminál připomínal náboj kola, jehož loukotě se táhly do vzdálenosti několika kilometrů k menším terminálům, u nichž přistávala letadla. Přeletěli jsme ho a přistáli poblíž stratosférického dopravního letadla společnosti Swissair, na které jsme přesedli. Cestu nám při tom lemoval kordon vojáků obklopený jásajícími davy. S šesti miliardami nezaměstnaných určitě neměli problémy sehnat dost zájemců pro takové příležitosti.
Bál jsem se, že nás čekají další proslovy, ale nastoupili jsme přímo do letadla. Stewardi a letušky nám donesli chlebíčky a pití a ukázali nám naše místa. Nemám slov, kterými bych popsal, jak chutná chlebíček s kuřecím salátem a chlazené pivo po dvou letech na recyklovaných výkalech.
Pan Ojukwu nám vysvětlil, že odletíme do Ženevy, do sídla Organizace spojených národů, kde nám dnes večer projeví své uznání Valné shromáždění. Také nám řekl, že většinu z nás budou v Ženevě čekat příbuzní.
Když jsme letěli přes Atlantik, připadala mi voda v moři nepřirozeně zelená. Udělal jsem si v duchu poznámku, abych se na to později zeptal stewarda, ale pak jsem na to přišel sám. Byla to farma. Čtyři velké prámy (musely být obrovské, ale nemám zdání, jak vysoko jsme tenkrát letěli) se pomalu pohybovaly za sebou po zelené hladině a zanechávaly za sebou modročernou stopu, která se zase pomalu zaplňovala. Než jsme přistáli, dozvěděl jsem se, že to byly nějaké tropické řasy, které se pěstují jako krmivo pro dobytek.
Ženeva byla jediná budova stejně jako Jacksonville, ale zdála se menší - ale možná jsme měli jen zkreslený odhad skutečnými horami, které ji obklopovaly. Byly pokryty sněhem a vypadaly velice půvabně.
Asi minutu jsme kráčeli křupajícím sněhem - jak skvělý pocit nemít kolem sebe pořád přesně 'pokojovou' teplotu! - k vrtulníku, který nás odnesl na vrchol budovy; pak jsme se svezli výtahem dolů, šli kousek chodbou, zase výtahem dolů, zase chodbou, která se napojovala na širokou chodbu vedoucí k Thantstrasse 281B, pokoj 45, což byla adresa, kterou jsem dostál. Stiskl jsem domovní zvonek; měl jsem skoro strach.
Už jsem se smířil se skutečností, že můj otec zemřel - armáda mi to oficiálně oznámila už na Hvězdné bráně - ale mnohem víc jsem se obával toho, že za okamžik uvidím svou matku a že bude mít osmdesát čtyři roky. Okamžik jsem váhal, jestli nemám raději vyhledat bar a posilnit se, ale pak jsem zaťal zuby a zazvonil.
Dveře se otevřely rychle. Byla starší, ale nezměnila se tolik, jak jsem si představoval; měla víc vrásek a vlasy, které jsem pamatoval jako šedé, jí zbělely. Několik sekund jsme hleděli jeden na druhého a pak jsme se objali. Byl jsem překvapený a šťastný, jak rád ji vidím a objímám.
Vzala mou pláštěnku a dostrkala mne do obývacího pokoje svého bytu, kde jsem zažil skutečný šok; stál tam můj otec, usmívající se a přitom vážný, s nezbytnou dýmkou v ruce. Zmocnil se mne vztek, že mi armáda dala mylnou informaci - a pak jsem si uvědomil, že to nemůže být můj otec, stejný, jak jsem si ho pamatoval ze svého dětství.
"Michaeli? Miku?"
Zasmál se. "Kdo jiný, Willy?" Můj mladší bratr, nyní muž ve středních letech. Neviděl jsem ho od roku 1993, když jsem odešel na kolej. Tehdy mu bylo šestnáct; o dva roky později odletěl s PSOSN na Měsíc.
"Měsíc tě už unavil?" zeptal jsem se, zatímco jsem mu potřásal nikou.
"Cože? Ach... ne, Willy, každým rokem trávím měsíc nebo dva na Zemi. Už to není jako tenkrát." Když dělali první nábory na Měsíc, rozumělo se samo sebou, že máte nárok jen na jedinou zpáteční cestu. Palivo bylo příliš drahé.
Všichni tři jsme se posadili kolem mramorového kávového stolku a máma rozdala cigarety.
"Všechno se tolik změnilo," řekl jsem, než se mohli začít vyptávat na válku. "Povězte mi všechno."
Ale můj bratr mávl rukou a zasmál se. "To není zrovna skromné přání. Máš pár týdnů času?" Očividně nevěděl, jak Se ke mně chovat. Byl jsem snad jeho synovec nebo co? Starší bratr už určitě ne.
"Michaela se na to stejně ptát nesmíš," řekla matka. "Luňáci mluví o Zemi asi tak jako panny o sexu."
"Ale mami..."
"S nadšením a dojemnou naivitou."
Zapálil jsem si cigaretu a zhluboka vdechl kouř. Chutnal podivně sladce.
"Luňáci prožijí na Zemi pár týdnů v roce a polovinu té doby stráví tím, že nám říkají jak bychom to tu měli vést."
"Možná. Ale druhou polovinu času se díváme kolem sebe a pozorujeme, co se děje. Objektivně."
"Michaelův oblíbený proslov na téma 'objektivnost'." Máma se pohodlně uvelebila do křesla a usmála se na něj.
"Mami, víš přece... ale k čertu, nechme to být. Willy bude mít ještě dost času, aby si utvořil vlastní názor." Potáhl si z cigarety a já si všiml, že nešlukuje. "Pověz nám o válce, chlape. Slyšel jsem, že jsi byl u úderné skupiny, která doopravdy bojovala s Taufany. Tváří v tvář."
"Jo. Nic tak zvláštního to nebylo."
"To jo," řekl Mike. "Slyšel jsem, že to jsou zbabělci."

"Ne, tak to... nebylo." Potřásl jsem hlavou, abych si v ní udělal jasno. Marihuana mne začínala uspávat. "Spíš to vypadalo, že neměli tušení, co se to vlastně děje. Stáli tam jako na jatkách. Seřadili se a my je postříleli."
"Jak je to možné?" zeptala se máma. "V novinách psali, že jste ztratili devatenáct lidí."
"Říkali snad, že jich devatenáct zabili? Tak to nebylo."
"Přesně si už nepamatuju."
"No, přišli jsme o devatenáct lidí, ale jen čtyři z nich byli zabiti. Došlo k tomu na začátku boje, než jsme se zorientovali v jejich obraně." Rozhodl jsem se, že o Ho mluvit nebudu. Bylo by to příliš komplikované. "Z těch zbylých patnácti byl jeden postřelen našimi vlastními lasery. Přišel o ruku, ale žije. Všichni ostatní... se zbláznili."
"Jak to - nějaká tauřanská zbraň?" zeptal se Mike.
"Tauřani s tím nemají co dělat! To armáda. Měli jsme v mozku podvědomý příkaz zabíjet vše, co se pohne, který seržant odblokoval několika klíčovými slovy. Když pak bylo po všem, nedokázali čelit svým vzpomínkám. Byl to masakr."
Několikrát jsem divoce potřásl hlavou. Cítil jsem se jako omámený.
"Podívejte se, je mi opravdu líto." S nemalým úsilím jsem se postavil na nohy. "Jsem vzhůru už nějakých dvacet—"
"Samozřejmě, Williame." Matka mne vzala za loket a odvedla mne do ložnice. Cestou mi slibovala, že mě včas probudí na večerní oslavy. Postel byla až neslušně pohodlná, ale já byl v takovém stavu, že bych usnul i opřený o kaktus.
Únava, droga a příliš rušný den: máma mě musela probudit studenou vodou. Odvedla mne do šatny a vybrala mi, dva obleky, které se hodily pro tuto příležitost. Vybral jsem si cihlově červený - prachově modrý mi připadal přehnaně elegantní - osprchoval jsem se a oholil, odmítl make-up (Mike byl zmalovaný jako pouliční holka a nabízel se, že mi pomůže), ozbrojil jsem se půlstránkou instrukcí, jak se chovat na Valném shromáždění, a šel jsem.
Cestou jsem se dvakrát ztratil, ale na každé chodbě byl malý počítač, který dokázal udat souřadnice kteréhokoliv místa ve čtrnácti jazycích.
Mužské obleky, pokud jsem si stačil všimnout, udělaly krok zpátky. Od pasu nahoru to nebylo tak zlé - těsná blůza s vysokým límcem a krátká pláštěnka - ale pak tam byl široký lesklý opasek, ze kterého visela maličká ozdobná dýka vhodná tak na otevírání dopisů, velké široké kalhoty, které se zastrkávaly do bot ze syntetické kůže na vysokých podpatcích, které dosahovaly skoro až ke kolenům. Kdyby mi dali ještě klobouk s pérem, Shakespeare by mě angažoval bez váhání.
Ženy na tom byly lépe. Marygay jsem potkal před hlavní zasedací síní Valného shromáždění.
"Připadám si jako nahá, Williame."
"Ale sluší ti to. Nedá se popřít, že to má styl." Většina mladých žen, které jsem potkával, nosila podobné šaty: jednoduché úzké hladké šaty s velkými obdélníkovými výřezy na obou bocích, od podpaží až po lem. Lem končil tam, kde začíná mužská představivost. Pro zachování mravopočestnosti takové šaty vyžadovaly velice rezervované pohyby a velkou víru ve statickou elektřinu.
"Jak se ti tady líbí?" řekla a vzala mne za ruku. "Pojďme dovnitř. Conquistadore."
Prošli jsme automatickými dveřmi a já se zarazil. Hala byla tak velká, že jsem měl pocit, jako bych vyšel ven.
Podlaha měla kruhový půdorys o průměru více než sto metrů. Stěny se zvedaly do výše šedesáti nebo sedmdesáti metrů k průhledné kopuli - vzpomněl jsem si, že jsem ji zahlédl, když jsme přistávali - za kterou tančily našedlé vločky sněhu. Zdi byly z keramické mozaiky, zobrazující tisíce postav reprezentujících úspěchy lidstva. Nepamatuji se, jak dlouho jsem tam vlastně stál a civěl.
Nakonec jsme vešli do haly a připojili se k ostatním veteránům, kteří popíjeli kávu. Byla syntetická, ale chutnala lépe než sója. Ke svému zklamání jsem se dozvěděl, že tabák už roste na Zemi jen řídce a v některých zemích bylo jeho pěstování dokonce postaveno mimo zákon, aby se půda zachovala pro produkci potravin. Tabák, který se dal sehnat, byl velice drahý a nepříliš kvalitní, pěstovaný povětšinou amatéry na dvorcích a balkónech. Jediný kvalitní tabák pocházel z Měsíce a jeho cena byla, řekněme, astronomická.
Zato marihuany bylo dost a byla levná. V některých zemích, jako třeba ve Spojených státech, byla zdarma; vyráběla a distribuovala ji vláda. Nabídl jsem jednu Marygay, ale ona řekla: "Musím si na ně zvykat pomalu. Už jsem jednu měla a skoro mě porazila."
"Mě taky."
Do místnosti vešel starý muž v uniformě, jeho hruď vypadala jako ovocný salát ze stužek, rozet a řádů, ramena se mu prohýbala pod párem pěti hvězd. Blahovolně se usmál, když polovina zúčastněných vyskočila ze svých míst. Já už byl příliš velký civilista a zůstal jsem sedět.
"Dobrý večer, dobrý večer," a rukou naznačil, aby se stojící zase posadili. "Velice rád vás tady vidím. Jsem rád, že vás tu vidím tolik." Tolik? Bylo nás o málo víc než polovina původního stavu.
"Jsem generál Gary Manker, hlavní velitel PSOSN. Za několik minut vstoupíme společně dovnitř," kývl hlavou směrem ke vchodu do zasedací síně Valného shromáždění, "ke krátkému ceremoniálu. Pak budete volní a budete si moci užívat nanejvýš zaslouženého odpočinku; na pár měsíců si natáhnout nohy, podívat se trochu po světě nebo co budete chtít. Ale reportéry si držte od těla.
Než půjdete dovnitř, rád bych vám řekl pár slov o tom, co budete chtít udělat po těch měsících, až vás začne unavovat být pořád na dovolené a až vám začnou docházet peníze..." Samozřejmě, stejné kázání, jaké nám držel generál Botsford na Hvězdné bráně. Budeme shánět práci a tohle je jediná práce, kterou můžeme dostat.
Generál odešel poté, co nás ubezpečil, že za několik minut přijde ceremoniář a odvede nás na řečiště. Těch několik minut jsme strávili diskutováním o výhodách znovuvstoupení do armády.
Z ceremoniáře se vyklubala půvabná mladá žena, které nečinilo potíže seřadit nás podle abecedy (nezdálo se, že by měla o armádě vyšší mínění než my) a odvést nás dovnitř.
Prvních několik řad delegátů nám uvolnilo své stoly. Posadil jsem se na místo Gambie a s rozpaky naslouchal řečnění o

hrdinství a obětech. Generál Manker interpretoval většinu faktů správně, ale poněkud špatnými slovy.
Pak nás volali jednoho po druhém a dr. Ojikwa nám každému připnul zlatou medaili, která vážila alespoň kilo. Potom následovala krátká řeč o jednotě lidstva v obecném smyslu a přitom nás diskrétně snímaly holokamery. Inspirace pro ostatní občany. Nakonec jsme obdrželi aplaus, který mi připadal poněkud tíživý.
Navrhl jsem Marygay, která neměla žádné žijící příbuzné, aby bydlela se mnou. U hlavního vchodu se tísnily davy lidí, proto jsme použili první boční výtah, který se nám naskytl, vyjeli několik poschodí nahoru a dokonale zabloudili v postranních uličkách a průchodech. Museli jsme použít počítač, abychom vůbec našli cestu domů.
Představil jsem Marygay matce a řekl jí, že patrně zůstaneme nějaký čas spolu. Přivítaly se velice srdečně a pak nás matka usadila do obývacího pokoje, dala nám něco k pití a šla připravit večeři. Po chvíli se k nám připojil Mike.
"Země vám brzy začne připadat hrozně nudná," řekl po vzájemném představení.
"No, nevím," odpověděl jsem. "Vojenský život není zrovna podnětný. Jakákoliv změna bude—"
"Nedostanete práci."
"V oboru asi ne, to chápu; šestadvacet let je jako geologic—"
"Nedostanete žádnou práci."
"No, plánoval jsem vrátit se do školy a všechno dohonit, možná i—" Mike zavrtěl hlavou.
"Nech ho domluvit, Williame." Marygay se neklidně zavrtěla. "Myslím, že ví něco, co my ne."
Mike dopil a začal si pohrávat s kostkami ledu na dně sklenice. Když mluvil, vůbec nezvedl oči. "Přesně tak. Víte, Měsíc v podstatě patří PSOSN, jsou na něm vojáci i civilní zaměstnanci a nic se neutají..."
"Běžná vojenská zábava."
"Jo. No, doslechl jsem se o vás..." udělal rukou všeobsahující gesto, "o vás veteránech a dal jsem si tu práci, abych zjistil víc. Byla to pravda."
"Jsem rád, že to říkáš."
"To teprve budeš." Postavil sklenici na stůl a zapálil si marihuanovou cigaretu. "PSOSN je odhodlána udělat cokoliv, aby vás dostala zase zpátky. Ovládají pracovní úřady a klidně se můžete vsadit, že nebudete mít vhodnou kvalifikaci na žádnou práci, která by se eventuálně mohla naskytnout. Kromě práce v armádě."
"Víš to určitě?" zeptala se Marygay. Oba jsme věděli dost na to, abychom netvrdili, že je něco takového nemožné.
"Stoprocentně. Mám přítele na Lunárním oddělení úřadu práce. Ukázal mi směrnici; je formulována velice ohleduplně. A píše se tam 'naprosto žádné výjimky'."
"Možná v době, až vyjdu ze školy—"
"Nikdy tě na žádnou školu nepřijmou. Nikdy se nevymotáte z bludiště kvót a požadavků. Když se budete snažit naléhat, řeknou, že jste příliš staří - k čertu, už ani já bych se tam nedostal a to jsem—"
"Jo, chápu. Já jsem o dva roky starší."
"Přesně. Máte prostě na vybranou strávit zbytek života na podpoře nebo se vrátit do armády."
"To není výběr," řekla Marygay. "Podpora."
Souhlasil jsem. "Pokud může pět nebo šest miliard lidí žít poměrně slušně z podpory, proč bychom nemohli my."
"Oni v tom vyrostli," řekl Mike. "A možná nežijí tak, jak si představujete pod pojmem 'slušně'. Většina z nich se jen tak poflakuje, kouří drogy a civí na holo. Jedí jen tolik, aby nahradili svůj kalorický výdej. Maso jednou týdně. Dokonce i z podpory první kategorie."
"To pro nás nebude nic nového," řekl jsem. "Alespoň co se toho jídla týče - přesně tak se jí v armádě.
Co se toho ostatního týče, jak jsi správně řekl, Marygay a já jsme v tom nevyrostli; nemáme v úmyslu sedět celé dny na zadku a civět na bednu."
"Já například maluju," řekla Marygay, "a vždycky jsem toužila po tom mít dost času, abych se tomu mohla věnovat naplno."
"A já mohu pokračovat ve studiu fyziky, i když to nebude na univerzitě. A skládat hudbu nebo psát, nebo—" Obrátil jsem se k Marygay, "nebo dělat některou z těch věcí, o kterých mluvil ten seržant na Hvězdné bráně."
"Vítejte v Nové renesanci," řekl Mike bez přílišného nadšení a zapálil si dýmku. Byl to tabák a voněl skvěle.
Určitě si všiml, jak to na mě zapůsobilo. "Ach, jsem zatraceně mizerný hostitel." Vytáhl z kapsy cigaretové papírky a ubalil několik cigaret. "Vezmeš si, Marygay?"
"Ne, díky - slyšela jsem, že se těžko shánějí a nechci si zase vytvořit návyk."
Přikývl a znovu si zapálil dýmku. "Nikdy to nikomu nepřineslo nic dobrého. Raději si cvič mozek a nauč se uvolnit se bez toho." Obrátil se ke mně. "Měli jste v armádě očkování proti rakovině?"
"Jistě." Zemřít jiným způsobem než v boji, to nebylo pro nás. Zapálil jsem si cigaretu. "Skvělá."
"Lepší než cokoliv, co seženeš na Zemi. Měsíční marihuana je taky lepší. Neničí tak zdraví."
Vešla matka a přisedla si k nám. "Večeře bude za pár minut. Slyšela jsem, že Michael už zase srovnává."
"Nemám snad pravdu? Pár cigaret pozemské marihuany a je z tebe zombie."
"Oprava; z tebe. Nejsi na ni zvyklý."
"Dobře, dobře. A syn by se neměl hádat s matkou."
"Ne, když má matka pravdu," řekla náhle docela vážně. "Tak! Máte rádi ryby?"
Začali jsme se předstihovat v řečech o tom, jaký máme hlad, čímž jsme na chvíli zažehnali nebezpečné téma, pak jsme usedli ke stolu a máma nám naservírovala velké porce jakési vařené mořské ryby s rýží. Bylo to první slušné jídlo, které jsme Marygay a já jedli po dvaceti šesti letech.

8

Jako všechny ostatní, i mne čekalo následujícího dne interview pro holovizi. Byl to zničující zážitek.
Komentátor: "Seržante Mandello, jste jedním z nejdekorovanějších vojáků PSOSN." To byla pravda, každý z nás na

Hvězdné bráně dostal hrst nejrůznějších stužek. "Účastnil jste se nejslavnějšího tažení na Álefu, vůbec prvního pozemního boje s Tauřany, a přežil jste útok na Jód-4."
Já: "No, dalo by se to tak říct—"
Komentátor: "Než začneme mluvit o Jódu-4, jsem si jist, že veřejnost by velice zajímaly vaše osobní dojmy z nepřítele, protože jste jeden z mála lidí, kteří se s nimi setkali tváří v tvář. Prý vypadají hrozivě, je to pravda?"
Já: "No, ano; myslím, že jste určitě viděli obrázky. Ale co na nich není vidět, je povrch jejich kůže. Je drsná a šupinatá jako kůže plazů, ale zářivě oranžová."
Komentátor: "A jak páchnou?" Páchnou?
Já: "Nemám zdání. V bojovém skafandru cítíte jen sám sebe."
Komentátor: "Ha-ha-ha. Chápu. Ale mi šlo spíš o to, co jste cítil, když jste se poprvé setkal s nepřáteli... bál jste se jich, byl jste znechucený, nebo jste měl vztek?"
"No, zprvu jsem se bál a znechucený jsem byl taky. Spíš jsem se bál - ale to bylo před bitvou, když nám jeden Tauřan přelétal nad hlavami. V průběhu bitvy samé jsme byli pod vlivem posthypnotického příkazu - vložili nám ho na Zemi a spustili ho jistou frází před bojem - takže jsem necítil nic než umělý hněv."
"Opovrhoval jste jimi - a zabíjel je bez milosti."
"Správně. Povraždili jsme je všechny, i když se vůbec nepokoušeli bránit. Ale když z nás sejmuli posthypnotický příkaz... no, nedokázal jsem uvěřit, že jsme se dopustili takového masakru. Čtrnáct našich lidí se zbláznilo a my ostatní jsme celé týdny dostávali sedativa."
"Aha," řekl nepřítomně a podíval se stranou. "Kolik z nich jste zabil osobně?"
"Patnáct, dvacet - já nevím; jak už jsem říkal, neovládal jsem se. Byla to jatka."
Po celou dobu interview mi komentátor připadal jakoby duchem nepřítomný. Ještě téže noci jsem zjistil, proč.
Marygay a já jsme se s Mikem dívali na holovizi. Máma odešla, aby si nechala spravit umělý chrup (ženevští dentisté měli být lepší než američtí). Moje interview bylo v programu nazvaném 'Potpourri', což byla slepenina dokumentu o lunární hydroponii a koncertu chlápka, který prohlašoval, že dokáže zahrát Telemannovu Dvojitou fantazii v A maj na harmoniku. Zajímalo by mě, kolik lidí v Ženevě nebo na světě vůbec se na to ještě dívalo.
No, dokument o hydroponii byl docela zajímavý a muž, který hrál na harmoniku, byl skutečný virtuóz, ale to, co zařadili mezi ně, bylo k zblití.
Komentátor: "A jak páchnou?"
Já (mimo záběr): "Strašně, je to něco mezi hnijící zeleninou a hořící sírou. Ten pach k nám prosakoval skrze průduchy našich skafandrů."
Nechal mě mluvit jen proto, aby ode mne získal široké spektrum zvuků, ze kterého mohl syntetizovat jakoukoliv nesmyslnou odpověď na své stupidní otázky.
"Jak si, k čertu, mohl něco takového dovolit?" zeptal jsem se Mika, když představení skončilo.
"Nebuď k němu příliš tvrdý," řekl Mike a díval se, jak flexibilní hudebník hraje na čtyři harmoniky zároveň. "Všechna média jsou pod kontrolou PSOSN. Už je to deset nebo dvanáct let, co Země dostala poslední objektivní zprávu o průběhu války. Můžeš být rád, že prostě nenajali herce, který by tam šel místo tebe."
"Na Měsíci je to lepší?"
"Co se informovanosti veřejnosti týče, ne. Ale jelikož tam všichni pracují přímo pod PSOSN, není těžké přijít na to, jak všem lžou."
"Úplně vypustil místa, kde jsem mluvil o posthypnotickém příkazu."
"Pochopitelně." Mike pokrčil rameny. "Potřebují hrdiny, ne automaty."
Marygayino interview bylo o hodinu později a udělali ji totéž. Pokaždé, když říkala něco proti armádě • nebo válce, kamera zaostřila na ženu, který s ní rozmlouvala zatímco pozoruhodně věrná imitace Marygayina hlasu plácala nesmysly.
PSOSN nám zaplatilo pětidenní pobyt v Ženevě a nám se zdálo, že je to k zahájení průzkumu nové Země stejně dobré místo jako kterékoliv jiné. Následujícího rána jsme si opatřili městský plán, což byla centimetr tlustá kniha - a nechali se výtahem odvézt do suterénu, odhodláni prohlédnout si celé město až po půdu a nic při tom nevynechat.
Nejnižší podlaží bylo směsicí historie a těžkého průmyslu. Půdorys budovy pokrýval většinu plochy původního města Ženevy a mnoho starých budov bylo zachováno.
Většinou tam ale byl hluk a tlačenice; dlouhé vlaky podzemní dráhy přijížděly zvenčí a shazovaly oblaka sněhu; říční čluny burácely kolem mol (středem širokého prostoru se klikatila řeka Rhôna); tu a tam dokonce poletovalo několik menších helikoptér, které řídily provoz a opatrně se vyhýbaly nosníkům a podpěrám, které držely šedivé nebe vyššího poschodí o čtyřicet metrů výš.
Byl to div a zázrak a vydrželi bychom se na to dívat celé hodiny, ale neměli jsme na to vhodné oblečení a hrozilo nám, že docela zmrzneme. Proto jsme se rozhodli, že se sem vrátíme někdy jindy v teplejším oblečení.
Další podlaží se navzdory logice jmenovalo první. Marygay mi vysvětlila, že Evropané tak číslují patra běžně. (Zvláštní, dostal jsem se tisíce světelných let od Nového Mexika, ale tohle bylo poprvé, co jsem se dostal za Atlantik.) Nacházel se tam mozek celého organismu, kde vládli úřednici, systémoví analytici a kryogeničtí údržbáři.
Stáli jsme ve velké tiché chodbě, která jakoby páchla sklem. Jedna stěna byla velká holovizní krychle zobrazující organizační schéma Ženevy, oranžovou pavoukovitou pyramidu s desetitisíci jmény spojenými čárami, od starosty nahoře až po 'chodbové strážce' dole. Jména blikala a byla nahrazována novými když někdo zemřel, byl vyhozen, povýšil nebo byl degradován. Připadalo mi to jako nervový systém nějaké tajemné nestvůry. Svým způsobem jím samozřejmě byl.
Protější stěna tvořila okno otevírající se do velké místnosti s nápisem, který ji označoval jako 'Kontrollezimmer'. Za

sklem seděly stovky techniků v úhledných řadách, z nichž každý měl svůj vlastní terminál s poloplochou holovizí. Vládl tam čilý ruch: většina lidí měla na uších sluchátka s mikrofonem a hovořila s jinými techniky zatímco mačkali tlačítka a točili knoflíky; jiní bušili do klávesnic terminálů. Jen velice málo židlí bylo prázdných a jejich majitelé rázovali uličkami a vypadali velice důležitě. Automatický servírovací vozík s kávou pomalu klouzal podél řad.
Skrze sklo jsme mohli slyšet tichý dozvuk toho, co muselo být uvnitř hrozný rámus.
Na chodbě byli kromě nás jen dva jiní lidé a zaslechli jsme, jak říkali, že se půjdou kouknout na 'mozek'. Šli jsme za nimi dlouhou chodbou k jinému oknu, mnohem menšímu v porovnání s tím, za nímž jsme viděli řídicí sál, a za ním stál počítač, který zajišťoval veškeré životní funkce Ženevy. Jediným osvětlením byla slabá namodralá záře z místnosti dole.
Počítačový sál byl také poměrně malý; asi jako baseballové hřiště. Jednotlivé součásti počítače byly šedé krabice nejrůznějších velikostí propojené labyrintem skleněných tunelů, které měly v pravidelných odstupech vzduchové propusti. Systém evidentně umožňoval jen občasný přístup jediné osoby a místnost byla kvůli supravodivosti udržována na teplotě blízké absolutní nule.
Ačkoliv jsme tu postrádali onu nervózní aktivitu řídicího sálu a všechen jeho ruch a shon, musím říct, že počítačový sál byl svým statickým způsobem mnohem impozantnější: vzbuzoval pocit nesmírné, nepoznatelné a přesto zvládnuté moci, svatyně účelnosti, pořádku a inteligence.
Druhý pár nám řekl, že na podlaží už není nic zajímavého, vyjma zasedacích síní a kanceláří. Vrátili jsme se k výtahu a vyjeli do druhého podlaží, které bylo hlavním nákupním centrem.
Tady se nám kniha-plán velice hodila. Na nesčetných galeriích tu byly stovky krámů a 'venkovních' prodejních stánků uspořádaných do pravoúhlých vzorů rozdělených uličkami do jednotlivých shluků. Vydali jsme se ústřední třídou vystavěné v duchu středověké městské architektury. Byl tam barokní kostel, jehož stupně vlivem holografická iluze pokračovaly na třetí a čtvrté podlaží. Překrásné nástěnné mozaiky zobrazovaly různé náboženské výjevy, dlažební kameny pod našima nohama tvořily důmyslné vzory, z tlam nejrůznějších oblud tryskaly fontány vody... od pouličního prodavače jsme si koupili hrozen vinné révy (iluze středověku zmizela, když vzal kalorický tiket a orazítkoval mou přídělovou knížku) a pak jsme se procházeli úzkými cihlovými uličkami a vychutnávali si to. Byl jsem rád, že Země ještě pořád má čas, energii a zdroje na takové věci.
Na prodej se nabízelo úžasné množství rozmanitých předmětů a služeb a my měli spoustu peněz, ale už jsme vyšli ze zvyku kupovat věci a navíc jsme nevěděli, jak dlouho nám naše bohatství vydrží.
(Navzdory tomu, co říkal generál Botsford, jsme byli bohatí. Otec Rogersové byl daňový poradce a ona se mu zmínila - takže jsme nakonec zaplatili daně jen za průměrný roční příjem. Díky tomu nám zůstalo asi dvě stě osmdesát tisíc dolarů každému.)
Přeskočili jsme na třetí podlaží, které tvořily většinou komunikace, protože to jsme znali už z předchozího dne, když jsme šli na inteview. Byl jsem v pokušení jít si promluvit s člověkem, který změnil moje slova, ale Marygay mne přesvědčila, že by to bylo marné.
Umělá hora Ženevy je stupňovitá jako patrový dort - první tři podlaží a suterén mají v průměru asi kilometr a zvedají se do výše jednoho sta metrů, podlaží od čtyřky do dvaatřicítky jsou zhruba stejně vysoká, ale v průměru půdorysu poloviční. Podlaží třicet tři až sedmdesát dva tvoří vrcholový válec vysoký sto dvacet metrů a o průměru tři sta metrů.
Čtvrté podlaží je stejně jako třicáté třetí park: keře, stromy, drobní živočichové. Stěny jsou průhledné, za pěkného počasí se otvírají a skýtají vyhlídku na 'útes' (střechu třetího poschodí) zarostlý hustým lesem. Chvilku jsme si odpočinuli u rybníku, dívali se, jak lidé plavou, a krmili jsme střevle hroznovým vínem.
Podvědomě mě něco trápilo už od okamžiku, kdy jsme Vstoupili do Ženevy, a teď jsem najednou věděl, co to je.
"Marygay," řekl jsem. "Tady není nikdo nešťastný."
Usmála se. "Kdo by byl smutný na takovém místě? Všechny ty květiny a—"
"Ne, ne... Myslím v Ženevě. Viděla jsi někoho, kdo by vypadal, že není s něčím spokojen? Kdo—"
"Tvůj bratr..."
"Jo, ale ten je tu taky cizí. Myslím kupce, zaměstnance a lidi, kteří se tu jen tak poflakují."
Zatvářila se zamyšleně. "Vlastně jsem si toho moc nevšímala. Nejspíš ne."
"Nepřipadá ti to zvláštní?"
"Je to neobvyklé... ale..." Hodila do vody celý hrozen a střevle se rozprchly. "Vzpomínáš, co říkal ten přihřátý seržant? Odhaluji a korigují asociální tendence ve velice raném věku. A která rozumně uvažující osoba by tu nebyla šťastná?"
Odfrkl jsem si. "Polovina těch lidí je bez práce a většina ostatních dělá náhražkovou práci, která je buďto redundovaná, nebo by ji stroje zastaly lépe."
"Ale všichni mají co jist a spoustu času na zábavu. To před šestadvaceti lety nebývalo."
"Možná," řekl jsem, protože jsem se s ní nechtěl hádat. "Nejspíš máš pravdu." Ale stejně mi to dělalo starosti.
9
Zbytek dne stejně jako ten příští jsme strávili v hlavním stanu OSN (jenž byl v podstatě hlavním městem světa), který zabíral celý horní válec Ženevy. Trvalo by nám celé týdny, kdybychom chtěli vidět všechno. K čertu, víc než týden by nám zabrala jen prohlídka muzea Lidského rodu. Každá země tu měla svou oddělenou expozici s obchody prodávajícími typické výrobky a někdy i s restaurací s národní kuchyní. Bál jsem se, že by v tomhle novém světě mohly národy ztratit svou identitu a přestat se od sebe odlišovat. Byl jsem rád, že jsem se v tomto směru mýlil.
Já a Marygay jsme si naplánovali na procházkách OSN svůj příští cestovní program. Rozhodli jsme se, že se vrátíme do Spojených států a najdeme si místo, kde se usadíme, a pak zase budeme pár měsíců cestovat.
Když jsem se matky zeptal na radu, kde bychom si měli najít byt, zatvářila se stejně rozpačitě jako prve seržant Siri. Ale pak řekla, že zjistí, co je k mání ve Washingtonu, kam se příští týden vrací (pracoval tam můj otec a matka nenašla

žádný důvod, proč by se měla po jeho smrti odstěhovat).
Zeptal jsem se Mika, proč jsou všichni tak zdrženliví, když se mluví o bydlení, a on mi řekl, že je to kocovina z chaotických let mezi potravinovými nepokoji a Rekonstrukcí. Tehdy nebylo dost bytu pro všechny; lidé žili po dvou rodinách v jedné místnosti dokonce i v prosperujících zemích. Byla to neudržitelná situace a OSN podnikla příslušné kroky, nejprve propagační kampaní a nakonec masovým zavedením posthypnotických příkazů vytvářejících názor, že bydlet na co nejmenším prostoru je ctnost g že je hříchem dokonce i chtít bydlet sám nebo v prostornějším bytě. A o takových věcech se člověku příliš lehce nemluví.
U většiny lidí zůstával tento příkaz v podvědomí i když byl dezaktivován už před více než deseti lety. V různých společenských vrstvách bylo neslušné nebo neomluvitelné nebo příliš smělé o tomto tématu hovořit.
Moje matka se vrátila do Washingtonu, Mike na Měsíc a já s Marygay jsme ještě několik dní zůstali v Ženevě. Konečně jsme opustili byt v Dullesu a vydali se jednokolejkou do satelitního města Riftonu, kde bydlela moje máma. Po obrovské Ženevě byl Rifton mile malý, třebaže zabíral větší prostor. Bylo příjemné zase jednou vidět různé druhy budov jen několik poschodí vysokých a rozestavených kolem jezera lemovaného stromy. Všechny budovy byly cestičkami spojeny s velkou budovou, ve které sídlily obchody, školy a úřady. Tam jsme se dozvěděli adresu dvojpokojového bytu na břehu jezera, v němž žila moje matka.
Mohli jsme se tam dostat po ohrazeném chodníku, ale raději jsme se vydali kolem a užívali si svěžího vzduchu vonícího čerstvě spadaným listím. Lidé, kteří nás míjeli, se usilovně snažili na nás necivět.
Máma mi po zazvonění otevřít nepřišla, ale ukázalo se, že není zamčeno. Měla pěkný byt, na poměry kosmických lodí mimořádně prostorný a plný nábytku z dvacátého století. Spala v ložnici, a tak jsme se usadili v obývacím pokoji a chvíli si četli.
Najednou nás překvapil hlasitý kašel ozývající se z ložnice. Vyskočil jsem a zaklepal na dveře.
"Williame? Nevěděla jsem—" kašlání "—pojď dovnitř, nevěděla jsem, že jsi..."
Seděla v posteli, světla svítila a všude kolem se povalovaly nejrůznější léky. Byla bledá a pohublá jako nějaký duch. Zapálila si cigaretu a zdálo se, že jí to pomáhá od kašle. "Kdy jsi přišel? Nevěděla jsem..."
"Před několika minutami... Jak dlouho už to... jak dlouho jsi..."
"Ach, asi jsem v Ženevě chytla nějaký bacil. Za pár dní budu zase v pořádku." Znovu se rozkašlala a napila se nějaké husté červené tekutiny z lahvičky. Všechny léky vypadaly jako komerční přípravky.
"Byl u tebe doktor?"
"Doktor? Bože, ne, Willy. Ti přece... není to nic vážného... to nejde—"
"Nic vážného?" V čtyřiaosmdesáti. "Pro boha živého, mami." Šel jsem k telefonu v kuchyni a s jistými obtížemi se nakonec dovolal do nemocnice.
V holokrychli se zhmotnila asi dvacetiletá dívka. "Slečna Donalsonová, všeobecné služby." Na tváři měla profesionální úsměv. Ale tady se takhle usmíval každý.
"Moje matka potřebuje doktora. Má—"
"Jméno a číslo, prosím."
"Bette Mandellová." Odhláskoval jsem jí to. "Jaké číslo?"
"Zdravotního zabezpečení, samozřejmě," usmála se.
Zavolal jsem na mámu a zeptal se jí, jaké má číslo. "Říká, že si nemůže vzpomenout."
"To je v pořádku, pane, už jsem našla její záznam." Obrátila svůj úsměv ke klávesnici před sebou a něco na ní vyťukala. "Bette Mandellová?" řekla a zatvářila se zmateně. "Vy jste její syn? Vždyť jí musí být přes osmdesát."
"Prosím. To je dlouhá historie. Opravdu potřebuje doktora."
"To má být nějaký vtip?"
"Jak to myslíte?" Dušené kašlání z vedlejší místnosti se stále horšilo. "Může to být doopravdy vážné a—"
"Ale pane, paní Mandellová má už od roku 2010 prioritu nula."
"Co to má, k sakru, znamenat?"
"P-a-n-e..." Úsměv zmizel.
"Podívejte se. Předpokládejme, že jsem přišel z jiné planety. Co to znamená 'nulová priorita'?"
"Z jiné - ach! Už vím!" Podívala se doleva: "Soňo - pojď sem na okamžik. Že neuhodneš, koho tu mám..." Do holokostky se vměstnal jiný obličej nevýrazné blondýnky s úsměvem, který byl dvojníkem toho na tváři její kolegyně.
"Vzpomínáš? Dnes ráno v holovizi?"
"No jasně," řekla. "Jeden z těch vojáků - hej, to je světové, fakt světové." Hlava zmizela.
"Ach, pane Mandello," řekla s přehnanou starostlivostí. "Není divu, že jste zmaten. Ve skutečnosti je to velice prosté."
"Ano?"
"Je to součást Univerzálního systému zdravotního pojištění. Každý člověk získá ve svých šedesáti letech prioritu. Přiděluje se automaticky z Ženevy."
"Co je to priorita? Co to znamená?" Ale hrozná pravda už byla víc než zřejmá.
"No, značí, jak důležitá která osoba je a na jakou péči má nárok. Skupina tři je běžný průměr; skupina dvě je stejná, až na některá omezení—"
"A skupina nula znamená 'vůbec žádná péče'."
"Přesně tak, pane Mandello." V jejím úsměvu se neobjevila ani stopa lítosti nebo soucitu.
"Dekuji vám." Zavěsil jsem. Marygay stála za mnou a neslyšně plakala s ústy doširoka otevřenými.
V obchodě s potřebami pro horolezce jsem objevil kyslíkový přístroj a na černém trhu se mi podařilo sehnat i nějaká antibiotika. Ale tahle amatérská péče už mé matce pomoci nemohla. Žila čtyři dny. Zaměstnanci krematoria měli na tváři stejný neměnný úsměv.

Pokoušel jsem se spojit s Mikem, ale telefonní společnost mi nechtěla povolit hovor, dokud jsem nezaplatil zálohu pětadvacet tisíc dolarů. Převedl jsem je ze svého účtu v Ženevě. Papírování s tím spojené mi zabralo půl dne. Nakonec jsem se mu dovolal. Řekl jsem přímo: "Matka umřela."
Rádiové vlny putovaly zlomek sekundy k Měsíci a další zlomek zpátky. Trhl sebou a pak pomalu kývl ' hlavou. "To mě nepřekvapuje. Kdykoliv jsem se v posledních deseti letech vracel na Zemi, čekal jsem, jestli tam ještě bude. Ani jeden z nás neměl dost peněz, abychom byli ve stálém kontaktu." Ještě v Ženevě nám řekl, že dopis z Měsíce na Zemi stojí sto dolarů - plus pět tisíc dolarů daně. To mělo zabránit spojení s lidmi, které OSN považovalo za potenciální anarchisty.
Chvíli jsme si navzájem projevovali soustrast a pak Mike řekl: "Willy, Země není místo pro tebe a Marygay; teď už to snad chápeš. Přileťte na Měsíc. Tady pořád ještě můžete být sami sebou. Tady nevyhazujeme lidi v den jejich sedmdesátých narozenin skrz vzduchovou propust,"
"Vrátíme se k PSOSN."
"Dobře, ale nemusíte přece bojovat. Říkali, že potřebují instruktory. Ve volném čase byste mohli studovat, udržovat si kondičku - možná by vás nakonec vzali
k výzkumu."
Ještě chvíli jsme hovořili, dohromady asi tři minuty. Vrátili mi tisíc dolarů.
Marygay a já jsme to probírali celou noc. Možná bychom se rozhodli jinak, kdybychom nezůstali tam, obklopeni máminým životem a smrtí, ale když přišel soumrak, hrdá, ctižádostivá a pečlivě udržovaná krása Riftonu nám začala připadat zlověstná a plná zlých předtuch.
Sbalili jsme se, nechali si převést peníze na Kreditní banku v Tychu a odjeli jednokolejkou na Cape Canaveral.
10
"Pro případ, že by vás to zajímalo, nejste jediní bojoví veteráni, kteří se vrátili." Odvodový důstojník byl svalnatý poručík neurčitého pohlaví. V duchu jsem si hodil minci a vyšla mi žena.
"Pokud vím, už jich tu bylo devět," řekla svým sytým tenorem. "Všichni chtěli na Měsíc... Možná mezi nimi najdete některé své přátele." Podala nám přes stůl dva formuláře. "Podepište se a jste zase mezi námi. Jako poručíci."
Formuláře byly žádosti o zapsání do aktivní služby; v důsledku prodloužení v odvodovém zákonu jsme vlastně z PSOSN nikdy neodešli, takže to svým způsobem byla formalita. Pečlivě jsem si formulář pročetl.
"Není tu nic o zárukách, které nám slibovali na Hvězdné bráně."
"Jakých zárukách?" Na tváři se jí objevil prázdný Pozemšťanský úsměv.
"Slíbili nám, že si budeme moci vybrat umístění a místo umístění. O tom tady vůbec nic není."
"To nebude třeba. Síly vám..."
"Já myslím, že to třeba je, poručíku." Vrátil jsem jí formulář a Marygay jí vrátila svůj.
"Počkejte, podívám se na to." Vstala a zmizela ve vedlejší kanceláři. Chvíli s někým telefonovala a pak zarachotila tiskárna.
Zpátky nám přinesla stejné formuláře, na kterých bylo pod našimi jmény dopsáno: ZARUČENO UMÍSTĚNÍ PODLE VÝBĚRU (MĚSÍC) A UMÍSTĚNÍ PODLE VÝBĚRU (BOJOVÝ INSTRUKTOR).
Podrobili jsme se zevrubné fyzické prohlídce a přizpůsobili pro nás nové bojové skafandry. Příštího rána jsme nasedli do prvního raketoplánu na oběžnou dráhu, několik hodin si užívali nulové gravitace, zatímco překládali náklad do pavoukovité kosmické lodi, a pak jsme zamířili na Měsíc a přistáli na základně Grimaldi.
Na dveřích kanceláře ubytovacího důstojníka někdo naškrábal tužkou 'zanech naděje, ty kdož mnou procházíš'. Dostali jsme dvě soukromé buňky a šli jsme se převléknout na večeři, když vtom někdo zabušil na dveře. "Pošta, pane."
Otevřel jsem a za dveřmi stál seržant a salutoval. Chvíli jsem na něj vyvaloval oči, pak jsem si vzpomněl, že jsem důstojník, a zasalutoval jsem také. Podal mi dva stejné faxy. Jeden jsem předal Marygay. Naše srdce se zřejmě zastavila najednou:
ROZKAZROZKAZ**ROZKAZ**ROZKAZ**ROZKAZ**ROZKAZ**ROZKAZ**
VÝSLOVNĚ JMENOVANÍ:
Mandella William, por [11 575 278] COCOMM D Co GRITRABN A
Potterová Marygay, por [17 386 907] COCOMM D Co GRITRABN
JSOU TÍMTO PŘEVELENI NA:
por Mandella: PLCOMM 2. ŠTÁBTHETA HVĚZDNÁ BRÁNA
por Potterová: PLCOMM 2. ŠTÁBTHETA HVĚZDNÁ BRÁNA
POPIS SLUŽBY:
velení pěchotní rotě v tažení na Tét-2
****
VÝŠE JMENOVANÉ OSOBY NECHŤ SE BEZ PRODLENÍ HLÁSÍ U TRANSPORTNÍHO PRAPORU GRIMALDI ABY MOHLY BÝT DOPRAVENY NA MÍSTO SVÉHO NOVÉHO JMENOVÁNÍ.
NA HVĚZDNÉ BRÁNĚ TACBD-1298-8684-1450/4 prosinec 2024 HB
AUTORIZOVÁNO ŠTÁBVEL Velitel
ROZKAZROZKAZ**ROZKAZ**ROZKAZ**ROZKAZ**ROZKAZ**ROZKAZ**
"Nemarnili čas, co?" řekla Marygay hořce.
"Muselo to tu na nás čekat. Velení ozbrojených sil je několik světelných týdnů odsud. Ještě se ani nedozvěděli, že jsme se vrátili."
"A co naše..." Nedopověděla.
Záruky. "Dostali jsme jmenování podle svého výběru. Ale nikdo nám nezaručil, že nám to vydrží víc než hodinu."
"To je špinavost."

Pokrčil jsem rameny. "To je armáda." Ale zmocnily se mne dva znepokojivé pocity:
Že jsme po celou dobu věděli, že se to stane.
Že se vracíme domů.
PORUČÍK MANDELLA
L. P. 2024 - 2389
I
"Rychle a špinavě." Díval jsem se na seržanta své čety, Santestebana, ale hovořil jsem sám k sobě. A komukoliv, kdo poslouchal.
"Jo," řekl. "Měli bychom to stihnout v prvních minutách, jinak nám dají pořádně zabrat." Byl věcný, lakonický. Nadrogovaný.
Přišla vojín Collinsová s Hallidayovou. Mimovolně se držely za ruce. "Poručíku Mandello?" Hlas se jí zlomil. "Můžeme ještě na okamžik?"
"Jednu minutu," řekl jsem, zbytečně příliš příkře. "Je mi líto, ale v pět vyrážíme."
Neviděl jsem ty dvě rád spolu. Ani jedna neměla žádné bojové zkušenosti. Ale věděly, co věděli všichni; jak malou mají šanci, že ještě někdy budou spolu. Stáhly se do kouta a tam si šeptaly slůvka doprovázené mechanickým hlazením; nebyla v tom vášeň, snad ani útěcha. Hallidayová vypadala jako přešlá mrazem. "Normálně byla z těch dvou ta hezčí, ale teď postrádala jiskru a zůstala z ní jen prázdná, opuštěná slupka sebe samé.
Za ty měsíce, co jsem byl tady, jsem si, na otevřenou homosexualitu u žen už zvykl. Už jsem na to dokonce i přestal myslet jako na ztrátu potenciálních partnerek. Když to však spolu dělali muži, běhal mi pořád ještě mráz po zádech.
Svlékl jsem se a zacouval do rozevřené mušle skafandru. Ty nové byly o mnoho složitější, měli úplně novou biometrii s protišokovým systémem. Ale všechny ty potíže s kurtováním rozhodně stály za to, pokud byl člověk zraněn jen mírně. V takovém případě ho čekal návrat domů do pohodlného penzionu a protéza. Mluvilo už se dokonce i o regeneraci, přinejmenším rukou a nohou. Bylo by dobré vyzkoušet to co nejdřív, než se Nebe zaplní invalidy. Nebe byla nová nemocničně rehabilitační planeta.
Dokončil jsem nastavování a můj oblek se automaticky uzavřel. Když se mi do těla zabodly vnější čidla a trubice; zaťal jsem zuby před bolestí, která nikdy nepřišla. Posthypnotické potlačení nervových vzruchů způsobovalo, že jsem ucítil jen lehké mravenčení. Jakousi smrt tisícerého bodnutí.
Collinsová a Hallidayová zrovna vstupovaly do svých skafandrů a ostatní už byli skoro hotovi, a proto jsem ještě zašel na stanoviště třetí čety, abych se znovu rozloučil s Marygay.
Už byla oblečená a šla mi naproti. Nepoužili jsme rádio, místo toho jsme se vzájemně dotkli helmami. Kvůli soukromí.
"Cítíš se fajn, zlato?"
"V pořádku," řekla. "Vzala jsem si pilulku."
"Jo, je to prostě skvělé." Já si vzal taky jednu. Člověk se po ní cítil optimističtěji a vyhnul se přílišnému uvažování. Věděl jsem, že většina z nás patrně zahyne, ale snažil jsem se na to příliš nemyslet. "Budeš dnes v noci spát se mnou?"
"Když už tu oba jsme," řekla neutrálním hlasem. "Vzala jsem si pilulku i na to." Pokusila se zasmát. "Na spaní, myslím. Jak to berou ti noví? Máš jich deset?"
"Jo, deset, jsou celkem v pořádku. Nadrogovaní, čtvrtinovou dávkou."
"Taky jsem jim ji dala; jen ať se trochu uvolní."
Ve skutečnosti byl Santesteban, kromě mne jediný válečný veterán v mé rotě; čtyři desátnici byli také už nějaký čas v PSOSN, ale ještě nikdy nebojovali.
Sluchátko v mé lícní kosti zaprskalo a komandant Cortez řekl: "Dvě minuty. Seřaďte své lidi."
Už jsme se rozloučili, takže jsem se vrátil, abych zkontroloval své stádečko. Zdálo se, že se všem podařilo dostat se do skafandrů bez problémů, takže jsem je nechal nastoupit do řady. Čekání nám připadalo nekonečné.
"Dobře, naložte je." Se slovem 'je' se přede mnou otevřely dveře oddělení - lodní kompresory už začaly odsávat vzduch - a já vedl své muže a ženy k útočnému člunu.
Ty nové čluny byly ošklivé jako samo peklo. Byly to pouhé kostry se svorníky, ke kterým se člověk mohl připnout, otočný laser na přídi a na zádi a pod laserem malý tachyonový motor. Všechno bylo automatizované; stroj dokázal přistát tak rychle, jak to bylo fyzicky možné, a pak zase odletěl otravovat nepřátele. Byly na jediné použití a končily jako řízené střely. Stroj, který nás měl odvézt v případě, že někdo z nás přežije, stál vedle a byl mnohem krásnější.
Přikurtovali jsme se a útočná loď dvěmi krátkými výšlehy ze zadních trysek odstartovala z paluby Sangre y Victoria. Pak nám počítač lodi dal krátký odpočet a už jsme se řítili se zrychlením čtyř gé rovnou dolů.
Planeta, jíž se nikdo ani neobtěžoval dát jméno, byla hrouda pustých skalisek, která neměla nablízku žádnou normální hvězdu, jež by ji zahřála. Zprvu byla viditelná jen jako úsek prostoru bez hvězd, ale jak jsme se přiblížili, začaly se objevovat jisté rozdíly mezi její černí a černí bezedného vesmíru. Přistát jsme měli na polokouli opačné, než byla ta, kde stála základna Tauřanů.
Náš průzkum odhalil jejich tábor uprostřed ploché lávové planiny, jež měla v průměru několik set kilometrů. V porovnání s ostatními tauřanskými základnami, které PSOSN objevila, byl značně primitivní, ale to mohla být docela dobře nějaká léčka. Měli jsme se snést za obzor nějakých patnáct kiláků od něj, čtyři lodi, jež současně přilétaly z různých směrů a brzdily jako šílené v naději, že jim nespadneme přímo do klína a budeme mít čas zahájit palbu. Nebylo tam totiž vůbec nic, za co by bylo možno se skrýt.
Samozřejmě jsem si s tím žádné starosti nedělal. Skoro by se dalo říct, že jsem si přál, abych si nebral tu tabletku.
Do vodorovného letu jsme přešli ve výši asi jednoho kilometru nad povrchem. Stále jsme měli rychlost větší, než byla úniková rychlost tohohle kusu skály, a museli jsme ustavičně korigovat dráhu, abychom se nezačali vzdalovat. Povrch planety se pod námi odvíjel jako temně šedá změť; trochu světla nám poskytovala záře, kterou vydávaly naše

tachyonové motory kmitající mezi naší realitou a jejich vlastní.
Ta pitomá létající vymyšlenost ještě nějakých deset minut kodrcala a poskakovala a pak najednou vyšlehly přední trysky, síla decelerace nás vrhla proti předním sténám skafandrů a oční bulvy se nám pokusily vyskočit z důlků.
"Připravte se k výsadku," řekl mechanický ženský hlas. "Pět, čtyři..."
Lodní lasery začaly pálit, milisekundové záblesky zmrazily zemi pod námi v trhaném stroboskopickém pohybu. Otáčely se a zasahovaly nazdařbůh hromady kamení a skaliska pod našima nohama. Pomalu jsme klesali k zemi.
"Tři—" Dál se nedostal. Zablesklo se a horizont přede mnou náhle vyletěl do vzduchu, jak se loď převrátila - a pak narazila na zem, změť lidí a trosek stroje. Několikrát jsme se převalili a já se pokusil vyprostit, ale nohu jsem měl přimáčklou pod trupem lodi: cítil jsem nesnesitelnou bolest a uslyšel jsem suché prasknutí, jak mi nosník rozdrtil stehenní kost; pak svist vzduchu unikajícího z mého skafandru, zapnul se protišokový systém, cvak, ještě větší bolest, pak bolest zmizela a já byl najednou volný, místo nohy jsem měl jen pahýl a krev, která se mi řinula z rány, rychle mrzla na černé skále. Pohled mi zastřela rudá mlha, která ztmavla do barvy říčního jílu, pak černozemě a já omdlel. Poslední, co mi blesklo hlavou bylo: není to zase tak zlé...
Skafandr je seřízen tak, aby z našich těl zachránil tolik, kolik může. Pokud přijdete o část ruky nebo nohy, jedna ze šestnácti břitvově ostrých irisových clon se silou hydraulického lisu semkne kolem vaší končetiny, hladce ji usekne a uzavře skafandr dřív, než vás usmrtí explozivní dekomprese. Pak 'protišokový systém' umrtví pahýl, nahradí ztracenou krev a napumpuje vám do žil anestetika a drogu štěstí. Takže buďto umřete spokojeně nebo - když vaši kamarádi vyhrají boj - vezmou vás sebou na stanici, kde vám poskytnou další lékařskou pomoc.
Tohle kolo se nám podařilo vyhrát, zatímco jsem spal ve svém kokonu. Když jsem se probudil, byl jsem na ošetřovně. Bylo tam plno. Ležel jsem uprostřed dlouhé řady kavalců, z nichž na každém byl někdo se třemi (případně méně) končetinami, koho zachránil jeho skafandr. Oba lodní doktoři, kteří stáli u operačního stolu naprosto pohrouženi do svých krvavých obřadů, nás zcela ignorovali. Z dlouhé chvíle jsem je pozoroval. Mým očím oslněným příliš silným světlem se krev na jejich zelených pláštích jevila jako pouhá špína a zmrzačená těla jako podivné měkké stroje, které opravovali. Ale stroje ze spánku křičely a mechanici při práci mumlali konejšivá slůvka. Zatímco jsem je pozoroval, znovu jsem usínal a probouzel se na jiných místech.
Nakonec jsem se probudil v tom správném oddělení. Byl jsem přikurtovaný a vyživovaný trubičkami, po těle jsem měl elektrody biočidel, ale kolem nebyli žádní lékaři. Jediná další osoba v malé místnůstce byla Marygay, která spala na kavalci vedle mne. Pravou ruku měla amputovanou v lokti.
Neprobudil jsem ji, jen jsem se na ni dlouho díval a pokoušel se uspořádat své pocity. Snažil jsem se odfiltrovat účinky náladových drog. Při pohledu na její pahýl jsem necítil ani soucit, ani odpor. Pokusil jsem se přinutit se k jedné z těchto emocí, ale nebylo to k ničemu. Měl jsem pocit, jako by to takhle bylo vždycky. Mohly za to drogy, posthypnotický příkaz, nebo láska? To se pozná časem.
Náhle otevřela oči a já poznal, že je už nějaký čas vzhůru, a dopřávala mi čas na přemýšlení. "Ahoj, rozbitá hračko," řekla.
"Jak - jak se cítíš?" Báječná otázka.
Přitiskla si prst ke rtům a políbila ho, důvěrně známé gesto, odpověď. "Hloupě, necitlivě. Jsem ráda, že už nejsem voják." Usmála se. "Nic ti neřekli? Letíme do Nebe."
"Ne. Věděl jsem; že to bude buď tam nebo na Zemi."
"Nebe je lepší." Cokoliv by bylo. "Už bych tam chtěla být."
"Za jak dlouho?" zeptal jsem se. "Za jak dlouho se tam dostaneme?"
Trochu se natočila a zahleděla se do stropu. "Těžko říct. S nikým jsi nemluvil?"
"Zrovna jsem se probudil."
"Vyšlo nové nařízení, o kterém se nás ani neobtěžovali informovat. Sangre y Victoria má rozkaz na čtyři různé cesty. Budeme pokračovat tak dlouho, dokud je nevykonáme všechny. Nebo dokud neutrpíme tolik ztrát, že nebudeme moci pokračovat."
"To je kolik?"
"Taky bych ráda věděla. Už jsme ztratili třetinu lidí. Ale míříme na Álef-7. Kaťatový nájezd." To byl nový slangový termín označující typ operace, jejímž hlavním účelem bylo posbírat co nejvíc tauřanských věcí a zajatců. Pokoušel jsem se zjistit, jak ten výraz vznikl, ale jediné vysvětlení, které mě napadlo, bylo pěkně pitomé.
Ozvalo se jediné klepnutí na dveře a dovnitř vešel doktor Foster. Zamával na nás. "Pořád ještě oddělené postele? To bych řekl, že jsi zdravější, Marygay." Foster byl v pořádku. Zapřisáhlý homouš, ale na heterosexuály shlížel s pobavenou shovívavostí.
Prohlédl Marygayin pahýl a potom můj. Strčil nám do úst teploměry, takže jsme nemohli mluvit. Když promluvil, byl vážný a naprosto otevřený.
"Nemíním vám nic malovat na růžovo. Oba jste nacpaní drogami štěstí div vám nevytékají z uší, a zranění, která jste utrpěli, vás nebudou trápit, dokud vám to svinstvo nevysadím. Kdyby bylo po mém, klidně bych vám ho dopřál na celou cestu do Nebe. Mám jedenadvacet amputací, o které se musím starat. Dvacet jedna případů pro psychiatra zvládnout nedokážeme.
Těšte se ze svého duševního klidu, dokud ho máte. Vy dva zvlášť, protože myslím, že chcete zůstat spolu. Protézy, které vám dají v Nebi, budou skvělé, ale pokaždé, když se podíváte na jeho mechanickou nohu nebo vy na její mechanickou ruku, budete uvažovat, jaké měl ten druhý štěstí. Budete si navzájem připomínat svou bolest a ztrátu, která vás potkala... Možná, že si za týden půjdete navzájem po krku. Nebo budete sdílet svou mrzoutskou lásku celý život.
Nebo se přes to možná přenesete. Dodáte jeden druhému navzájem sílu. Ale neobviňujte se navzájem, pokud vám to

nevyjde."
Zkontroloval naše záznamy a údaje na teploměrech a zapsal si je do notesu. "Doktor to ví nejlépe, i když je podle vašich starosvětských norem trochu divný. Nezapomínejte na to." Vytáhl mi teploměr z úst a poplácal mne po rameni. Pak udělal totéž Marygay. Už ve dveřích řekl: "Za šest hodin budeme u kolapsaru. Jedná ze sester vám pomůže do nádrží."
Nádrže, do kterých nás uložili, byly mnohem pohodlnější a bezpečnější než staré osobní mušle. Do kolapsaru Tét-2 jsme vletěli uprostřed divokého úhybného manévru, který nás měl ochránit před nepřátelskými křižníky, až se o mikrosekundu později vynoříme u Álefu-7.
Jak se dalo čekat, útok na Álef-7 byl naprostým fiaskem a stěží se nám odtamtud podařilo uniknout se čtyřiapadesáti mrtvými a devětatřiceti raněnými jako součtem za dvě tažení. Tentokrát jsme zamířili přímo k Nebi. Schopných boje zůstalo pouze dvanáct vojáků, ale ti nebyli do válčení příliš žhaví.
Cesta k Nebi obnášela tři kolapsarové skoky. Žádná loď se ještě nevracela z boje tak přímou cestou, i když je zdržení někdy stálo další životy. Nebe bylo vedle Země druhé místo, které Tauřani nesměli za žádnou cenu objevit.
Nebe byla báječná planeta pozemského typu; tak mohla vypadat Země, kdyby se k ní lidé chovali šetrně a nedrancovali ji. Panenské lesy, bílé pláže, nedotčené pouště. Těch několik tuctů měst, které na ní byly, buďto dokonale zapadaly do prostředí (byly kompletně pod zemí), nebo byly smělými výtvory síly lidského ducha: Oceanus v korálovém útesu s šesti sáhy vody nad jeho průhlednou střechou, Boreas, které trůnilo na holém vrcholku hory v polární tundře, nebo slavné Skye, velké lázeňské město, které se vznášelo od kontinentu ke kontinentu na křídlech obchodu.
Stejně jako všichni ostatní jsme přistáli v pralesním městě Práh. Tři čtvrtiny nemocnic bylo právě tam á bylo to zároveň i největší město planety, ale shora, jak jsme se řítili z oběžné dráhy, se to poznat nedalo. Jediná známka civilizace byla krátká ranvej, která se před námi náhle objevila, drobný bílý pruh, naprosto bezvýznamný vedle majestátního deštného lesa, který se táhl na východ, a nesmírného oceánu, dominujícího opačnému obzoru.
Jakmile jsme se dostali pod příkrov stromů, stala se přítomnost města mnohem zřetelnější. Mezi deset metrů tlustými kmeny stromů se rozkládaly nízké budovy z místního kamene a dřeva. Spojovaly je nevtíravé kamenné cestičky s jednou širokou promenádou klikatící se k pláži. Slunce pronikalo korunami stromů a ve vzduchu se vznášela směsice lesní svěžesti se slanou vůní moře.
Později jsem se dozvěděl, že město zabírá asi dvě stě čtverečních kilometrů a že se v něm všude, kam se člověku nechce jít pěšky, dá dojet podzemkou. Ekologie Prahu byla velice pečlivě vyvážená a udržovaná tak, aby se podobala džungli kolem, ovšem s vyloučením všech nebezpečných a obtížných elementů. Mohutné silové pole drželo na uzdě velké predatory a veškerý hmyz, který nebyl bezpodmínečně nutný pro život rostlin uvnitř.
Kráčeli jsme, belhali se a potáceli k nejbližší budově, ve které byla přijímací kancelář nemocnic. Ostatní nemocniční budovy byly pod zemí, plných třicet poschodí. Každý pacient byl zapsán a dostal svůj pokoj; pokoušel jsem se získat dvojpokoj společně s Marygay, ale nebyli na to zařízeni.
Podle 'pozemského kalendáře' se psal rok 2189. Takže mi teď bylo 215 let, Bože, podívejte se na toho starého fosila.
Není třeba smekat - vážně ne. Doktor, který mne prohlížel, mi řekl, že se moje nahromaděné služné dá převést ze Země na Nebe. Se všemi těmi úroky jsem teď byl miliardář. Doktor řekl, že na Nebi existuje spousta způsobů, jak ty miliardy zase rychle utratit.
Nejprve brali těžké případy, takže to trvalo několik dní, než jsem se konečně dostal na sál. Když jsem se potom probudil ve svém pokoji, zjistil jsem, že mi na pahýl přimontovali protézu, která mému necvičenému oku připadala přesně jako kostra nohy z lesklého kovu. Vypadalo to skutečně příšerně, jak to tam leželo zabalené v průhledném vaku kapaliny se spoustou hadiček a drátů vedoucích k jakémusi přístroji v nohou postele.
Dovnitř vešel pomocný zdravotník. "Jak se cítíte, pane?" Málem jsem mu řekl, aby zapomněl na toho 'pana', že jsem taky býval civilista a zase jím zřejmě brzy budu. Ale pak jsem si řekl, že mu neuškodí, když vůči mně bude mít pocit podřízenosti.
"Nevím. Trochu to bolí."
"Bolet to teprve začne. Jen počkejte, až vám začnou dorůstat nervy."
"Nervy?"
"Jistě." Sklonil se k přístroji v nohou postele a začal si hrát s jeho knoflíky. "K čemu by vám byla noha bez nervů?"
"Nervy? Jako skutečné nervy? Že si prostě pomyslím 'pohni se' a ta věc se pohne?"
"Samozřejmě, že ano." Zmateně se na mne podíval a pak se vrátil ke své práci.
Zázrak. "Protézy zřejmě prodělaly převratný vývoj."
"Pro-té-co?"
"Však víte, umělé—"
"Aha, jako v knížkách. Dřevěné nohy, háky a tak."
Jak k čertu vůbec dostal tu práci? "Jo, protézy. Jako ta věc na konci mého pahýlu."
"Podívejte se, pane." Odložil blok, do kterého si zapisoval. "Byl jste dlouho pryč. Z tohohle bude noha, noha jako každá jiná, jen nepůjde zlomit."
"Dokážou to i s rukama?"
"Jistě, s jakoukoliv končetinou." Znovu zvedl blok. "Ledviny, játra, žaludky - všechno možné. Na srdci a plicích se ještě pracuje, za ty pořád dáváme mechanické náhražky."
"Fantastické." Marygay bude zase celá.
Pokrčil rameny. "Asi ano. Dělalo se to už předtím, než jsem se narodil. Kolik vám je vlastně let, pane?"
Řekl jsem mu to a on hvízdl. "Dobrý Bože. Vy musíte být z minulosti." Měl skutečně zvláštní přízvuk. Slova, která říkal,

byla správně, ale vyslovoval je jinak.
"Jo. Účastnil jsem se útoku v Epsilonu. Álef nula." Kolapsary začali pojmenovávat podle písmen hebrejské abecedy v pořadí jejich objevení, ale pak se ty zatracené věci vyrojily všude, a tak jim došla písmena. Proto za písmena dodali číslice. Co jsem posledně slyšel, dostali se k Jódu-42.
"Hu, pravěk. Jaké to tehdy bylo?"
"Nevím. Míň lidí, řekl bych; hezčí. Na Zemi jsem byl loni - k čertu, před sto lety. Přijde na to, jak to člověk bere. Já byl tak znechucený, že jsem se nechal znovu zapsat do armády. Jako zombie. Bez urážky."
Pokrčil rameny. "Nikdy jsem tam nebyl, pane. Zdá se, že lidem, kteří odtamtud přicházejí, se po tom stýská. Možná se to zlepšilo."
"Cože, vy jste se narodil na jiné planetě? Na Nebi?" Není divu, že jsem nedokázal zařadit jeho přízvuk.
"Narodil, vyrostl a byl odveden." Zastrčil si pero do kapsy a složil blok do balíčku o velikosti peněženky. "Ano, pane. Anděl třetí generace. Zatraceně nejlepší planeta celé PSOSN." Vyslovil to jako 'péesouesen', tak, jako jsem to slýchal vždycky.
"Podívejte se, už musím běžet, poručíku. Tuhle hodinu musím zkontrolovat ještě dva." Vycouval ke dveřím. "Kdybyste něco potřeboval, na stolku je bzučák."
Anděl třetí generace. Jeho prarodiče přišli ze Země pravděpodobně ještě v době, kdy mi nebylo ani sto let. Napadlo mne, kolik jiných světů ještě kolonizovali. Přijdeš o ruku a vyroste ti nová?
Nebylo by špatné se tu usadit a prožít tu zbytek svých dní.
* * *
S tou bolestí měl pravdu. A nebyla to jen nová noha, ačkoliv ta bolela, jako by mi ji vařili v oleji. Aby zbytek těla nohu 'přijal', odbourali mou obranu proti cizím buňkám a na půl tuctu místech mi vyrazila rakovina, se kterou se museli vypořádat zvlášť a velice bolestivě.
Hrozně mě to vyčerpávalo, ale stejně jsem byl fascinován pozorováním, jak má nová noha roste. Bílá vlákna se proměnila v cévy a nervy, které nejprve visely trochu schlíple, ale pak, když na ocelových kostech začaly narůstat svaly, zaujaly svá místa.
Zvykl jsem si na ni, a tak už mi pohled na dorůstající končetinu ani nepřipadal odporný. Ale když mne přišla navštívit Marygay, utrpěl jsem menší šok - pokožka na ruce jí ještě nedorostla, takže vypadala jako kráčející učební pomůcka z anatomie. Ale přenesl jsem se přes to a ona pak přicházela několikrát denně, hráli jsme spolu hry, tlachali nebo tam jen tak seděla a četla mi, zatímco jí ruka v průhledné formě dorůstala.
Kůže mi narostla týden předtím, než mi sundali plastovou formu a odpojili mne od přístrojů. Vypadala příšerně, lyse a mrtvolně bledě, a byla ztuhlá jako kovová tyč. Ale bezesporu fungovala. Mohl jsem vstát a belhat se po pokoji.
Přemístili mě na ortopedii na 'pohybové přeformování' - velice elegantní jméno pro pomalé mučení. Člověka při tom přikurtovali k zařízení, které ohýbalo starou i novou nohu současně. Ta nová vzdorovala.
Marygay byla na vedlejším oddělení, kde jí metodicky kroutili rukou. Muselo to pro ni být ještě horší; každé odpoledne, když jsme se opalovali v soláriu, vypadala naprosto vyčerpaná a přepadlá.
Jak šel čas, terapie přestala připomínat mučení a pozvolna se začala měnit v normální cvičení. Oba jsme jednu nebo dvě hodinky denně plavali v klidné vodě na chráněné pláži. Na souši jsem pořád ještě trochu kulhal, ale ve vodě jsem si vedl docela dobře.
Jediné opravdové vzrušení, kterého se nám v Nebi dostalo - vzrušení pro naše válkou zkažené smysly - se dalo zažít právě v těchto chráněných vodách.
Pokaždé, když přistávala loď, vypínali na zlomek sekundy ochranné pole; jinak by se od něj odrazila. Tu a tam dovnitř proklouzlo nějaké zvíře, ale nebezpečná suchozemská zvířata na to byla obvykle příliš pomalá. To však neplatilo o mořských tvorech.
Neoddiskutovatelným pánem Nebeských oceánů je ošklivá bestie, kterou nebešťané pojmenovali beze špetky fantazie 'žralok'. Průměrného pozemského žraloka by ale klidně slupnul ke snídani.
Ten, se kterým jsem se setkal, byl velký asi jako náš žralok lidožravý a silovým polem se pokoušel proniknout už několik dní - ze všeho toho proteinu šplouchajícího se uvnitř doslova šílel. Naštěstí vypnutí pole ohlašují sirény, a proto nikdo nebyl ve vodě, když se mu konečně podařilo dostat se dovnitř. Slepá zuřivost jeho neúspěšného útoku ho skoro vymrštila na pláž.
Bylo to dvanáct metrů houževnatého svalstva s břitvově ostrým ocasem na jedné straně a sbírkou jako ruka dlouhých tesáků na straně druhé. Oči, velké nažloutlé koule, měl na metr dlouhých stopkách. Jeho široce otevřenou tlamou by člověk klidně prošel vzpřímeně. Mohl by si při tom nechat udělat působivý snímek pro potomky.
Nebylo možné prostě vypnout pole a čekat, až žralok, zase odpluje. A tak Rekreační výbor uspořádal loveckou výpravu.
Nijak zvlášť jsem se nehrnul nabídnout se obří rybě jako hors d'oeuvre, ale Marygay, která vyrůstala na Floridě a s harpunou lovila už jako dítě, byla tou vyhlídkou nadšena. Když jsem zjistil, jak si lov představují ostatní, připojil jsem se; zdálo se mi to docela bezpečné.
Místní 'žraloci' nikdy neútočili na lidi ve člunech. Dva muži, kteří si věřili víc než já, vypluli na moře ve veslicích, ozbrojených pouze půlkou krávy. Svrhli ji do vody a o zlomek sekundy později tam byl i žralok.
To byl povel pro ostatní, aby se k zábavě připojili. Bylo nás tam třiadvacet bláznů s potápěčskými ploutvemi, maskami, snorkely a harpunami. Harpuny vypadaly velice hrozivě a nebezpečně; měly tryskový pohon a vysoce explozivní hlavice.
Skočili jsme do vody a v útočné falanze jsme pluli ke krmící se obludě. Když nás zahlédla, hned nezaútočila. Pokusila se schovat si jídlo, zřejmě proto, že se bála, aby jí ho někdo z nás neukradl, zatímco se bude bavit s ostatními. Ale

pokaždé, když se žralok pokusil ponořit se hlouběji, narazil do silového pole. Očividně ho to pořádně dopálilo.
Nakonec nechal hovězí hovězím a vrhl se na nás. Byl to skvělý zápas. V jednom okamžiku se zdál být velký jako prst, a o sekundu později už byl skoro u nás a rychle se přibližoval.
Možná deset harpun ho zasáhlo - moje ne - a rozervaly ho na kusy. Ale dokonce i po odborném - nebo šťastném - oddělení části jeho lebky i s mozkem a jedním okem, dokonce i poté, co se polovina jeho svalstva proměnila v krvavé cáry, jež trousil kolem sebe, prolomil naši linii, sevřel v čelistech jednu ženu a hladce jí oddělil obě nohy dřív, než mu došlo, že by měl umřít.
Odnesli jsme ji na pláž, kde už čekala ambulance. Rychle ji doplnili ztracenou krev, dali jí protišokovou injekci a odvezli ji do nemocnice, kde jí po patřičném čase a utrpení narostly nohy nové. Pod dojmem té příhody jsem si řekl, že lov na ryby pro příště raději přenechám jiným rybám.
Většina z nás zůstala v Prahu. Jakmile se naše terapie stala snesitelnější, začalo se nám tam docela líbit. Žádná vojenská disciplína, spousta čtení a zábavy.
Jenže pořád nad námi visela skrytá hrozba, protože teď už bylo víc než jasné, že pro nás válka ještě neskončila; byli jsme jen součást rozbitého zařízení, které je nutno spravit a dát zase do oběhu. Marygay i mě zbývaly ještě tři roky, které jsme si měli odsloužit jako poručici.
Ale jakmile byly naše údy zase v pořádku, měli jsme před sebou šest měsíců rehabilitační dovolené. Marygay pustili o dva dny dříve než mne, ale počkala na mě.
Moje nastřádané služné dosáhlo výše 892 746 012 dolarů. Naštěstí mi ho nevyplatili v hotovosti; v Nebi používali bezhotovostní elektronický platební styk, takže jsem si své bohatství nosil v maličkém strojku s digitálním displayem. Když jsem si chtěl něco koupit, stačilo jen naťukat jeho číslo a částku; částka se automaticky převedla z mého účtu na účet obchodu. Strojek byl velký asi jako peněženka a byl kódovaný na můj otisk prstu.
Nebeská ekonomie byla založena na nepřetržité přítomnosti tisíců zotavujících se a rekreujících se vojáků. Skromná přesnídávka tu stála sto babek, pokoj na noc minimálně desetkrát tolik. Jelikož Nebe vystavěla a vlastnila PSOSN, byla tahle děsivá inflace velice průhlednou a jednoduchou cestou, jak dostat naše akumulované platy zpátky do finančního oběhu.
Užívali jsme si, báječně jsme si užívali. Pronajali jsme si letadlo a tábornické vybavení a vyrazili jsme si na týdenní výlet, prozkoumat planetu. Byly tam ledové řeky, ve kterých se dalo plavat, a bujné džungle, kterými jste se mohli prodírat; louky a pohoří a polární pustiny a pouště.
Před okolním prostředím nás dokonale chránila individuální silová pole - mohli jsme s nimi spát nazí ve sněhové vánici - ale mohli jsme se obejít i bez nich a splynout s přírodou. Na Marygayin návrh bylo to poslední, co jsme udělali před návratem do civilizace, že jsme si v poušti vylezli na skalní věž a seděli na ní několik dní zády k sobě v žhnoucím vedru, abychom zvýšili svou citlivost (nebo ovládli svou vnímavost, už si nevzpomínám).
Pak jsme se vrátili do víru velkoměst Navštívili jsme všechna města na planetě a každé mělo své osobní kouzlo, ale nakonec jsme se vrátili do Skye a strávili zbytek naší dovolené tam.
V porovnání se Skye byl zbytek planety obyčejné hokynářství. Za čtyři týdny, po které jsme užívali tu létající kupoli rozkoše jako svou domovskou základnu, jsme Marygay a já utratili dohromady přes půl miliardy dolarů. Hráli jsme - někdy jsme prohráli milion i víc za jedinou noc - jedli a pili to nejlepší, co planeta nabízela a vyzkoušeli každou službu, která nebyla pro naše poněkud staromódní chutě příliš bizarní. Každý jsme měli svého osobního sluhu, jehož plat byl vyšší než služné generálmajora.
Jak už jsem říkal, užívali, jsme si. Pokud se válka nezmění, byly naše šance přežít následující tři roky mikroskopické. Byli jsme jako pozoruhodně zdravé oběti smrtelné nemoci, které se snaží vtěsnat celý svůj budoucí život do jediného půlroku.
Ale měli jsme alespoň útěchu, a ne malou, že jakkoliv krátké naše životy budou, můžeme být alespoň spolu. Z nějakého důvodu mne nikdy nenapadlo, že by tomu tak nemuselo být napořád.
Zrovna jsme vychutnávali lehký oběd v průzračném 'prvním poschodí' Skye a dívali se na oceán, který se třpytil pod námi, když přišel posel a podal nám dvě obálky: naše rozkazy.
Marygay byla na základě našich vojenských záznamů a testů, které jsme udělali v Prahu, povýšena na kapitána a já na majora. Ze mě teď byl velitel roty a z ní rotní výkonný důstojník.
Ale nebyla to stejná rota.
Ona měla jít na přehlídku s novou rotou, která se formovala tady na Nebi. Já se měl vrátit na Hvězdnou bránu na 'doškolení a dovycvičení' před převzetím velení.
Několik dlouhých okamžiků jsme nebyli schopni slova. "Odvolám se," řekl jsem nakonec nepřesvědčivě. "Nemohou mne přinutit na velitele. Dělat velitele."
Marygay neodpověděla.
To nebylo jen odloučení. I kdyby válka skončila a my se vrátili na Zemi jen několik minut po sobě, geometrie kolapsarových skoků by mezi nás navršila celé roky. Až se na Zemi vrátí druhý z nás, ten první bude pravděpodobně o půl století starší; mnohem pravděpodobněji po smrti.
Nějaký čas jsme tam jen seděli, ani jsme se nedotkli drahého jídla, ignorovali jsme krásy pod námi a mysleli jsme jen každý na toho druhého a na dva kusy papíru, které nás měly rozdělit propasti stejně nesmírnou a skutečnou, jako smrt.
Vrátili jsem se do Prahu. Odvolal jsem se, ale moje odvolání bylo zamítnuto. Pokusil jsem se nechat přepsat Marygay do své roty, jako svého výkonného důstojníka. Řekli mi, že mi moji lidé už byli přiděleni. Poukázal jsem na to, že se většina z nich patrně ještě vůbec nenarodila. Přesto vám byli přiděleni, řekli mi. Než se dostanu na Hvězdnou bránu, namítl jsem, uplyne skoro sto let. Odpověděli, že velitelství ozbrojených sil plánuje ve staletích.
Na lidech jim nesejde.

Měli jsme pro sebe poslední den a noc. Čím méně o tom řeknu, tím lépe. Neztrácel jsem jen svou lásku. Marygay a já jsme jeden pro druhého představovali jediné spojení se Zemí osmdesátých a devadesátých let. S pravou Zemí, ne s tou dnešní zvrácenou groteskností, za kterou jsme měli bojovat.
Když pro ni přiletěl raketoplán, měl jsem pocit, jako by její rakev klesala do hrobu.
Zaplatil jsem počítačový čas a našel si souřadnice její lodi na oběžné dráze a čas jejího odletu; chtěl jsem se dívat, jak odlétá z 'naší' pouště.
Seděl jsem na skalní věži, kde jsme před půl rokem společně hladověli, a díval jsem se, jak se nad západním obzorem objevila nová hvězda, vzplála a pak postupně hasla, jak se vzdalovala, stala se jen jednou z mnoha hvězd, pak sotva viditelnou hvězdou a nakonec ničím. Vstal jsem, došel k okraji a zadíval se na nehybné duny táhnoucí se, kam až oko dohlédlo. Posadil jsem se s nohama volně visícíma dolů a nemyslel na nic, zatímco sluneční paprsky halily písečné duny měkkým šerosvitem. Dvakrát jsem se napjal ke skoku. Že jsem nakonec neskočil nebylo proto, že bych se bál bolesti nebo z lítosti. Bolest by netrvala dlouho a litovat by mohla jen armáda. A to by bylo jejich konečné vítězství nade mnou - řídit můj život tak dlouho, až by mne nakonec přinutili ho ukončit. Jisté je, že mi něco dlužili.
MAJOR MANDELLA
L. P. 2458 - 3143
l
Jak to bylo s tím starým pokusem, o kterém nám vyprávěli na střední škole v biologii? Vezměte ploštěnku a naučte ji proplouvat labyrintem. Pak ji rozsekejte na kusy, nakrmte jí jiné hloupé ploštěnky a hle! Hloupé ploštěnky najednou také umí proplouvat labyrintem.
Měl jsem v ústech pachuť po generálmajorovi.
Jak se dalo předpokládat, od dob mého studia na střední škole podobné techniky poněkud zjemnili. Se všemi časovými dilatacemi od toho objevu uplynulo už čtyřista padesát let.
Rozkaz, který jsem obdržel, říkal, že mám na Hvězdné bráně postoupit 'doškolení a dovycvičení' před převzetím velení v mé vlastní úderné jednotce. Tak tomu ještě pořád říkali.
K mému vzdělání na Hvězdné bráně nerozsekali majory a generály a nenaservírovali mi je ve formě karbanátků. Po celé tři týdny mne nekrmili ničím kromě glukózy. Glukózou a elektřinou. Oholili mi veškeré ochlupení, dali mi injekci, která mne proměnila v hadr na nádobí, nastrkali mi do hlavy a do těla tucet elektrod, ponořili mne do nádrže s okysličeným fluorouhlíkem a napojili mě na PUŽP. To je 'počítač urychlující životní pochody'. A ten se do mě pustil.
Myslím, že mu trvalo tak deset minut, než zopakoval všechno, co jsem se dříve naučil o vojenském umění. Pak začal s novou látkou.
Naučil jsem se nejlepším způsobům použití každé zbraně, od kamene až po nova bombu. Nejen intelektuálně; na to tam byly všechny ty elektrody. Kyberneticky kontrolovaná negativní zpětnovazebná kinestezie; cítil jsem zbraně v rukou a díval jsem se, jak s nimi zacházím. Iluze skutečnosti byla dokonalá. Používal jsem vrhač oštěpů s tlupou masajských bojovníků při útoku na nepřátelskou vesnici, a když jsem se na sebe podíval, mé tělo bylo černé a vysoké. Na francouzském dvoře z osmnáctého století jsem cvičil šerm s nepříjemně vyhlížejícím mužem. Tiše jsem seděl na stromě se Sharpovou puškou v rukou a odstřeloval muže v modrých uniformách, kteří se plížili rozbahněnými poli k Vicksburgu. Během tří týdnů jsem povraždil několik pluků elektronických duchů. Připadalo mi to spíš jako rok, ale PUŽP dokáže udělat s vnímáním času divné kousky.
Naučit se používat nejrůznější exotické zbraně byla jen část mého výcviku. Odpočinková část, dalo by se říct. Protože když jsem nebyl v kinestezii, udržoval počítač mé tělo absolutně nehybné a pumpoval mi do mozku čtyři milénia vojenských faktů a teorií. A nic z toho jsem nemohl zapomenout! Ne, dokud jsem byl v nádrži.
Chcete vědět, kdo byl Scipio Emilianus? Já ne. Nebo něco o Třetí punské válce. Válka je obor nebezpečí, a tudíž odvaha především je nejvyšší kvalitou válečníka, hlásal von Clausewitz. A nikdy nezapomenu poezii slov 'předvoj postupuje v zástupu s velitelem čety vpředu, následován jedním laserovým družstvem, družstvem těžkých zbraní a zbylými laserovými družstvy; vedoucí zástup zajišťuje pozorování a průzkum terénu s výjimkou případů, kdy nedostatečná přehlednost a zrádnost terénu vyžaduje nasazení pozorovatelů na křídlech, v takovém případě pak velitel předvoje pověří jednoho ze svých seržantů...' a tak dál. Tohle je z Kapesní příručky velitele malých bojových útvarů úderných sil. Nevím, jak to někdo mohl nazvat kapesní příručkou, když to zabírá dvě celé mikrofišové karty, tedy dva tisíce stran.
Pokud se náhodou chcete stát dokonale eklektickým expertem v předmětech, které ve vás budí odpor, dejte se k PSOSN a nechtě se zařadit k výcviku důstojnictva.
Sto devatenáct lidí a já byl zodpovědný za 118 z nich. Počítaje v to i sebe, ale nepočítaje komodora, o níž se předpokládalo, že se o sebe postará sama.
V průběhu prvních dvou týdnů fyzické rehabilitace, které následovaly po mém kurzu na PUŽP, jsem se s nikým ze své jednotky nesetkal. Před naší první přehlídkou jsem se měl hlásit u důstojníka pro časovou Orientaci. Objednal jsem si u něj schůzku a jeho tajemník mi řekl, že se se mnou plukovník setká v důstojnickém klubu na šestém podlaží po večeři. Sešel jsem dolů o něco dřív, protože jsem se tam chtěl navečeřet, ale neměli nic než minutky. Proto jsem zhltl houbovitou věc, která vzdáleně připomínala hlemýždě, a doplnil si kalorie ve formě alkoholu.
"Major Mandella?" Mé sedmé pivo mne zaměstnalo natolik, že jsem si plukovníkova příchodu vůbec nevšiml. Začal jsem vstávat, ale naznačil mi, abych zůstal sedět a klesl na židli proti mně.
"Jsem vaším dlužníkem," řekl. "Ušetřil jste mne před minimálně půlkou nudného večera." Nabídl mi ruku. "Jack Kynock, k vašim službám."
"Plukovníku—"
ORGANIZAČNÍ ROZPIS

Úderná skupina Gama
Válečné tažení Cáde -138
1.STUP. mjr Mandella komodor Antopolová
2.STUP. kpt Moore
3.STUP. npor Hilleboeová
4.STUP. por Riland
por Rusková
por MUDr. Alseverová
5.STUP. por Borgstedt por Brillová por Gainor por Heimoff
6.STUP. ppor Webste- ppor Gillies ppor Abram ppor Dole
rová
7.STUP. sgt Dolin ssgt Bell sgt Anderson sgt Noyesová
des Gellerová des Kahn des Kalvin des Spraggsová
8.STUP. voj Boas voj Weinerová voj Miller voj Conroy
voj Lingeman voj Ilke voj Reismanová voj Jakata
voj Rosevear voj Schon voj Coupling voj Burris
voj Wolfe R. voj Shubiková voj Rostow voj Cohenová
voj Lin voj Duhl voj Huntington voj Graham
voj Simmon voj Perloff voj De Sola voj Schoellpe
voj Winogard voj Moynihan voj Poolová voj Wolfe E.
voj Brownová voj Frank voj Nepala voj Karkoška
voj Bloomquist voj Graubard voj Schuba voj Majerová
voj Wong voj Orlansová voj Uljanov voj Dioujová
voj Louria voj Mayr voj Shelley voj Armaing
voj Gross voj Quarton voj Lynnová voj Baulez
voj Asadi voj Hin voj Slaerová voj Johnson
voj Hormanová voj Stendahl voj Schenk voj Orbrecht
voj Foxová voj Erikson voj Deelstra voj Kayibanda
voj Bora voj Levyová voj Tschudi
POMOCNÍ: npor Williams (navig.), por Jarvil (lékař), Laasonenová (lékař), Wilber (psych.), Szydlowski (údržba), Gabčenko (zdrav.), Gedo (kom.), Gim (komp.); prap Evans (lékař), Rodriguezová (lékař), Kostidinov (lékař), Rwabwogo (psych.), Blazynski (údržba), Turpin (zdrav.); rot Carreras (lékař), Kousnetzov (lékař), Waruingeová (lékař), Rojas (lékař), Botos (údržba), Orban (kuch.), Mbugua (komp.); sgt Perezová (lékař), Seales (údržba), Anghelov (zdrav.), Vugin (komp.); des Daborgová (lékař), Correa (lékař), Kajdiová (sex.), Valdez (sex.), Muranga (zdrav.); voj Kottysch (údržba), Rudkoski (kuch.), Minterová (zdrav).
SCHVÁLENO VELITELSTVÍM HVĚZDNÁ BRÁNA 12. dubna 2458. PRO VELITELE:
Olga Toriševa, VRCHNÍ VELENÍ
"Vykašlete se na toho plukovníka a já si zase odpustím majora. My staří fosilové si musíme... udržovat naději v lepší budoucnost. Williame."
"S tím souhlasím."
Objednal si pití, o kterém jsem v životě neslyšel. "S čím začneme? Podle záznamů jste byl na Zemi naposledy v roce 2007."
"To je pravda."
"Moc se vám tam nelíbilo, co?"
"Ne." Zombie, šťastní roboti.
"No, zlepšilo se to. A pak se to zase zhoršilo, díky." Vojín mu donesl jeho pití, bublající břečku, která byla vespod sytě zelená a směrem nahoru světlala do žlutozelené barvy šartrézky. Usrkl. "Pak se to zase zlepšilo a zase zhoršilo... Nevím. Je to cyklické."
"Jak to tam vypadá teď?"
"No... Vlastně ani nevím. Dostávám noviny a zprávy, ale těžko se rozeznává, co z toho je propaganda. Nebyl jsem tam už nejmíň dvě stě let; tehdy to tam vypadalo pěkně ošklivě. Ale záleží na vkusu."
"Jak to myslíte?"
"Řekněme to třeba takhle: spousta vzrušujících zážitků. Slyšel jste někdy o Pacifistickém hnutí?"
"Nemyslím."
"Hm, to označení je zavádějící. Ve skutečnosti to byla válka, partyzánská válka."
"Myslel jsem, že dokážu říct jméno, hodnost a sériové číslo každé války od Tróje dál." Usmál se. "Jednu asi vynechali," řekl jsem.
"Z dobrého důvodu. Vedli ji veteráni - ti, co přežili Jód-38 a Álef-40, jak jsem slyšel; dali se dohromady a řekli si, že si to vyřídí s celou PSOSN. Tedy na Zemi. Získali silnou podporu obyvatelstva."
"Ale nevyhráli."
"Pořád jsme tady," Zamíchal svou sklenicí a barvy se smísily. "Vlastně všechno co vím, mám z ústního podání. Když jsem byl na Zemi posledně, bylo už po válce, až na řídké sabotáže. A nebyla to zrovna věc, o které by se dalo bezpečně mluvit."
"To mě trochu překvapuje," řekl jsem, "no, vlastně víc, než jen trochu. Že by pozemská populace byla vůbec schopna

něco udělat... proti přání vlády."
Odpověděl nicneříkajícím zabručením.
"A nejmíň ze všeho revoluci. Když jsem tam byl naposledy, člověk nemohl proti PSOSN říct ani slůvko - nebo proti jakékoliv vládni organizaci, když už jsme u toho. Byli vycvičení brát věci takové, jaké jsou."
"Aha. To je taky cyklická záležitost." Uvelebil se na své židli pohodlněji. "Není to jen technická záležitost. Kdyby chtěla, mohla by Pozemská vláda mít absolutní kontrolu nad... nad každou významnější myšlenkou a činem každého občana, od kolébky po hrob. Nedělají to, protože by to bylo osudné. Protože je válka. Vezměte si svůj vlastní případ: myslíte, že vám v nádrži nasadili do hlavy nějaké posthypnotické příkazy?"
Na moment jsem se nad tím zamyslel. "Kdybych měl, nemusel bych o tom nutně vědět."
"To je pravda. Částečně je to pravda. Ale věřte mi, určitě vám nechali alespoň část mozku tak, jak byl. Všechny změny ve vašem postoji vůči PSOSN nebo válce nebo válkám všeobecně pocházejí jen z vašich nových poznatků. Nikdo si nehrál s vašimi základními motivacemi. A mohl byste uhodnout proč."
Jména, data, čísla se míhaly labyrintem mých nových znalostí. "Tét-17, Chét-21, Álef-14. Lazlo... 'Zpráva Lazelské nouzové komise'. Červen 2106."
"Správně. A svým způsobem i vaše osobní zkušenost na Álefu-1. Roboti nejsou dobří vojáci."
"Měli by být," řekl jsem. "Alespoň od dvacátého prvního století výš. Podvědomý výcvik by byl odpovědí na odvěké sny všech generálů. Dejte dohromady armádu s tím nejlepším od SS, Pretoriánských gard a Zlatých hord. Mosbyho komand a Zelených baretů."
Zasmál se. "A pák tu armádu postavte proti četě vojáků v moderních bojových oblecích. Budou s nimi hotovi za pár minut."
"Ne, pokud se bude každý starat jen o sebe. A bojovat jako čert, aby se udržel naživu." Generace vojáků, o kterých se mluvilo v Lazelské zprávě, byly od narození cvičeny, aby plnily něčí představu o ideální armádě. Jako tým tito vojáci pracovali báječně, lačnili po krvi nepřítele a nepřikládati velký význam osobnímu přežití - a Tauřani s nimi obvykle zatočili. Tauřani také bojovali bez ohledu na osobní přežití. Ale byli v tom lepší a bylo jich víc.
Kynock pozvedl sklenici a začal zkoumat barvu jejího obsahu. "Viděl jsem váš psychologický profil," řekl. "Jak předtím, než jste tu přišel, tak po vašem výcviku v nádrži. V podstatě se nijak nezměnil."
"To je uklidňující." Kývl jsem, aby mi donesli další pivo.
"Možná, že ne tak docela."
"Říká to snad, že ze mě nebude dobrý důstojník? To jim říkám už od začátku. Nejsem velitelský typ."
"Svým způsobem ano a svým způsobem ne. Chcete vědět, co říkají vaše profily?"
Pokrčil jsem rameny. "To je tajné, ne?"
"Ano," řekl. "Ale teď jste major. Můžete nahlédnout do profilu kohokoliv z vaší jednotky."
"Nemyslím, že bych se dočkal příliš velkého překvapení." Ale trochu zvědavý jsem přece jen byl. Které zvíře nepřitahuje zrcadlo?
"Ne. Píše se v něm, že jste pacifista. Navíc zklamaný, z čehož máte mírnou neurózu. Bráníte se proti ní tím, že svalujete vinu na armádu."
Nové pivo bylo natolik studené, že mi trnuly zuby. "Pořád nejsem překvapený."
"Kdybyste měl místo Tauřanů zabíjet lidi, nejsem si jist, jestli byste to dokázal. I když nejspíš znáte tisíce nejrůznějších způsobů, jak to udělat."
Nevěděl jsem, co na to odpovědět. Což pravděpodobně znamenalo, že má pravdu.
"Jako velitel máte jistý potenciál. Ale taky by z vás byl dobrý ministr nebo učitel; dělal byste to s nadšením a přesvědčením. Mátě tendenci vnucovat lidem své ideály, ale ne svou vůli. Takže ano, máte pravdu, byl by z vás zatraceně špatný důstojník, pokud by vás nepřeformovali."
Zasmál jsem se. "V PSOSN tohle všechno věděli, když mě poslali na přeškolení."
"To není všechno," řekl. "Například tam stojí, že jste přizpůsobivý, rozumně inteligentní, máte analytickou mysl. A jste jedním z jedenácti lidí, kteří zažili začátek války a jsou ještě naživu."
"Přežiti je osobni ctnost." Nedokázal jsem tomu odolat. "Ale důstojník by měl jít galantně příkladem. Zůstat na potápějící se lodi. Jít do palby a předstírat, že nemá strach."
Odfrkl si. "Ne, když je váš potenciální nástupce tisíce světelných let daleko."
"Stejně to nechápu. Proč by mě vláčeli z Nebe až sem jen kvůli naději na mé 'přeformování', když třetina lidí na Hvězdné bráně je patrně lepší důstojnický materiál než já? Bože, co se asi děje v mozcích vojáků?"
"No, přinejmenším mozky byrokratů s tím něco společného asi mají. Podle mě už jste dost starý na to, aby vás bylo na pěšáka škoda."
"To je jen časová dilatace. Účastnil jsem se všeho všudy tří tažení."
"Bezvýznamné. Mimo to, je to dvaapůlkrát víc, než přežije průměrný voják. Hoši od propagandy z vás patrně udělají něco jako lidového hrdinu."
"Lidového hrdinu." Usrkl jsem piva. "Kde jsi, Johne Wayne, teď, když tě doopravdy potřebujeme?"
"John Wayne?" Zavrtěl hlavou. "Víte, já v nádrži nikdy nebyl. Nejsem expert na vojenskou historii."
"Zapomeňte na to."
Kynock dopil svůj koktejl a požádal vojína, aby mu přinesl - přisámbohu - 'rum Antares'.
"No, jsem vás důstojník pro časovou orientaci. Chcete vědět něco o přítomnosti? Co se kolem děje?"
Konečně mi to došlo. "Vy jste nikdy nebyl v nádrži?"
"Ne, to je jen pro bojové důstojníky. Počítačová kapacita a energie, kterou jste za ty tři týdny spotřeboval, by stačila celé Zemi na několik dní. Pro štábní krysy je to příliš drahé."

"Vaše výložky tvrdí, že jste bojový důstojník."
"Byl jsem." Rum Antares byla vysoká štíhlá sklenice s trochou ledu nahoře, naplněná světle jantarovou tekutinou. Na dně ležela zářivě červená bobule velká asi jako palec; kolem ní měl nápoj lekce karmínový přídech.
"Co je ta červená věc?"
"Skořice. Ach, nějaký ester se skořicovou příchutí. Docela dobré... chcete ochutnat?"
"Ne, raději se budu držet piva, ale díky."
"O patro níž je knihovní počítač, který můj štáb každý den aktualizuje. Tam můžete dostat odpověď skoro na každou otázku. Hlavně bych nás chtěl... připravit na setkání s Údernými silami."
"Jsou to kyborgové? Nebo klony?"
Zasmál se. "Ne, klonovat lidské bytosti je ilegální. Hlavní problém spočívá v tom, že jste heterosexual."
"Ach, to není žádný problém. Jsem tolerantní."
"No, váš profil říká, že... myslíte si, že jste tolerantní, ale není to tak docela pravda."
"Ah." Věděl jsem, co se chystá říct. Ne v detailech, ale v podstatě.
"Do PSOSN jsou odváděni jen emocionálně vyrovnaní jedinci. Vím, že pro vás není lehké se s tím smířit, ale heterosexualita se považuje za emocionální disfunkci. Poměrně lehce se dá léčit."
"Jestli si myslí, že mě—"
"Klid, na to jste už moc starý." Napil se. "Nebylo by pro vás tak těžké vyjít s nimi, kdybyste—"
"Tak počkat. Chcete říct, že nikdo... všichni v jednotce jsou homosexuálové? Kromě mě?"
"Williame, na Zemi jsou všichni homosexuálové. Existuje jen asi tisíc výjimek; veteráni a nevyléčitelní."
"Hm." Co jsem na tohle měl říct? "Řekl bych, že to je poněkud drastické opatření na vyřešení problému přelidnění."
"Možná. Ale funguje to; pozemská populace se drží stabilně pod jednou miliardou. Když někdo umře nebo odcestuje mimo planetu, nahradí ho nový občan."
"Narodí se?"
"Ano, narodí, ale ne ve starém slova smyslu. Ve vaší době se tomu říkalo děti ze zkumavky, ale ze zkumavky samozřejmě nepocházejí."
"No, to je aspoň nějaký pokrok."
"V každých jeslích mají umělou dělohu, která se o nové občánky stará prvních osm nebo deset měsíců po jejich vzniku. To, co byste nazval narozením, trvá několik dnů; není to taková náhlá a drastická událost, jako za vašich časů."
Odvážný nový svět, pomyslel jsem si. "Žádná porodní traumata. Miliarda dokonale přizpůsobených homosexuálů."
'. "Dokonale přizpůsobených podle současných pozemských podmínek. Vám a mně připadají tak trochu divní."
"To je pochopitelné." Dopil jsem pivo. "Vy tedy, ehm... nejste homosexuál?"
"Ach, ne," řekl a mně se ulevilo. "Vlastně nejsem ani heterosexual." Popleskal si po boku a ozval se divný dutý zvuk. "Byl jsem zraněn a ukázalo se, že jemné předivo lymfatického systému nelze obnovit. Od pasu dolů jsem jen kov a plast. Abych použil vašich slov, jsem kyborg."
Světové, jak říkávala má matka. "Hej, vojíne," zavolal jsem na číšníka, "přineste mi jednu tu Antareskou vymyšlenost."
Sedím v baru s asexuálním kyborgem, který je patrně jedinou normální bytostí na téhle zatracené planetě.
"Dvojitou, prosím."

2

Když se příštího dne shromáždili v posluchárně, kde jsme měli první přehlídku, vypadali docela obyčejně. Trochu moc mladí a upjatí.
Většina z nich opustila jesle teprve před sedmi nebo osmi lety. Jesle byly přísně kontrolované a izolované zařízení, do kterého mělo přístup jen několik odborníků - většinou pediatrů a učitelů. Když člověk ve věku dvanácti nebo třinácti let jesle opustí, vybere si křestní jméno (příjmení má po dárcích-rodičích s nejvyšším genetickým zápočtem), stává se dospělým před zákonem, se vzděláním přibližně na úrovni prvního ročníku univerzity za mých časů. Většina pokračuje v odbornějším vzdělání, ale někteří nastupují přímo do práce.
Jsou stále pod nesmírně přísnou kontrolou a každý, kdo vykáže sebemenší známky sociopatie, za jaké se považuje třeba heterosexuální chování, je poslán zpátky na převýchovu. Tam ho buď vyléčí, nebo si ho tam nechají až do konce života.
Ve věku dvanácti let je každý odveden do PSOSN. Většina pracuje pět let na štábu a pak je propuštěna do civilu. Jen několik šťastlivců - zhruba jeden z každých osmi tisíc - je přizváno k dobrovolnému bojovému výcviku. Odmítnout se považuje za 'sociopatické jednání' a automaticky to znamená pět let služby navíc. A šance vydržet deset let je tak malá, že se prakticky rovná nule; zatím se to ještě nikomu nepodařilo. Jediné, co vás může zachránit, že válka skončí dřív, než si odkroutíte svých deset (subjektivních) let. Můžete jen doufat, že vám je časová dilatace prodlouží co nejvíc.
Jelikož vás do boje pošlou asi tak jednou za váš subjektivní rok a jelikož každou bitvu přežije průměrně 34 % vojáků, můžete si poměrně snadno spočítat, jaké máte šance přežít deset let. Je to něco mezi dvě celé jednou tisícinou a jedním procentem. Nebo, použijeme-li historického příměru, pokud byste hráli ruskou ruletu s klasickým šestiraňákem, museli byste mít náboje ve čtyřech komorách. Pokud by se vám podařilo zkusit to desetkrát po sobě, aniž byste svým mozkem přizdobili protější zeď, měli byste to v suchu. Šli byste do civilu.
Jelikož PSOSN má v současnosti nějakých šedesát tisíc vojáků určených pro boj, statistika říká, že, z nich následujících deset let přežije jeden celý dvě desetiny. Nikdy jsem ani nesnil, že budu tím jediným šťastným, ačkoliv už jsem to měl zpoloviny v kapse.
Kolik těch mladých vojáků, kteří zaplnili posluchárnu, si uvědomovalo, že jsou předurčeni k zhoubě? Pokoušel jsem se srovnat si jejich obličeje s kádrovým materiálem, který jsem studoval celé ráno, ale nebylo to snadné. Všichni byli vybráni podle stejných kritérií a všichni vypadali pozoruhodně stejně: vysocí, ale ne příliš vysocí, svalnatí, ale ne těžcí,

inteligentní, ale ne hloubaví... a Země teď byla po stránce obyvatelstva mnohem homogennější než v mém století. Většina z nich tak trochu připomínala Polynézany. Jen dva, Kayibanda a Lin, se zdáli být typickými představiteli odlišných rasových typů. Napadlo mne, jestli jim to ostatní dávají pocítit.
Většina žen byla závratně krásná, ale pro mne to žádný význam nemělo. Už víc než rok, přesně od chvíle, kdy jsem se v Nebi rozloučil s Marygay, jsem žil v celibátu. .
Napadlo mne, jestli některá z nich nepřechovává někde v hloubi mozku atavistický sexuální pud, nebo jestli jim spíš excentricita jejich velitele připadá směšná. Důstojníkům je přísně zakázáno vytvářet si sexuální svazky se svými podřízenými. Tak to stojí v řádech. Porušení tohoto zákazu má za následek okamžité propadnutí veškerého služného a degradaci na hodnost vojína, nebo, pokud by takovýto svazek narušil bojovou účinnost, popravu obou zúčastněných. Kdyby byly všechny zákazy PSOSN porušovány tak důsledně a často, byla by služba v armádě velice vágní.
Ale žádný z hochů mě nepřitahoval. Ovšem jak se na to budu dívat za rok, jsem si nebyl jist.
"Pó-zor!" To byla nadporučík Hilleboeová. Jen díky pečlivě vypěstovaným reflexům jsem sám nevyskočil. Všichni ostatní v místnosti ano.
"Jmenuji se nadporučík Hilleboeová a jsem váš druhý polní důstojník." Za našich časů by byla 'první polní seržant'. Neklamné znamení, že armáda funguje už moc dlouho, je, že se to v ní začne hemžit nejrůznějšími důstojníky.
Hilleboeová na mne dělala dojem opravdového vojenského profesionála. Pravděpodobně byla zvyklá řvát každé ráno při holení povely do zrcadla. Ale viděl jsem její profil a věděl jsem, že jediná z nich někdy byla v akci - jednou a jen na několik minut. Přišla při tom o ruku a nohu a stejně jako já pak byla na základě testů z regenerační kliniky poslána zpátky do činné služby.
K čertu, než tím vším prošla, byla to možná velice příjemná žena; ale dost zlé je, když člověku dorůstá jen jedna končetina.
Postarala se o standardní úvodní řeč a nemámila přitom čas, vyjadřovala se většinou v povelech a bylo jasné, že si uvědomuje, že se většina problémů řeší na pátém stupni.
Byl bych rád, kdybych měl víc času promluvit si s ní předtím. Velitelství úderných sil s touhle první přehlídkou skutečně spěchalo - zítra jsme se měli nalodit - a já měl příležitost vyměnit si se svými důstojníky sotva pár slov.
Což nestačilo, protože bylo čím dál zjevnější, že Hilleboeová a já máme na řízení roty diferenciálně odlišné názory. Jistě, řízení byla její práce; já jen velel. Jenže ona se od svých lidí už předem distancovala a řetězem příkazů kolem sebe stavěla nepropustnou zeď. Já jsem neměl v úmyslu být tak odtažitý a chtěl jsem ustanovit jednu hodinu denně, kdy by mohli vojáci chodit se svými, problémy přímo za mnou a mohli vynechat běžný služební postup.
V průběhu tří týdnů v nádrži jsme oba dostali stejné informace. Bylo zajímavé, že jsme dospěli k tak rozdílným názorům na velení. Politika 'otevřených dveří' zaznamenala poměrně dobré výsledky v moderních typech armád, například australské a americké. A zdála se mimořádně vhodná pro naši situaci, kdy se společné nasazení mohlo protáhnout na měsíce a roky. Použili jsme ten systém i na Sangre y Victoria, lodi, na které jsem sloužil posledně, a zdálo se, že to trochu snížilo všeobecné napětí.
Zatímco četla organizační nařízení, nechala mužstvo odpočívat, ale velice rychle je zase postavila do pozoru a představila mne. O čem jsem měl mluvit? Měl jsem v úmyslu seznámit je několika slovy se svou politikou 'otevřených dveří' a pak je předat komodoru Antopolové, která by jim řekla něco o Masaryku II. Ale nakonec jsem se rozhodl nechat si to na později, poté, co si důkladně promluvím s Hilleboeovou; bylo by rozhodně lepši, kdyby je do toho uvedla přímo ona, takže bychom nepůsobili dojmem, že jsou mezi námi neshody.
Nakonec mne zachránil můj výkonný důstojník, kapitán Moore. Přiřítil se bočními dveřmi - vždycky se řítil; připomínal baculatý meteor - krátce zasalutoval a podal mi obálku, jež obsahovala bojový rozkaz.
Udělal jsem si krátkou šeptanou poradu s komodorem a shodli jsme se, že neuškodí, když se ostatní dozvědí, kam máme namířeno, třebaže to oficiálně 'nepotřebovali vědět'.
Jedna z věcí, se kterými jsme si v této válce nemuseli dělat starosti, byli nepřátelští agenti. Jediné, za co by se Tauřani dokázali přestrojit, byly hříbky. Pro účely špionáže byli hrozně nápadní.
Hilleboeová si zjednala pozornost a řekla všem, jak skvělý jsem velitel; že jsem ve válce už od samého začátku, a pokud mají v úmyslu přežít, udělají nejlépe, když budou následovat mého příkladu. Taktně se nezmínila o tom, že jsem byl vždycky sotva průměrný voják se zvláštním talentem na průšvihy. Ani o tom, že už jsem z armády jednou vystoupil a vrátil se do ní jen proto, že jsem to na Zemi nemohl vydržet.
"Děkuji vám, nadporučíku." Vystřídal jsem ji na pódiu. "Pohov." Rozevřel jsem jediný list papíru, který byl naším rozkazem, a pozvedl ho. "Mám pro vás jednu dobrou zprávu a jednu špatnou zprávu." To, co ještě před pěti staletími bylo vtip, dnes bylo pouhé konstatování faktu.
"Mám tady náš bojový rozkaz pro útok na Cáde-138. Ta dobrá zpráva je, že tam patrně nebudeme bojovat, alespoň ne hned. Ta špatná je, že tam budeme sloužit jako terč."
Trochu ztuhli, ale nikdo se ani nepohnul a nikdo ze mne nespustil oči. Disciplína. Nebo možná jenom fatalismus; nevím, jak realisticky si dokázali představit svou budoucnost. Nebo spíš to, že žádnou nemají.
"Co stojí v rozkazu, je... najít největší přestupovou planetu na oběžné dráze kolapsaru Cáde-138 a postavit tam základnu. Pak tam máme zůstat až do odvolání. To může znamenat tak dva nebo tři roky.
Během té doby budeme skoro určitě napadeni. Jak většina z vás patrně ví, velitelství úderných sil odhalilo schéma přesunů nepřítele od kolapsaru ke kolapsaru. Doufají, že se jim jeho studiem podaří časem vypátrat rodnou planetu Tauřanů. Zatím jen vysílají úderné jednotky, které mají zamezit jejich další expanzi.
V širším slova smyslu je právě tohle náš úkol. Budeme jedna z několika tuctů základen úderných sil, které mají omezit pohyb v hraničním pásmu nepřítele. Nejsem schopen odhadnout, jak důležité naše poslání je - jestli je PSOSN opravdu schopna zabránit nepříteli v dalšímu rozpínání, ale podařit by se to mohlo. Stejně jako by se nám mohlo podařit vyhrát

válku."
Raději dřív, než z nás budou studené mrtvoly. "Chtěl bych, aby byla jedna věc jasná: můžeme být napadeni hned v den našeho přistání, nebo na té planetě můžeme bez nehody vydržet deset let a vrátit se domů." Chabá šance. "Ať už to bude jakkoliv, každý z nás bude po celou tu dobu udržován v nejvyšší bojové pohotovosti. Ani po dobu přesunu se nezastaví kalistenické cvičení a vojenský trénink. Procvičovat budeme především konstrukční techniky - v našem vlastním zájmu bude, abychom postavili co nejodolnější základnu v co nejkratším čase."
Bože, už začínám mluvit jako důstojník. "Nějaké otázky?" Samozřejmě žádné. "Pak bych vám rád představil komodora Antopolovou. Komodore?"
Nejvyšší vládkyně lodi se ani nesnažila zakrývat svou nudu, když líčila aule plné suchozemských krys parametry a technické možnosti Masaryka II. Většinu z toho jsem znal už z nádrže, ale to poslední, co řekla, upoutalo mou pozornost.
"Cáde-138 je nejvzdálenější, kolapsar, ke kterému se lidé kdy dostali. Vlastně ani nepatří ke Galaxii, spíše je součásti Velkého Magellanova oblaku, nějakých sto padesát světelných let vzdáleného. Naše cesta v sobě zahrnuje čtyři kolapsarové skoky a bude trvat asi čtyři měsíce subjektivního času. Manévrováni mezi kolapsary způsobí, že se k Cádu-138 dostaneme podle kalendáře Hvězdné brány asi za tři sta let."
Pokud se mi podaří vrátit se živ, uplyne dalších sedm set let. Ne že by v tom byl nějaký podstatný rozdíl; Marygay pro mě byla ztracená tak nenávratně, jako by byla mrtvá, a žádnou jinou živou osobu, která by pro mne něco znamenala, jsem neměl.
"Jak už vám major řekl, nesmíte dovolit, aby vás táto čísla ukolébala k bezstarostnosti. Nepřítel míří na Cáde-138 stejně jako my; může se tam dostat ve stejný den. Matematika situace je komplikovaná, ale mějte na paměti jedno; bude to vyrovnaný závod.
Majore, chcete k tomu ještě něco dodat?"
Začal jsem se zvedat. "No..."
"Pó-zor!" zvolala Hilleboeová. Budu si na to muset zvyknout.
"Jen to, že bych se na pár minut rád setkal se všemi staršími důstojníky stupně čtyři a výše. Velitelé čet, odpovídáte za to, že zítra ve 4:00 budou všichni shromážděni v odděleních stáze. Do té doby máte volno. Rozchod."
Všech pět starších důstojníků jsem pozval k sobě do kajuty a postavil před ně láhev pravého francouzského koňaku. Stála mne dvouměsíční služné, ale co jiného jsem mohl dělat s penězi? Investovat je?
Rozdal jsem kolem sklenice, ale doktor Alseverová nesměle odmítla. Místo toho si pod nosem zlomila malou ampulku a zhluboka vdechla její obsah. Pak se po celou dobu nepříliš úspěšně pokoušela zakrýt svou euforickou náladu.
"Nejprve bych rád vyřešil jeden základní osobní problém," řekl jsem, zatímco jsem naléval. "Je vám všem známo, že nejsem homosexuál?"
Smíšený sbor 'ano pane' a 'ne pane'.
"Máte dojem, že to bude... komplikovat mé postavení velitele? Že mi je ztíží?"
"Pane, nechtěl bych—" začal Moore.
"Zanechme obřadností," přerušil jsem ho. "Alespoň tady v nejužším kruhu; podle svého vnímaní času jsem byl ještě před čtyřmi lety obyčejný vojín. Pokud nejsou nablízku žádní vojíni, jsem pro vás prostě Mandella nebo William."
Sotva jsem to řekl, měl jsem pocit, že jsem udělal chybu. "Tak do toho."
"No, Williame," pokračoval, "před sto lety by to problém patrně byl. Vítej jak tehdy lidé smýšleli."
"Po pravdě řečeno nevím. Všechno, co znám, je období od dvacátého prvního století po dnešek v dějinách válečnictví."
"No, bylo to, jak bych to řekl?" Ruce se mu roztřásly.
"Byl to zločin," řekla Alseverová lakonicky. "Alespoň tak to stavěla Eugenická rada, když lidi přivykala myšlence všeobecné homosexuality."
"Eugenická rada?"
"Součást PSOSN. Jeden z orgánů, který rozhodoval na Zemi." Znovu si šňupla z prázdné kapsle. "Princip byl v tom zabránit lidem, aby dělali děti biologickým způsobem. Protože za A lidé vždycky vykazovali pozoruhodně nízkou zodpovědnost při výběru správného genetického partnera a za B mělo se za to, že rasové rozdíly mají negativní vliv na lidstvo jako takové; s absolutně kontrolovanou porodností se rasy daly odstranit během několika generací."
Netušil jsem, že zašli tak daleko. Ale jistá logika v tom byla. "Vy to schvalujete? Jako lékař?"
"Jako lékař? Nejsem si jistá." Vytáhla z kapsy další kapsli a s nepřítomným výrazem v očích ji začala válet mezi palcem a ukazováčkem. "Svým způsobem mi to zjednodušuje práci. Spousta nemocí prostě přestala existovat. Ale nemyslím, že toho o genetice vědí tolik, jak si myslí, že vědí. Není to exaktní věda; klidně mohou dělat něco velice špatného a následky se projeví až za několik staletí."
Zlomila si kapsli pod nosem a dvakrát zhluboka vdechla. "Na druhé straně jako žena to vítám." Hilleboeová a Rusková energicky přikývly.
"Že se vyhnete porodům?"
"Částečně i proto." Komicky zašilhala ve snaze podívat se oběma očima současně na kapsli a ještě jednou si šňupla. "Ale hlavně proto, že už nemusím mít... mít muže... v sobě. Chápete. Je to nechutné."
Moore se zasmál. "Vzhledem k tomu, že jsi to ještě nezkusila, Diano, nesuď—"
"Zklapni." Hodila po něm prázdnou kapsli.
"Ale vždyť je to dokonale přirozené," namítl jsem.
"Stejně jako poskakování po stromech. Vyhrabávání kořínků špičatým klackem. Vývoj, majore, vývoj."
"Tak či tak," vmísil se do rozhovoru Moore, "zločinem to bylo jen po velice krátkou dobu. Pak se z toho stala

vyléčitelná..."
"Vada," dopověděla Alseverová.
"Děkuji. A dnes už je to tak výjimečná věc... Pochybuji, že o tom kdokoliv z našich mužů nebo žen vůbec kdy přemýšlel, ať už tak či tak."
"Považovali by to prostě za výstřednost," prohlásila Diana velkoryse. "Nic strašného."
"Je to tak, Mandello," přidala se Hilleboeová. "Můj postoj k vám to nijak nemění."
"To— jsem rád." Skvělé. Napadlo mne, že nemám nejmenší představu, Jak se zapojit společensky. Tolik z mých 'norem' chování bylo založeno na nepsaném kodexu sexuální etikety. Měl jsem se snad chovat k mužům jako ženám a vice versa ? Nebo se ke všem chovat jako k bratrům a sestrám? Mátlo mě to.
Dopil jsem obsah své sklenice a postavil ji na stůl. "No, díky za vaši útěchu. To je v podstatě vše, co jsem vám chtěl... jsem si jist, že máte dost svých vlastních starostí s loučením a vůbec. Nenechte se ode mne omezovat."
Odešli všichni kromě Charlieho Moorea. Společně jsem se vydali na obrovský flám a vyzkoušeli všechny bary a kasina v důstojnickém sektoru. Prošli jsme jich dvanáct a určitě bychom je dokázali stihnout všechny, ale řekl jsem si, že pár hodin spánku před zítřejším nástupem by neškodilo.
V jediném případě, kdy se Charlie o něco pokoušel, se choval velice slušně. Doufám, že jsem ho odmítl stejně slušně - ale časem v tom určitě získám víc praxe.
3
První kosmické lodě PSOSN byly obdařeny jistou jemnou pavouci krásou. Ale jak se bojové techniky lepšily, ukazovala se pevnost struktury závažnější než hmotnost (při manévru vyžadujícím pětadvacet gé by se staré kosmické lodě složily jako harmoniky.) a to se odrazilo v jejich vzhledu: lodě teď byly solidní, těžké a ryze funkční. Jedinou dekorací té naší bylo jméno MASARYK II vyvedené v nevýrazné modři na obsidiánově černém trupu.
Náš raketoplán proletěl cestou k přistávacímu doku kolem nápisu a já uviděl několik miniaturních lidiček, provádějících údržbu trupu. Podle nich se dalo odhadnout, že jednotlivá písmena byla dobrých sto metrů vysoká. Loď byla přes kilometr dlouhá (1036.5 metrů, jak mi řekla má latentní paměť) a zhruba třetinu široká (319.4 metrů).
To ovšem neznamená, že je v ní bůh ví kolik místa. Loď mela v břiše šest velkých tachyonových motorů a padesát automatických samonaváděcích střel. Pěchota se tísnila v koutku. Válka spadá do oboru tření, říkal Chuck von Clausewitz; měl jsem dojem, že my jsme měli pravdivost jeho výroku dokázat v praxi.
Zbývalo nám ještě asi šest hodin do okamžiku, kdy jsme se měli odebrat do akceleračních nádrží. Hodil jsem svoje zavazadlo na kavalec v mrňavé kóji, která měla být na příštích dvanáct měsíců mým domovem, a vydal jsem se na průzkum.
Charlie mne na chodbě předehnal, a tak byl první, kdo měl tu čest vyzkoušet kvalitu kávy na Masaryku II.
"Nosorožčí žluč," řekl.
"Alespoň to není sója," odpověděl jsem a pak jsem sám opatrně usrkl. Najednou jsem měl pocit, že se mi tak do týdne začne po sóji stýskat.
Důstojnický klub byla místnost asi tri metry krát čtyři, s kovovou podlahou i zdmi, vybavená automatem na kávu a knihovnickou čtečkou. Kromě toho už jen šest tvrdých židlí a stolek s psacím strojem.
"Skvělé místo, co?" Bez zájmu přeletěl pohledem obecnou nabídku knihovny. "Spousta vojenské teorie."
"To je fajn. Občerstvíme si vzpomínky."
"Požádal jsi o přeškolení?"
"Já? Ne. Nařídili mi to."
"Tak to jsi měl alespoň důvod." Stiskl síťový vypínač a díval se, jak se zelený bod pomalu ztrácí. "Já si o ně zažádal. Neřekli mi, co to obnáší."
"Jo." Nemluvil o nějakém drobném problému: břímě zodpovědnosti nebo nic. "Říkali, že se to časem trochu zmírní." Bylo to jako šepot, který zněl člověku bez přestání v hlavě.
"Ach, tady jste." Hilleboeová vešla dovnitř a pozdravila se s námi. Rychle si místnost prohlédla a zdálo se, že se její spartanské vybavení setkalo s jejím souhlasem. "Budete chtít promluvit k mužstvu, než si vlezeme do akceleračních nádrží?"
"Ne, myslím, že to není... důležité." Skoro jsem řekl 'žádoucí'. Umění trestání podřízených je jemné umění. Mohlo se zdát, jako bych chtěl Hilleboeové připomínat, že není ve službě.
Možná by bylo lepší, kdybych si s ní vyměnil místo. Nechal ji vychutnat si potěšeni z velení.
"Mohla byste prosím svolat velitele čet a procvičit s nimi ponoření? Případně provést rychlostní výcvik? Ale v tuto chvíli bych řekl, že by si mužstvo mohlo trochu odpočinout." Zvlášť pokud měli stejnou kocovinu jako jejich velitel.
"Ano, pane." Obrátila se a odešla. Byla trochu naštvaná, protože to, o co jsem ji požádal, byla vlastně práce Rilanda nebo Ruskové.
Charlie složil svou překypující tělesnost na jednu z židlí a povzdechl si. "Dvanáct měsíců na tyhle špinavý kocábce. S ni. Do prdele."
"No, když budeš hodný, nedám vám společnou kabinu."
"Jasně. Budu navždy tvým otrokem. Začnu s tím příští, hm, pátek." Nakoukl do svého šálku a rozhodl se, že lógr nevypije. "Ale vážně, budou s ní problémy. Co s ní míníš udělat?"
"Nevím." Charlie byl samozřejmě také můj podřízený. Ale byl můj výkonný důstojník a tím byl jaksi tak trochu mimo. Kromě toho, jednoho přítele jsem potřeboval. "Možná časem trochu dozraje."
"Jistě." Technicky už jsme byli na cestě a plazili jsme se se zrychlením jednoho gé ke kolapsaru Hvězdné brány. Ale to bylo jen kvůli posádce; s nulovou přitažlivostí by se nám některé věci dělaly dost špatně. Cesta začne doopravdy, až si vlezeme do akceleračních nádrží.

Důstojnický klub působil příliš depresivně, a proto jsme se nakonec rozhodli, že poslední hodiny pohyblivosti využijeme k průzkumu lodí.
Můstek vypadal jako všechny počítačové sály; byl plný obrazovek. Stáli jsme uctivě v pozadí, zatímco Antopolová a její důstojníci procházeli poslední testy před tím, než si vlezou do nádrží a svěří svůj osud počítačům.
Přímo před námi byl kulatý světlík, silná plastiková bublina, ve které měl své stanoviště navigátor. Nadporučík Williams neměl moc práce, protože za něj v téhle fázi všechno dělaly stroje, takže nám své království rád ukázal. Nehtem poklepal na světlík. "Doufám, že ho při téhle cestě nebudeme potřebovat."
"Pročpak?" zeptal se Charlie.
"Použijeme ho jen v případě, že se ztratíme." Kdybychom se odchýlili od kurzu jen o tisícinu radiánu, mohli bychom se na konci cesty ocitnout v úplně jiné části galaxie. "Jakousi představu o poloze můžeme získat podle vyzařovaného spektra nejjasnějších hvězd. Něco jako otisky prstů. Stačí identifikovat tři a máme vztažnou soustavu."
"Pak najdeme nejbližší kolapsar a vrátíme se na původní dráhu," dodal jsem.
"To by byl problém. Cáde-138 je jediný kolapsar v Magellanově oblaku, který známe. Dozvěděli jsme se o něm z dat získaných od nepřítele. I kdybychom v oblaku našli jiný, nevěděli bychom, jak do něj vstoupit."
"To je skvělé."
"Nebylo by to, jako bychom se doopravdy ztratili," řekl s poněkud zlomyslným výrazem ve tváři. "Prostě bychom si vlezli do nádrží, namířili směr Země a dali tam maximální rychlost. Za tři měsíce lodního času bychom byli doma."
"Jistě," přikývl jsem. "Ale sto padesát tisíc let v budoucnosti." Při zrychlení pětadvaceti gé dosáhnete devět desetin rychlosti světla za necelý měsíc. A od té chvíle jste v rukou svatého Alberta.
"No, svoje nevýhody to má," připustil. "Ale aspoň se dozvíme, kdo vyhrál válku."
Napadlo mne, kolik vojáků se asi z války dostane tímhle způsobem. V současnosti se někde potulovalo dvaačtyřicet nezvěstných útočných jednotek. Bylo pravděpodobné, že se všechny použí normálním prostorem rychlostí blízkou světla a v následujících staletích se budou postupně vynořovat u Země nebo Hvězdné brány. Uspokojivý způsob, jak vyváznout beze ztrát, protože jestliže jste jednou vyšli z řetězu kolapsarových skoků, bylo pro vás takřka nemožné se k nim vrátit. Bohužel, naše cesta byla předprogramována velitelstvím ozbrojených sil; lidský navigátor přišel ke slovu jen v případě nějaké nepředvídané okolnosti, pokud bychom vlivem chyby ve výpočtu vklouzli do špatné 'červí díry' a vynořili se v neznámé části vesmíru.
Pak jsme Charlie a já zašli zkontrolovat tělocvičnu, která byla dost velká, aby pojala zhruba tucet lidí najednou. Požádal jsem ho, aby udělal rozpis, takže by tu každý měl svou hodinku denně, až vylezeme z nádrží.
Kantýna byla jen o málo větší než tělocvična - dokonce i při nejhospodárnějším uspořádání míst k sezení tam bylo pěkně těsno - a místnost pro mužstvo byla ještě stísněnější než důstojnický klub. Než uběhne těch dvanáct měsíců, budu mít určitě vážné problémy s morálkou.
Zbrojnice byla větší než tělocvična, jídelna, důstojnický klub a místnost mužstva dohromady. Musela být, protože obsahovala velký výběr zbraní, nashromážděných za staletí vývoje lidského válečnictví. Základní zbraní byl pořád ještě bojový skafandr, třebaže mnohem komplikovanější než první model, který jsem měl kdysi, v době tažení na Álef-0. Poručík Riland, náš zbrojní důstojník, dozíral na své čtyři podřízené - pro každou četu měl jednoho - kteří dělali poslední prověrky zbraní. Když uvážíme, co by se mohlo se všemi těmi tunami třaskavého a radioaktivního materiálu stát při přetížení pětadvaceti gé, byla to patrně nejdůležitější práce vůbec.
Odpověděl jsem mu na pozdrav. "Všechno v pořádku, poručíku?"
"Ano pane, až na ty zatracené meče." Pro použití ve stázovém poli. "Nevím, jak je uložit, aby se neprohýbaly. Doufám, že vydrží."
Principům, na jejichž základě fungovalo stázové pole, jsem pořád ještě nerozuměl; propast mezi mými znalostmi někdejšího absolventa fyzikální katedry a současnými fyziky byla stejná jako ta, která oddělovala Galilea a Einsteina. Ale věděl jsem, jak působí.
Uvnitř polokulového (v prostoru sférického) pole o poloměru asi padesát metrů se nic nemohlo pohybovat vyšší rychlostí než 16.3 metru za sekundu. Takové věci jako elektromagnetické záření tam prostě nepůsobily; žádná elektřina, žádný magnetizmus, žádné světlo. Z nitra svého skafandru jste viděli okolí přízračně černobíle - kterýžto efekt mi byl vysvětlen jako 'fázová transference kvazienergie prosakující ze sousední tachyonové reality' - ať už to znamenalo cokoliv.
Výsledkem toho všeho bylo, že se všechny konvenční zbraně a bojová technika staly nepoužitelné. Dokonce i nova bomba byla uvnitř stázového pole jen neužitečným kusem materiálu. Jakákoliv živá bytost, ať už člověk nebo Tauřan, by uvnitř bez patřičné izolace zahynula ve zlomku sekundy.
Zprvu to vypadalo, jako bychom vynalezli dokonalou zbraň. Bylo podniknuto pět nájezdů, kdy byly zničeny celé tauřanské základny bez nutnosti klasického pozemního útoku. Všechno, co bylo třeba, bylo aplikovat pole na nepřítele (potřebné zařízení unesli asi čtyři vojáci) a dívat se, jak v něm umírá. Nosiči při tom byli dokonale nezranitelní.
Ovšem v šestém případě, kdy bylo použito pole, už byli Tauřani připraveni. Na sobě měli ochranné obleky a vyzbrojeni byli ostrými oštěpy, které byly s to proniknout skafandry nosičů generátoru. Od té chvíle byli vyzbrojováni i nosiči. Mezitím byly hlášeny jen tři další bitvy, ačkoliv v terénu operovalo několik tuctů útočných oddílů s generátory pole. Ostatní buďto ještě bojovali, nebo byli na cestě, nebo byli totálně poraženi. To se nedalo zjistit, pokud se nevrátili. A vrátit se, pokud nebyla nepřátelská základna zničena, se nedoporučovalo - říkalo se tomu 'dezerce před tváří nepřítele', což znamenalo popravu pro všechny důstojníky (ačkoliv jsem slyšel i fámy, že jim byly jen vymyty mozky, dodána nová osobnost a byli posláni zpět do boje).
"Budeme používat stázová pole, pane?" zeptal se Riland.
"Pravděpodobně ano. Ne hned a ne pokud už tam Tauřani budou. Nijak zvlášť se mi nelíbí představa žít trvale ve

skafandru." Také se mi nelíbila představa válčení pomocí mečů, oštěpů a vrhacích nožů bez ohledu na to, kolik elektronických iluzí jsem jimi už poslal do Valhaly.
Podíval jsem se na hodinky. "No, raději bychom už měli jít k nádržím, kapitáne. Přesvědčit se, že jsou všichni na místech." Do ponoření zbývaly ještě dvě hodiny.
Místnost s nádržemi připomínala velkou chemickou továrnu; podlaha měla v průměru dobrých sto metrů a všude kolem byly natěsnány mohutné stroje natřené uniformní šedí. Osm nádrží bylo uspořádáno skoro symetricky kolem ústřední zdviže - symetrii kazila jen skutečnost, že jedna nádrž byla dvakrát větší než ostatní. To měla být velitelská nádrž pro všechny vyšší důstojníky a specialisty.
Zpoza jedné z nádrží vyšel praporčík Blazynský a zasalutoval. Neodpověděl jsem.
"Co to k čertu je?" V celém vesmíru šedi byl jediný barevný bod.
"To je kočka, pane."
"Neříkejte." Byl to pořádný macek a sytě žlutý k tomu. Pokoušela se vyšplhat praporčíkovi na rameno. "Dovolte, abych svou otázku poopravil: co tu k čertu dělá kočka?"
"Je to maskot údržbářského oddílu, pane." Kočka se na mne bez velkého zájmu podívala a pak se vrátila do své bohorovné lhostejnosti.
Podíval jsem se na Charlieho a ten jen pokrčil rameny. "Připadá mi to poněkud kruté." Pak se obrátil k praporčíkovi. "Moc si jí neužijete. Při pětadvaceti gé z ní zbudou jen chlupy a střeva po celé místnosti."
"Ach ne, pane! Pánové." Rozhrnul stvoření chlupy na zádech. Mělo tam fluorouhlíkovou přípojku, stejnou, jakou jsem měl v pánevní kosti. "Koupili jsme ji na Hvězdné bráně už upravenou. Spousta lodí je teď má, pane. Komodor nám to dovolil."
No, právo na to měla; údržba spadalá pod nás oba stejným dílem. A byla to její loď. "Nemohli jste sehnat raději psa?" Bože, jak já nenávidím kočky. Vždycky slídí kolem.
"Ne, pane, psy neadaptují. Nesnáší stav beztíže."
"Museli jste pro ni udělat nějaké speciální úpravy? V nádrži?" zeptal se Charlie.
"Ne, pane. Je tam kavalec navíc." Skvělé; to znamená, že se budu o nádrž dělit se zvířetem. "Museli jsme jen zkrátit kurty." "Vyžaduje jiné přípravky pro posílení buněčných stěn, ale ty byly v ceně."
Charlie ji poškrábal za uchem. Tiše zapředla, ale nepohnula se. "Připadá mi dost hloupá."
"Trochu jsme ji nadrogovali." Pak nebylo divu, že se sotva hýbala; sedativa dokážou zpomalit životní pochody tak, že se na vás sotva pozná, že ještě žijete.
"Myslím, že je to v pořádku," řekl jsem. Možná to prospěje morálce. "Ale jestli začne vyvádět, osobně ji zrecykluji."
"Ano, pane!" řekl s viditelnou úlevou, protože byl přesvědčen, že bych to tomu roztomilému chlupáči doopravdy nikdy neudělal. Jen na to moc nespoléhej, chlapečku!
Pokračovali jsme v prohlídce. Neviděli jsme jen jedinou věc, a tou bylo břicho lodi, kde na svých protiakceleračních kolébkách odpočívaly řízené střely. Chtěli jsme tam nahlédnout, ale na naší straně propusti nebylo žádné okno. Věděl jsem, že je jedno uvnitř, ale přechodová komora už bylá zakonzervována a nemělo smysl nechat ji překonzervovat jen proto, abychom ukojili svou zvědavost.
Začal jsem se cítit doopravdy nadbytečný. Zavolal jsem Hilleboeovou a ta mi řekla, že má všechno pod kontrolou. Abychom zabili zbývající čas, vrátili jsme se do důstojnické místnosti a pustili si na počítači Kriegspieler. Hra nás zrovna začala bavit, když se ozvalo zvukové znamení ohlašující deset minut do ponoření.
Akcelerační nádrže měly poločas životnosti pět týdnů; měli jste šanci padesát na padesát, že v nich můžete zůstat ponořeni pět týdnů, než vysadí nějaký ventil nebo praskne trubka a vy se rozplesknete jako brouk pod podpatkem. V praxi se nepoužívaly na dobu delší než dva týdny. Tentokrát jsme měli v inertní kapalině strávit deset dní.
Pět týdnů nebo pět hodin, co se života v nádrži týče, nebyl v tom žádný rozdíl. Jakmile tlak jednou dosáhl pracovní hodnoty, ztratili jste veškerý pojem o čase. Vaše tělo i mozek byly z betonu. Žádný z vašich smyslů nevykazoval sebemenší vstup a nezbylo vám než bavit se hláskováním vlastního jména pořád a pořád dokola.
Takže mě vůbec nepřekvapilo, že mi to připadalo jako pouhý okamžik, a najednou jsem byl zase suchý a v celém těle jsem cítil mravenčení. V místnosti to znělo, jako by si astmatici udělali sjezd ve stohu sena; devětatřicet lidí a jedna kočka se najednou pokoušeli vykašlat zbytky fluorouhlíku. Zatímco jsem zápasil s pásy, boční dveře se otevřely a nádrž zalilo světlo. První vyběhla kočka a ostatní ji spěšně následovali. Ve snaze zachovat si trochu důstojnosti jsem počkal a vyšel jako poslední.
Venku se hemžila dobrá stovka lidí a všichni se škrábali a třeli si proleženiny. Důstojnost! Kolem sebe jsem měl celé akry nahého ženského masa a horečnatě jsem se pokoušel rozpomenout si, jak bych se v takovém případě měl podle nové etiky chovat jako gentleman. Nakonec jsem si raději pospíšil k výtahu.
Hilleboeová řvala rozkazy, seřadila mužstvo, a jak kráčeli ke dveřím, všiml jsem si, že příslušníci jedné čety mají všichni stejnou pruhovou modřinu táhnoucí se od hlavy až k nohám. Dvacet jiných mělo monokly na obou očích. Budu si o tom muset pohovořit s údržbou a doktory.
Až se obléknu.

4

Na jednom gé jsme se drželi tři týdny, jen jednou jsme přešli z důvodu kontroly navigace na beztížný stav - to když Masaryk II vykonal těsný průlet kolem kolapsaru Réš-10. Všechno bylo v pořádku a mužstvo se přizpůsobilo, životu na lodi velice dobře. Dával jsem jim minimum práce a maximálně se soustředil na výcvik, opakování a tělesné cvičení - pro jejich vlastní dobro, ačkoliv jsem nebyl tak naivní, abych si myslel, že to tak chápou.
Asi tak po týdnu jednoho gé vyrobil vojín Rudkoski (kuchařův pomocník) destilační přístroj a produkoval denně nějakých osm litrů devadesáti pěti procentního lihu. Nebránil jsem mu v tom - život byl už tak dost bezútěšný; nevadilo

mi to, pokud lidé chodili do služby střízliví - ale zajímalo mne, jak získává v naší hermetické ekologii suroviny a čím mu zákazníci za snaps platí. Tak jsem obrátil služební postup a požádal Alseverovou, aby to zjistila. Ta se zeptala Jarvila, který to delegoval na Carrerase, a ten zašel za (Orbanem, kuchařem. Ukázalo se, že rotný Orban je mozkem celé té záležitosti, Rudkoského nechává dělat špinavou práci a už se nemůže dočkat, až se pochlubí důvěryhodné osobě. Kdybych si vzal seznam servírovaných jídel, přišel •bych na to sám. Ale do důstojnických kruhů takové věci nezasahovaly.
Orbanovi se prostřednictvím Rudkoského podařilo založit stínovou lodní ekonomii založenou na alkoholu. Fungovala takto:
Ke každému jídlu byl podáván moučník - želé, puding nebo ovocný piškot - který mohl sníst každý, komu nevadila klihovitá chuť. Ale pokud jste ho nechali na tácku, který jste odevzdali k recyklačnímu okénku, Rudkoski vám dal deseticentový talon a moučník hodil do fermentační baňky. Měl dvě dvacetilitrové - jedna 'pracovala', zatímco druhou plnil.
Deseticentové talony byly základem systému, který vám dovoloval koupit si půllitrovou láhev surového lihu (se zvolenou příchutí) za pět dolarů. Skupinka pěti lidí, kteří se vzdali všech svých moučníků, si mohla dopřát asi litr šnapsu týdně, což stačilo na mejdan, ale nijak zvlášť to neohrozilo jejich zdraví.
Když mi Diana přinesla tuto informaci, přinesla mi i láhev Rudkoského nejhorší - doslova; ta příchuť se prostě nepovedla. Dostala se ke mně celým řetězem lidí, aniž by ubylo víc než několik centimetrů.
Její chuť byla podivná směsice jahod a kmínu. Se zvráceností ne neobvyklou u lidí s vytříbenou chutí se do ní Diana úplně zamilovala. Když si do toho přidala pár kostek ledu, propila se do hodiny k spokojenému bezvědomí. Já osobně jsem si dal jednu skleničku a ne dopil jsem ji.
Když byla asi v půli cesty do zapomnění a začala si povídat se svými vlastními ledvinami, náhle pohodila hlavou a upřela na mne dětsky bezelstný pohled.
"Řekla bych, že máš problémy, majore Williame."
"Ani ne zpoloviny tak velké, jako budeš mít ty ráno, poručíku doktore Diano."
"Ne, myslím to vážně." Opile mi mávla rukou před obličejem. "Nějaké vitaminy, trochu glu... kózy a injekci adre... nalinu, kdyby všechno selhalo. Ty... ty... máš... problémy."
"Podívej, Diano, nechtěj mě—"
"Co bys vážně potřeboval... je schůzka s tím báječným desátníkem Valdezem." Valdez byl sexuální poradce pro muže.
"Má porozumění. Jetojeho práce. Pomůžeti—"
"Už jsme se o tom bavili, vzpomínáš? Chci zůstat takový, jaký jsem."
"To néni pravda." Setřela si slzy, které pravděpodobně byly jednoprocentním alkoholem. "Víš, že ti říkají Starej vrchlík...? Ne, tak to není."
Podívala se na podlahu a pak na zeď. "Srej zvrhlík, tak je to."
Čekal jsem horší přezdívky. Ale ne tak brzy. "To je mi fuk. Velitelé vždycky dostávají přezdívky."
"Já vím, ale." Náhle vstala a zapotácela se. "Moc jsem pila. Lehnu si." Obrátila se zády ke mne a protáhla se tak energicky, až jí klouby zapraskaly. Pak si rozepjala zip a setřásla z ramen blůzu, po špičkách došla k mé posteli. Posadila se na ni a popleskala matraci vedle sebe. "Tak pojď, Williame. Máš jedinečnou šanci."
"Zatraceně, Diano. To by nebylo fér."
"Ale ano," zahihňala se. "A kromě toho, jsem doktor. Dokážu se nad to povznést, nevadí mi to. Pomoz mi s tímhle." Po pěti stech letech se podprsenky pořád ještě zapínaly na zádech.
Jistý druh gentlemana by jí pomohl se svlékáním a pak by se diskrétně vytratil. Jiný druh gentlemana by zajistil zástrčku na dveřích. Jelikož nepatřím ani k jednomu z těchto druhů, neudělal jsem ani jedno ani druhé.
Možná naštěstí ztratila vědomí dřív, než jsem stačil dojít k nějakému rozhodnutí. Chvíli jsem ji jen tak obdivoval pohledem, dotýkal se ji a cítil se při tom jako chlípník, pak jsem se sebral a oblékl ji.
Zvedl jsem ji z postele, ale pak jsem si uvědomil, že pokud mne někdo uvidí, jak ji odnáším do její kajuty, budou si na ni ukazovat až do konce tažení. Takže jsem zavolal Charlieho, řekl jsem mu, že se Diana namazala, a požádal ho, aby se zastavil na skleničku a pak mi pomohl odnést naši lékařku do postele.
Když Charlie zaklepal na mé dveře, už se nevinně tulila v křesle a tiše pochrupovala.
Usmál se na ni. "Felčare, uzdrav se sám." Nabídl jsem mu láhev s varováním. Přičichl a obličej se mu stáhl do grimasy.
"Co je to, fermež?"
"To vyprodukoval náš kuchař. Vyrobil si destilátor."
Opatrně láhev odložil, jako by měla každou chvíli explodovat. "Myslím, že se mu za chvíli nebude dostávat zákazníků. Všichni vymřou na otravu - vážně tohle pila?"
"No, kuchař připustil, že tohle byl svým způsobem experiment, který se nevydařil - ostatní příchutě jsou docela pitné. Dianě to chutnalo."
"No..." Rozesmál se. "Čert aby to vzal! Vezmeš ji za nohy a já za ruce?"
"Ne, podívej, vezmeme ji oba za ruce. Možná se nám podaří odvést ji do její kajuty vzpřímeně."
Když jsem ji zvedali, zasténala, pak otevřela jedno oko a řekla: "Ahoj, Šárlí." Pak ho zase zavřela a nechala se od nás odvléct do své kajuty. Nikdo nás při tom neviděl, jen její spolunocležnice Laasonenová, která seděla na kavalci a četla si.
"Tak ona to vážně vypila?" Podívala se na svou přítelkyni s kyselým výrazem ve tváři. "Ukažte, pomohu vám s ní."
Ve třech se nám ji konečně podařilo uložit na postel. Laasonenová jí odhrnula vlasy z očí. "Říkala, že to má být něco jako experiment."
"Tak to její oddanost vědě sahá mnohem dál než ta moje," řekl Charlie. "A taky má určitě silnější žaludek."

Okamžik nato bychom byli všichni radši, kdyby to neříkal.
Diana pokorně přiznala, že si od první vypité skleničky vůbec nic nepamatuje, a já ji postupně přesvědčil, že Charlie u toho byl po celou dobu. Což bylo samozřejmě pro všechny lepší. Ale ach! Diano, má drahá latentní heterosexuálko, dovol, abych ti koupil láhev pravé skotské, až se zase dostaneme na kosmodrom. Což bude asi tak za sedm set let.
Znovu jsme se vrátili do nádrží, abychom uskutečnili přeskok mezi Réšem-10 a Kófem-35. Znamenalo to dva týdny při pětadvaceti gé; a pak zase čtyři týdny při normální gravitaci.
Vyhlásil jsem svou politiku otevřených dveří, ale prakticky nikdo toho nevyužil. S mužstvem jsem se vídal jen velice zřídka a skoro vždycky se jednalo o setkání ryze nepříjemné: zkoušení, udělování důtek a tu a tam přednášeni. Hovořili se mnou jen málo a vždy to byly jen odpovědi na přímé dotazy.
Většina mužstva měla angličtinu jako svůj rodný jazyk nebo se ji alespoň naučila jako úřední jazyk, ale angličtina sama se za posledních čtyři sta padesát let tak změnila, že jsem jí sotva rozuměl, zvlášť při rychlé řeči. Naštěstí se všichni vojáci posthypnoticky učili angličtinu jedenadvacátého století; stala se z ní jakási lingua franca, pomocí níž mohli vojáci z pětadvacátého století komunikovat s někým, kdo by mohl být jejich devatenáckrát praprarodič. Pokud by takové věci, jako prarodiče a rodiče vůbec ještě existovaly.
Vzpomněl jsem si na svého prvního bojového velitele, kapitána Stotta - kterého jsem nenáviděl stejně srdečně jako zbytek mužstva - a pokoušel jsem se představit si, jak bych o něm asi smýšlel, kdyby byl sexuální deviant a já bych byl nucen učit se pro jeho pohodlí nový jazyk.
Samozřejmě; že byly problémy, s disciplínou. Ale div byl už to, že jsme vůbec nějakou disciplínu měli. Starala se o ni Hilleboeová; jakkoliv jsem ji osobně neměl rád, musel jsem jí nechat, že dokázala udržet mužstvo v lajně.
Většina záchodkového folklóru na lodi se točila kolem nepravděpodobné sexuální geometrie druhé polní důstojnice a jejího velitele.
Z Kófu-35 jsme přeskočili k Sámeku-78, odtamtud k Ajinu-129 a nakonec k Cádu-138. Většina skoků nebyla na větší vzdálenost než několik set světelných let, ale ten poslední byl 140 000 - pravděpodobně to byl nejdelší kolapsarový skok uskutečněný kosmickou lodí s posádkou.
Čas potřebný na průlet červí dírou od jednoho kolapsaru k druhému byl vždycky stejný, bez ohledu na vzdálenost. Když jsem studoval fyziku, myslelo se, že doba trvání kolapsarového skoku je rovna nule. Ale o několik staletí později zjistili prostřednictvím komplikovaného výzkumu a experimentů s vlnovou délkou, že skok ve skutečnosti trvá zlomek nanosekundy. Není to mnoho, ale na základě toho bylo třeba znovu přebudovat fyziku, poprvé od dob objevu kolapsarových skoků; když fyzici zjistili, že dostat se z místa A do místa B trvá nějaký čas. Dodnes se o to přou.
Ale když jsme se řítili do kolapsarového pole Cádu-138 rychlostí tří čtvrtin rychlosti světla, měli jsme docela jiné starosti. Nikdo nevěděl, jestli tam na nás Tauřani už nečekají. Vypustili jsme předprogramovanou řízenou střelu urychlenou na tři sta gé, která nás měla varovat, kdyby zachytila sebemenší stopu nepřátelské aktivity.
Střela přistála, my se ponořili do nádrží a počítač zahájil třítýdenní úhybný manévr sloužící zároveň k zpomalení lodi. Nepředstavovalo to žádný problém, až na ty tři týdny v nádržích; několik dní poté se budeme potácet jako letití invalidé.
Kdyby nám střela nahlásila, že nás Tauřani předběhli, okamžitě bychom přešli na jedno gé a začali kolem sebe pálit ze všech zbraní a vypouštět další řízené střely s nova bombami. Pokud bychom tak dlouho žili: občas se stávalo, že Tauřani zlikvidovali pozemskou kosmickou loď pouhou hodinu po vstupu do soustavy. Umřít v nádrži není nejpříjemnější způsob, jak opustit tento svět.
Trvalo nám celý měsíc, než jsme uletěli těch pár astronomických jednotek od Cádu-138, kde střela objevila planetu dostatečně vyhovující našim účelům.
Byla to zvláštní planeta, trochu menší než Země, ale specificky hmotnější. Nebyla to zrovna taková kryogenická mraznička, jako většina přestupových planet, protože měla jednak žhavé nitro a jednak ji vyhřívalo světlo S-Doradis vzdáleného pouze třetinu světelného roku.
Nejpodivnějším rysem planety byla naprostá nepřítomnost jakékoliv geografie. Z vesmíru vypadala jako lehce poškozená biliárová koule. Náš fyzik, poručík Gim, to vysvětloval její anomální oběžnou dráhou, která ji řadila takřka mezi komety a znamenala, že většinu svého života strávila jako 'potulná planeta' letící mezihvězdným prostorem. Bylo zřejmé, že než byla polapena Cádem-138, nesetkala se s žádným větším meteorem.
Masaryka II jsme nechali na oběžné dráze (byl schopen na planetě přistát, ale stal by se tím nápadnější a méně pohotový) a v šesti člunech jsme dopravili na zem potřebný stavební materiál.
Bylo to fajn být zase jednou mimo loď, třebaže planeta nebyla nijak zvlášť pohostinná. Atmosféra se skládala z husté směsi vodíku a helia, a dokonce i v poledne bylo pro ostatní látky příliš chladno, než aby tam mohly existovat v plynném stavu.
'Poledne' znamenalo, že jsme měli S-Dorado v nadhlavníku, malou, oslnivě zářící jiskřičku. Teplota v noci pomalu klesala z pětadvaceti Kelvinů na sedmnáct - což působilo problémy, protože po setmění se obvykle začal srážet vzdušný vodík, který činil všechno tak kluzké, že se nedalo dělat nic než posadit se a počkat, až to přejde. Pastelová duha za úsvitu byla jediným zpestřením věčné černobílosti krajiny.
Půda byla zrádná, pokrytá drobnými chumáčky zmrzlých plynů, pomalu se převalujících v anemickém vánku. Pokud jste se chtěli udržet na nohou, museli jste se pohybovat pomalou kolébavou chůzí; ze čtyř lidí, kteří přišli o život při stavbě základny, byli tři oběťmi obyčejného pádu na zem.
Mužstvo nebylo příliš nadšeno mým rozhodnutím vystavět protiletecký kryt a kruhovou obranu dřív než obytné budovy. Ale bylo to v souladu s nařízením a povolil jsem jim dva dny odpočinku na lodi za každý odpracovaný den venku - což zase tak štědré nebylo, protože na lodi trval den čtyřiadvacet hodin, zatímco na planetě 38.5 hodiny.
Základna byla dokončena za necelé čtyři týdny a vypadala opravdu solidně. Její obvod, kruh o průměru jednoho

kilometru, byl střežen pětadvaceti bevawattovými lasery, které dokázaly automaticky zamířit a vypálit tisíckrát za sekundu. Reagovaly na každý větší pohyblivý předmět mezi obranným kruhem a obzorem. Někdy, když vál správný vítr a zem byla vlhká vodíkem, spojily se chumáče zmrzlého plynu ve sněhové koule, které se válely kolem. Nikdy se neválely dlouho.
Pro první ochranu, než se nepřítel vynoří zpoza horizontu, se kolem základny nacházelo velké minové pole. Zakopané miny dokázalo spustit porušení rovnováhy jejich lokálního gravitačního pole: jediný Tauřan by ji odpálil na vzdálenost dvanácti metrů, malá kosmická loď z výšky jednoho kilometru. Min bylo dva tisíce osm set, většinou to byly 100-mikrotunové nukleární bomby. Padesát z nich byly tachyonové bomby. Byly roztroušeny náhodně v okruhu, který zasahoval dalších pět kilometrů za pole účinnosti laserů.
Uvnitř základny jsme spoléhali na individuální lasery, mikrotunové granáty a tachyonové samonaváděcí ručně odpalované rakety, které ještě nebyly v boji vyzkoušeny a které měli po jedné v každé četě. Jako poslední citadela bylo poblíž obytných budov stázové pole. Uvnitř jeho perlově šedé kopule jsme měli kromě pozoruhodné sbírky sečných a bodných zbraní i malý křižník, pro případ, že bychom přišli o svou kosmickou loď, a presto zvítězili. Na Hvězdnou bránu by se v něm mohlo vrátit dvanáct lidi.
Nikdo nám neřekl, co by dělali ti ostatní, pokud by nechtěli jen tak čekat na vystřídání nebo na smrt.
Obytné a správní budovy byly pod zemí, ukryté před lehčími zbraněmi. Morálce mužstva to moc neprospělo, ale čas odpočinku trávili všichni tam. Bylo to bezpečnější a usnadňovalo to orientaci.
Nakonec jsem byl nucen povolit všem několik hodin týdně na povrchu. K vidění tam nebylo nic než nekonečná pustina a nebe (kterému ve dne dominoval S-Dorado a v noci velký temný mrak galaxie), ale přece jen to bylo jisté zlepšení proti neustálému civění na kovové stěny a strop.
Oblíbeným sportem bylo zajít si na obvod obranného kruhu a házet sněhové koule do prostoru střeženého lasery; člověk si mohl zkoušet, jak malá koule ještě dokáže vzbudit jejich reakci. Připadalo mi, že zábavná hodnota takovéto činnosti není o nic větší než třeba pozorování kapajícího kohoutku, ale na druhé straně to nijak nevadilo, protože energie pro zbraně jsme měli nadbytek.
Po pět měsíců šlo všechno docela hladce. Problémy, které se naskytly, nebyly o nic větší než ty, které jsme museli řešit na Masaryku II. A jako troglodyti jsme byli přece jen vystaveni menšímu nebezpečí, než když jsme skákali od kolapsaru ke kolapsaru - alespoň dokud se neobjeví nepřítel.
Díval jsem se jinam, když Rudkoski znovu sestavil svůj destilační přístroj. Všechno, co narušilo stereotyp našich dnů, bylo vítáno a tohle nejen zajišťovalo posádce snaps, ale i něco, čím se mohli zaměstnávat. Zasáhl jsem jen ve dvou případech: nikdo nesměl ven, pokud nebyl dokonale střízlivý, a nikdo nesměl prodávat sexuální služby. Možná to byl ten puritan v mé hlavě, ale opět to bylo v souladu s předpisy. Mínění specialistů se různilo. Poručík Wilber, náš psychiatr, se mnou souhlasil; sexuální poradci Kajdiová a Valdez nikoliv. Jenže ti k tomu zřejmě měli jako potenciální 'profesionálové' zištné důvody.
Pět měsíců jsme žili v pohodlné nudě a pak došlo k té věci s vojínem Graubardem.
Ze zřejmých důvodů nebylo mužstvu dovoleno mít v obytných místnostech zbraně. Vzhledem k jejich tréninku mohly být smrtící i obyčejné pěstní souboje a všichni měli nervy napnuté k prasknutí. Stovka obyčejných lidí by si po několika týdnech v naši jeskyni patrně navzájem podřezala hrdla, ale naši vojáci byli pro život v podobných podmínkách dobře vycvičeni. . Přesto docházelo k rvačkám. Graubard skoro zabil svého exmilence Schona, který se mu pošklebovał ve frontě na jídlo. Dostal týden samotky (stejně jako Schon) s povinnou návštěvou u psychiatra. Pak jsem ho převelel ke čtvrté četě, aby se se Schonem nevídal tak často.
Když se poprvé setkali na chodbě, Graubard přivítal Schona divokým kopancem do krku. Diana mu musela voperovat novou dýchací trubici. Graubard si odseděl další dny a strávil další hodiny u psychiatra - k čertu, k jiné rotě jsem ho přece převelet nemohl - a pak sekal dva týdny dobrotu. Přizpůsobil jsem jejich, pracovní rozpisy tak, aby se nikdy nevyskytli společně v jedné místnosti. Jenže se znovu potkali na chodbě a tentokrát to zašlo ještě dále: Schon měl dvě zlomená žebra, ale Graubard skočil s utrženými varlaty a přišel o čtyři zuby.
Kdybych to nechal tak, měl bych alespoň o jeden krk míň k živení.
Podle zákona jsem mohl nechat Graubarda popravit, protože k tomu došlo v bojových podmínkách. Možná jsem to měl udělat. Ale Charlie mi navrhl humánnější řešení a já ho přijal.
Neměli jsme dost místa na to, abychom Graubarda mohli trvale držet na samotce, což byla jediná alternativa k trestu smrti, ale na Masaryku II bylo místa dost. Zavolal jsem Antopolové a ona souhlasila, že se o něj postará. Dal jsem jí svolení vyhodit toho parchanta do prostoru, pokud by jí působil nějaké potíže.
Svolal jsem všeobecnou schůzi, abych vysvětlil situaci a poskytl tak příklad všem ostatním. Právě jsem začal mluvit, celá jednotka seděla přede mnou a důstojníci s Graubardem vedle mne - když se mě ten blázen pokusil zabít.
Stejně jako všichni ostatní strávil Graubard pět hodin týdně výcvikem boje ve stázovém poli. Vojáci se tam pod přísným dohledem učili používat meče, kopí a jiné zbraně na figurínách Tauřanů. Graubardovi se nějak podařilo propašovat ven jednu zbraň, indiánskou čakru, což je kovový prstenec s břitvovým ostřím na vnější straně. Je to ošidná zbraň, ale jak se s ní jednou naučíte zacházet, je mnohem účinnější než obyčejný " vrhací nůž. Graubard v tom byl mistr.
V jediném zlomku sekundy Graubard zneškodnil oba lidi po stranách - Charlieho praštil loktem do spánku a kopnutím rozbil Hilleboeové kolenní čéšku - vytáhl z blůzy čakru a vrhl ji na mne. Než jsem zareagoval, byla na půl cestě k mému hrdlu.
Instinktivně jsem se ohnal a div že jsem při tom nepřišel o čtyři prsty. Břitvové ostří mi rozseklo dlaň, avšak podařilo se mi ho odrazit stranou. Ale Graubard se po mně hnal, zuby vyceněné a v očích výraz, který už doufám nikdy neuvidím.
Možná si neuvědomil, že Starý zvrhlík je ve skutečnosti jen o pět let starší než on; že Starý zvrhlík má bojové reflexy a

třítýdenní podvědomý výcvik v nádrži. Tak či tak, bylo to natolik snadné, že mi ho až bylo líto.
Špička jeho pravé nohy se natočila dovnitř; věděl jsem, že udělá už jen jeden krok a pak po mně skočí. Upravil jsem vzdálenost mezi námi krátkou ballestrou a ve chvíli, kdy se obě jeho nohy zvedly z podlahy, kopnul jsem ho vší silou do solaru plexus. Byl v bezvědomí dřív, než dopadl na zem.
Kdybyste měl zabíjet lidi, řekl mi svého času Kynock, nejsem si jist, jestli byste to dokázal. V místnosti bylo sto dvacet lidí a jediný zvuk, který se ozýval, bylo kapání krve z mé sevřené pěsti. I když nejspíš znáte tisíce nejrůznějších způsobů, jak to udělat. Kdybych ho kopl o několik centimetrů výš a pod trochu jiným úhlem, zabilo by ho to na místě. Ale Kynock měl pravdu; neměl jsem k tomu ten správný instinkt.
Kdybych ho prostě zabil v sebeobraně, měl bych po problémech, a teď mě místo toho čekaly další.
Jediného psychotika a potížistu je možné někam zamknout a zapomenout na něj. Ale ne neúspěšného vraha.
Nepotřeboval jsem psychologa, abych věděl, že když ho nechám popravit, postoj mužstva vůči mně se nezlepší.
Všiml jsem si, že Diana klečí přede mnou a pokouší se mi rozevřít pěst. "Postarej se o Hilleboeovou a Moora," zamumlal jsem a pak jsem řekl ostatním: "Rozchod!"
5
"Nebuď osel," řekl Charlie. Na modřinu po straně hlavy si tiskl vlhký hadr.
"Ty si myslíš, že bych ho neměl popravit?"
"Přestaň sebou cukat!" Diana se pokoušela stáhnout k sobě okraje mé rány, aby je mohla spojit. Od zápěstí dolů jsem měl ruku bezvládnou a studenou jako led.
"Ne vlastní rukou, chápeš? Měl bys tím někoho pověřit. Náhodně."
"Charlie má pravdu," řekla Diana. "Měl bys všem nechat tahat papírky z klobouku."
Byl jsem rád, že Hilleboeová na vedlejším kavalci spala. O její názor jsem teď nestál. "A co když vybraná osoba odmítne?"
"Potrestáš ho a vybereš dalšího," řekl Charlie. "Copak ses v nádrži nic nenaučil? Je chyba ohrožovat svou autoritu tím, že veřejně vykonáváš práci... kterou jsi měl někoho pověřit."
"U normální práce samozřejmě. Ale tohle... nikdo v jednotce ještě nezabil. Vypadalo by to, jako bych chtěl házet svou morální špínu na jiné."
"Když je to tak zatraceně komplikované," řekla Diana, "proč ses prostě nepostavil před mužstvo a nevysvětlil jim, jak to je? Pak bys je mohl nechat tahat slámku. Nejsou to přece malé děti."
Existovaly armády, kde se to tak řešilo, a já to měl ve svých pseudovzpomínkách. Například marxistické bojůvky ve španělské občanské válce na začátku dvacátého století. Uposlechli jste rozkazu, jen když vám byl detailně vysvětlen; pokud nedával smysl, mohli jste se mu vzepřít. Důstojníci a vojíni pili společně a nikdy nesalutovali ani nepoužívali tituly. Válku prohráli. Ale druhá strana si zase neužila tolik legrace.
"Hotovo." Diana mi položila bezvládnou ruku do klína. "Půl hodiny ji nepoužívej. Jakmile začne bolet, je zase v pořádku."
Prohlédl jsem si ránu. "Čáry nesedí. Ne že bych si chtěl stěžovat."
"Ani nemůžeš. Vlastně už jsi měl mít jen pahýl. A na této straně Hvězdné brány se regenerace neprovádí."
"Pahýl bys měl mít na krku," řekl Charlie. "Nechápu, o čem vůbec uvažuješ. Měl jsi toho parchanta zabít rovnou."
"Zatraceně, já vím!" Charlie i Diana polekaně vyskočili. "Omlouvám se, k sakru. Poslyšte, přenechte mé starosti mně."
"Proč už se vlastně vy dva dávno nebavíte o něčem jiném?" Diana prohrábla svou lékařskou brašnu. "Mám ještě dalšího pacienta. Snažte se navzájem nerozrušovat."
"Graubard?" zeptal se Charlie.
"Jo. Chci se ujistit, že si dokáže postavit šibenici bez pomoci."
"Co jestli Hilleboeová—"
"Ta se neprobudí ještě alespoň půl hodiny. Pro všechny případy vám tu pošlu Jarvila." Vyběhla ze dveří.
"Šibenici..." Nic mi to neříkalo. "Jak ho k čertu popravíme? Uvnitř to udělat nemůžeme: kvůli morálce. Vytvořit popravčí četu, to by bylo děsné."
"Vykopni ho skrz vzduchovou propust. Žádné obřady si nezaslouží."
"Asi máš pravdu. Na to jsem nepomyslel." Napadlo mne, jestli Charlie kdy viděl tělo člověka, který zemřel tímto způsobem. "Možná bychom ho mohli prohnat recyklátorem. Bylo by to praktické."
Charlie se zasmál. "To rná něco do sebe."
"Museli bychom ho upravit. Dvířka nejsou dost široká." Charlie přednesl na to téma několik podnětných návrhů. Vešel Jarvil a více méně nás ignoroval.
Náhle se dveře s bouchnutím zase otevřely. Pacient na vozíku; vedle něj běžela Diana a masírovala muži hruď, zatímco nějaký vojín vozík tlačil. Dva jiní vojíni je následovali, ale přede dveřmi se zastavili. "Postavte ho ke zdi," nařídila Diana.
Byl to Graubard. "Pokusil se o sebevraždu," řekla Diana, ale všem to bylo zřejmé. "Zástava srdce." Udělal si smyčku z opasku; ještě mu visela kolem krku.
Na stěně visely dvě elektrody s gumovými rukojeťmi. Diana je popadla jednou rukou, zatímco mu druhou trhala blůzu na prsou. "Ruce z vozíku!" Roztáhla ruce s elektrodami, kopnutím zapnula spínač a přiložila je muži na prsa. Zahučelo to a tělo na vozíku se zachvělo. Pach spáleného masa.
Diana zavrtěla hlavou. "Připrav se ho otevřít," řekla Jarvilovi. "Doveď sem Doris." Z těla se ozvaly bublavé zvuky, ale byla to čistě mechanická záležitost, jako bublání v ústředním topeni.
Kopnutím proud zase vypnula a upustila elektrody na zem, sundala si z prstu prsten a strčila obě ruce do sterilizátoru.
Jarvil začal potírat mužovu hruď odporně páchnoucí látkou.
Mezi spáleninami po elektrodách bylo malé červené znamínko. Chvíli mi trvalo než jsem si uvědomil, co to je. Jarvil to

setřel. Přistoupil jsem blíž a prohlédl si Graubardův krk.
"Jdi stranou, Williame, nejsi sterilní." Diana nasadila skalpel na jeho klíční kost, odhadla nejkratší cestu a rozřízla mu hruď. Vytryskla krev a Jarvil jí podal nástroj, který vypadal jako velké pochromované kleště štípačky. Odvrátil jsem pohled, ale nemohl jsem neslyšet zvuk praskajících žeber. Požádala o retraktory a houby, takže jsem se raději vrátil na svou židli. Koutkem oka jsem přitom viděl, jak pracuje v jeho hrudi a provádí přímou srdeční masáž.
Charlie vypadal přesně tak, jak jsem se já cítil. Zavolal slabým hlasem: "Hej, šetři se, Diano."
Neodpověděla. Jarvil přivezl umělé srdce a podal jí trubice. Diana zvedla skalpel a já znovu odvrátil pohled.
O půl hodiny později byl pořád ještě mrtvý. Vypnuli stroje a přehodili přes něj prostěradlo. Diana si umyla krev z rukou a řekla: "Jdu se převléknout. Za okamžik jsem zpátky."
Vstal jsem a šel k její kabině, která byla hned vedle. Musel jsem to vědět. Pozvedl jsem ruku, abych zaklepal, ale vtom mi jí projela taková bolest, jako bych v ní měl žhavý drát. Zaklepal jsem levicí a ona okamžitě otevřela.
"Co— ach, chceš něco na tu ruku." Byla oblečená jen napůl, ale nedbala na to. "Řekni Jarvilovi."
"Ne, kvůli tomu jsem nepřišel. Co se stalo, Diano?"
"Aha. Dobře." Začala si stahovat blůzu přes hlavu a její hlas zněl tlumeně. "Byla to moje chyba. Nechala jsem ho na chvíli o samotě."
"A on se pokusil oběsit."
"Přesně tak." Posadila se na postel a nabídla mi židli. "Šla jsem na chvíli dopředu, a když jsem se vrátila, byl už mrtvý. Jarvila jsem poslala pryč už předtím, protože jsem nechtěla, aby Hilleboeová byla dlouho bez dozoruj"
"Ale Diano... on na krku nic neměl. Žádné modřiny, nic."
Pokrčila rameny. "Nezabila ho smyčka. Měl srdeční záchvat."
"Někdo mu dal injekci. Do srdce."
Překvapeně se na mne podívala. "To jsem byla já, Williame. Adrenalin. Běžný postup."
Červené znamínko vám zůstane na kůži jen v případě, že při injektáži ucuknete. Jinak se lék vstřebá póry a nezanechá žádnou stopu. "Byl už mrtvý, když jsi mu dávala injekci?"
"Podle mého odborného úsudku ano." Kamenná tvář, "Nulový tep, dech, srdeční činnost. Tyhle symptomy jsou obvykle velice výmluvné."
"Ano. Chápu."
"Stalo se něco... co se děje, Williame?"
Buďto jsem měl naprosto nepravděpodobné štěstí, nebo byla Diana skvělá herečka. "Nic. No, raději si na tu ruku přece jen něco vezmu." Otevřel jsem dveře. "Ušetřilo mi to spoustu potíží."
Zadívala se mi zvláštním způsobem do očí. "To je pravda."
Ve skutečnosti jsem jen vyměnil jedny potíže za jiné. Navzdory skutečnosti, že k Graubardovu úmrtí došlo před několika svědky, brzy se rozneslo, že jsem doktorce Alseverové nařídil, aby ho odstranila - protože jsem sám tu práci zpackal a nechtěl jsem si přidělávat starosti s polním soudem. Podle vojenských zákonů si Grauber vlastně žádný soud nezasluhoval. Všechno, co bylo třeba udělat, bylo říct: 'Vy, vy a vy. Vezměte prosím toho muže a zabijte ho.' A běda vojínovi, který by se zdráhal vyplnit rozkaz.
Vztah mezi mnou a mužstvem se svým způsobem zlepšil. Alespoň navenek mi prokazovali mnohem víc úcty. Ale myslím, že to byla levná úcta, hodná kteréhokoliv surovce, jenž by se předvedl jaká dostatečně nebezpečný a bezohledný.
A dostal jsem novou přezdívku, Zabiják. Zrovna když jsem si začal zvykat na Starého zvrhlíka.
Základna se zase rychle vrátila ke staré rutině výcviku a čekání. Skoro jsem se těšil na to, až se Tauřani objeví, jen abychom už to měli za sebou - ať už tak nebo tak.
Mužstvo se ze zřejmých důvodů přizpůsobilo situaci líp než já. Vykonávali služby, které je zaměstnávaly, a měli i dost času pro obvyklé vojenské kratochvíle. Mé povinnosti byly sice rozmanitější, ale skýtaly mi mnohem míň uspokojení, protože problémy, které se dostaly až ke mně, byly obvykle neřešitelného druhu - ty snadnější se vyřešily na nižších stupních velení.
Nikdy jsem se moc nevěnoval sportu a hrám, ale teď jsem se k nim uchyloval čím dál častěji. Poprvé v životě jsem neměl možnost utéci ke čtení nebo studiu. Takže jsem šermoval s ostatními důstojníky, s tyčí i šavlí, cvičil do vyčerpání na posilovacích strojích a ve své kabině skákal přes švihadlo. Většina ostatních důstojníků hrála šachy, ale v tom mě obvykle každý porazil - když se mi občas podařilo vyhrát, měl jsem pocit, že mě nechali. Slovní hry byly nepoužitelné, protože jazyk, který jsem používal, byl příliš archaický a to ostatním působilo potíže. A mně chyběl potřebný čas i nadání k tomu, abych se naučil 'moderní' angličtinu.
Chvíli jsem nechal Dianu, aby mne krmila drogami pro lepší náladu, ale nastřádaný efekt byl strašný - začal jsem cítit lehkou závislost a to mne vyděsilo - proto jsem s tím zase rychle přestal. Pak jsem se pokusil o lehčí psychoanalýzu s poručíkem Wilberem. Bylo to hemožné. Ačkoliv teoreticky věděl vše o mých problémech, nemluvil stejným kulturním jazykem; jeho rady ohledně lásky a sexu byly asi na takové úrovni, jako kdyby se mí snažil nevolník ze čtrnáctého století radit, jak nejlépe vycházet s církví a šlechtou.
A to bylo vlastně jádro problému. Dokázal bych se vypořádat s tíhou velení, snad bych si poradil i s izolovaným životem mezi lidmi, jejich psychologie mi byla takřka stejně cizí jako psychologie Tauřanů, dokonce bych se smířil i s nevyhnutelností blízké smrti - kdyby tu se mnou byla Marygay. A jak měsíce míjely, stýskalo se mi po ní čím dál víc.
Náš psychiatr na to brzy přišel a obvinil mne z přílišné romantiky. Ví, co je láska, řekl mi; sám byl několikrát zamilovaný. A sexuální polarita páru na tom nic nemění - jistě, to jsem mohl přijmout; mé představy v tomto směru byly zažitým klišé z dob mých rodičů. Ale láska, řekl, láska je vzácná květina; láska je křehký krystal; láska je emoce s poločasem životnosti asi osm měsíců. Kecy, řekl jsem mu a obvinil ho z propagování kulturní slepoty; třicet století předválečného

života nás učilo, že láska je jediná věc, která může vydržet až do hrobu, a dokonce i dál, a kdyby se narodil, místo aby ho vyseděli z vajíčka, věděl by to i bez říkání! Načež se mu ve tváři objevil chladný odtažitý výraz a řekl, že jsem jen oběť neustále živených sexuálních frustrací a romantické deziluze.
Když o tom teď tak uvažuju, myslím, že jsme si oba tou argumentaci hezky užívali. Ale vyléčit mne nedokázal.
Získal jsem nového přítele, který mi po celou tu dobu sedával na klíně. Byl to kocour, který vykázal pozoruhodnou schopnost ukrývat se před lidmi, jež kočky milovali, a lísat se k těm, kteří je rádi neměli nebo prostě nenáviděli malá tichá zvířata. Přesto jsme však spolu měli něco společného, protože, pokud mi bylo známo, byl to vyjma mne jediný heterosexuální samec v okruhu několika set světelných let. Jistě, byl kastrovaný, ale za daných okolností v tom zase tak velký rozdíl nebyl.
6
Od chvíle, kdy jsme začali s výstavbou základny, uplynulo přesně 400 dní. Seděl jsem u stolu a nedívat jsem se na nový rozpis služeb, který vypracovala Hilleboeová. Kocour mi seděl na klíně a hlasitě předl, třebaže jsem si ho odmítal všímat. Charlie se nadzvedl na židlí a.zadíval se na něco na obrazovce. Náhle zabzučel telefon a byl to komodor.
"Jsou tady."
"Cože?"
"Řekla jsem, že jsou tady. Loď Tauřanů se právě vynořila z kolapsarového pole. Rychlost 0.8 c, decelerace třicet gé. Plus minus."
Charlie se naklonil nad můj stůl. "Cože?" Shodil jsem kocoura na zem.
"Kdy? Kdy se do nich pustíte?" zeptal jsem se.
"Hned jak položíte telefon." Vypnul jsem ho, vstal jsem, přistoupil k logistickému počítači, který byl dvojčetem toho na Masaryku II a byl s ním propojen přímou linkou. Zatímco jsem se z něj pokoušel něco dostat, Charlie manipuloval s obrazovkou vizuálního sledování.
Obrazovka byla holokrychle o stěně jednoho metru a půl metru hluboká a byla naprogramovaná, aby ukazovala polohu Cádu-138, naší planety a několika dalších kusů skal v soustavě. Byly na ní červené a zelené tečky ukazující pozice našich a tauřanských lodí.
Z údajů počítače vyplynulo, že minimální doba, kterou Tauřani potřebují k zabrždění lodi a přistání na planetě, je něco přes jedenáct dní. Samozřejmě za předpokladu, že se po celou dobu bude jednat o rovnoměrnou a maximální deceleraci; v tom případě bychom je sejmuli jako mouchu ze zdi. Z toho důvodu stejně jako my manévrovali a měnili náhodně směr i rychlost. Na základě stovek záznamů nepřítelova chování v minulosti počítač sestavil tuto pravděpodobnostní tabulku:

Dny do kontaktu	pravděpodobnost
11	0.000001
15	0.001514
20	0.032164
25	0.103287
30	0.676324
35	0.820584
40	0.982685
45	0.993576
50	0.999369
STŘEDNÍ HODNOTA	
28.9554	0.500000

Pokud, samozřejmě, se Antopolové a její tlupě rytířů štěstěny nepodaří je zničit. Pravděpodobnost toho, jak jsem se dozvěděl v nádrži, byla maličko menší než padesát na padesát.
Ale ať už to bude 28.9554 dní nebo dva týdny, my na zemi můžeme jen sedět na zadku a čekat. Pokud Antopolová uspěje; k žádnému pozemnímu boji nedojde a my budeme v čekání pokračovat, dokud nás nevystřídá pravidelná posádka a my se nebudeme moci vrátit.
"Ještě je nevidím." Charlie měl obrazovku seřízenou na nejnižší možné rozlišení; naše planeta na ni byla bílou koulí o velikosti melounu a Masaryk II zelený bod nějakých osm průměrů melounu vpravo; ve skutečnosti jste je oba najednou na obrazovku dostat nemohli.
Jak jsme upírali oči na obrazovku, od naší lodi se oddělila maličká zelená tečka a pomalu se vzdalovala. Vedle ní se objevila číslice 2 a na záznamovém poli v rohu obrazovky se objevil nápis 2 - stíhací řízená střela. Další údaje identifikovaly Masaryka II, obranný planetární křižník a čtrnáct obranných planetárních střel. Těch zbylých šestnáct ještě nebylo dost daleko od lodi, aby se zobrazily jako oddělené tečky.
Kočka se vrhla proti mému kotníku; zvedl jsem ji a podrbal na zádech. "Řekni Hilleboeové, ať vyhlásí všeobecný poplach. Ať se to všichni dozvědí najednou."
Naši muži a ženy to moc dobře nepřijali a já se jim ani nedivil. Útok Tauřanů jsme čekali mnohem dříve a když pořád nepřicházel, rozšířil se všeobecný názor, že se Velitelství úderných sil zmýlilo a že už se neukážou.
Chtěl jsem začít cvičit jednotku co nejdřív; vysokovýkonové zbraně nepoužívali už dobré dva roky. Takže jsem aktivoval jejich laserové prsty a rozdal granáty a raketomety. V areálu základny jsme střílet nemohli, protože bychom mohli poškodit vnější čidla a obranný laserový prstenec. Proto jsem nechal vypnout polovinu kruhu bevawattových laserů a vyšli jsme si asi jeden kilák za jeho hranici. Trénovat jsme chodili po četách buďto pod vedením mým nebo Charlieho. Rusková při tom vždycky seděla u obrazovky včasné výstrahy. Kdyby se něco objevilo, vypálila by

varovnou světlici a my bychom se museli vrátit dřív, než by se nepřítel objevil nad obzorem a laserová obrana by automaticky spustila. V opačném případě by totiž usmažila celou četu za méně než dvě setiny sekundy.
Na základně jsme nemohli postrádat nic, co by se dalo použít jako cíl, ale nakonec se vyřešilo i to. První tachyonová raketa, kterou jsme vypálili, vytvořila kráter dvacet metrů dlouhý, deset široký a dva hluboký; rozmetané kusy horniny nám poskytly cíle od docela •malých až po dvojnásobek velikosti člověka.
Vojáci si počínali velice dobře, daleko líp než s primitivními zbraněmi ve stázovém poli. Ukázalo se, že nejlepší k procvičování střelby z laseru je způsob podobný střelbě na hliněné holuby: dva vojáci se postavili za sebe a ten zadní vyhazoval v náhodných intervalech do vzduchu kameny. Ten který střílel, se snažil zasáhnout kámen dřív, než dopadne na zem. Jejich koordinace oko-ruka byla skvělá (eugenická rada v tomto směru zdá se odvedla dobrou práci). V devíti případech z deseti se jim dařilo zasahovat v letu kameny o velikosti oblázku. Naproti tomu já jsem dokázal zasáhnout tak sedm z deseti a to jsem cvičil mnohem víc, než oni.
Stejně dobří byli v odhadování dráhy při střelbě z granátometů, které byly proti minulosti nesrovnatelně verzatilnější. Místo jediné mikrotunové bomby se standardní pohonnou náplní teď měly na výběr čtyři různé náplně a jedno-, dvou-, tří- a čtyr-mikrotunové granáty. Pro boj zblízka, když nebylo použití laseru bezpečné, se dala hlaveň granátometů sklopit a nabít speciálními brokovými zásobníky, které na pět metrů ničily vše živé, ale po šesti metrech se jejich projektily neškodně vypařily. Obsluha tachyonových raketometů nevyžadovala vůbec žádnou zručnost. Všechno, co bylo třeba, bylo přesvědčit se, jestli za vámi v době odpálení někdo nestojí; zpětný zášleh z raketometů byl nebezpečný ještě na vzdálenost několika metrů: Jinak stačilo dostat cíl do nitkového kříže hledáčku a stisknout knoflík. O dráhu se nebylo třeba starat; raketa prostě letěla po přímé dráze. V deseti sekundách dosáhla únikové rychlosti.
Pro morálku mužstva bylo dobré, že si mohli vyjít ven a trochu si pohrát se svými novými hračkami. Ale krajina se nebránila. Bez ohledu na to, jak impozantně naše zbraně vypadaly, jejich účinnost bude hodně záležet na tom, co si na nás připravili Tauřané. Řecká falanga také vypadala impozantně, ale proti jedinému muži s plamenometem by neměla nejmenší šanci.
A stejně jako při všech ostatních střetech, ani tentokrát nebylo kvůli časové dilataci možno odhadnout, s jakými zbraněmi přijdou. Možná, že ještě nikdy neslyšeli o stázových polích. Nebo na druhé straně možná byli schopni říct magické slůvko a naše pole zmizí.
Zrovna jsem se čtvrtou četou střílel po kamení, když zavolal Charlie, a řekl mi, abych se co nejrychleji vrátil. Předal jsem velení Heimoffovi.
"Další?" Zvětšení holografického displeje bylo upraveno tak, že naše planeta měla velikost hrášku vzdáleného asi pět centimetrů od X, které označovalo polohu Cádu-138. Kolem bylo roztroušeno jednaačtyřicet červených a zelených bodů; číslo 41 bylo označeno jako Tauřanský křižník (2).
"Hlásil jsi to Antolopové?" "Jo." Jako by předvídal mou další otázku, dodal: "Bude to trvat skoro celý den, než signál doletí k ni a zpět."
"Něco takového se ještě nestalo," ale to Charlie samozřejmě věděl.
"Možná je pro ně tenhle kolapsar zvlášť důležitý." "Možná."
Tak teď už bylo skoro jisté, že nás čeká pozemní boj. I kdyby se Antopolové podařilo dostat první křižník, na druhý už šanci padesát na padesát nemá. Dojdou jí střely a stíhači.
"Nechtěl bych teď být v kůži Antopolové." "Bude to mít za sebou dřív než my." "Nevím. Jsme v docela slušné formě."
"Tyhle řečičky si nech pro mužstvo, Williame." Obrátil se zpátky k displeji a upravil rozlišeni tak, aby. ukazoval jen dva objekty: Cáde-138 a nový červený bod, který se pomalu pohyboval.
Příští dva týdny jsme strávili pozorováním hemžících se červených a zelených bodů na obrazovce. A když jste věděli, kam se dívat, mohli jste vyjít ven a sledovat to v reálu - slabé bílé záblesky, které se objevovaly a zase mizely ve zlomcích sekund.
V té chvíli totiž vybuchla nova bomba, která uvolnila miliónkrát víc energie než bevawattový laser. Vytvořila miniaturní hvězdu o průměru půl kiláku, horkou jako jádro slunce. Čeho se dotkla, to strávila. Její radiace dokázala dokonale vyřadit elektroniku kosmické lodi - dva stíhače, jeden náš a jeden jejich očividně potkal právě tento osud a teď se tiše řítily konstantní rychlostí, neřízené, do nekonečného prostoru.
Dříve jsme používali silnější nova bomby, ale ukázalo se, že degenerovaná hmota používaná jako palivo je ve větším množství nestabilní. Bomby měly tendenci explodovat ještě uvnitř lodi. Tauřané měli zjevně stejný problém - nebo to od nás prostě okopírovali - protože i oni přestali používat nova bomby o více než deseti kilogramech degenerované hmoty. Stejně jako my je i dopravovali k cíli: bojová hlavice se při přiblížení rozdělila na několik tuctů kusů, z nichž pouze jeden obsahoval bombu.
Až se vypořádají s Masarykem II a jeho stíhači a střelami, určitě jim ještě pár bomb zbude. Takže se zdá, že jsme cvičením pozemního boje zbytečně mařili čas a energii.
Ta myšlenka mi tak pevně utkvěla v podvědomí, že už jsem v duchu začal vybírat jedenáct lidí, kteří pro mne znamenali víc než ostatní a které s sebou vezmu ha palubu křižníku ukrytého ve stázovém poli. Přitom se ukázalo, že šest bych jich musel vybrat zcela náhodně.
Nakonec jsem podobné myšlenky zaplašil. Měli jsme šanci, možná i docela slušnou, dokonce i proti plně vyzbrojenému křižníku. Svrhnout bombu přes náš kruh protivzdušné obrany nebylo zase tak lehké.
Kromě toho, za dezerci by mne stejně popravili. Tak proč si dělat starosti?
Když jedna z řízených střel komodora Antopolové dostala první tauřanský křižník, všichni jsme pookřáli. Nepočítaje bojové prostředky rozmístěné na zemi a určené k obraně planety, měla pořád ještě osmnáct automaticky řízených střel a dva stíhače. To všechno teď vrhla proti druhému křižníku, vzdálenému jen několik světelných hodin, přestože ji stále ještě ohrožovalo patnáct nepřátelských střel.

Jedna z těch střel ji nakonec dostala. Její suita pokračovala v boji, ale už bylo po všem. Jeden stíhač a tři řízené střely z boje uprchlý s maximálním zrychlením a nikdo je nepronásledoval. Sledovali jsme je s morbidním zájmem, zatímco se tauranský křižník blížil, aby se pustil do nás. Stíhač mířil k Cádu-138, do bezpečí. Nikdo jim to nemel za zlé. Vlastně jsme jim poslali pozdrav na rozloučenou; přirozeně neodpověděli, protože už byli všichni v nádržích. Ale měli ho na záznamu.
Nepříteli trvalo pět dní, než se přiblížil k planetě a zakotvil na oběžné dráze na její odvrácené straně. Připravili jsme se na první nevyhnutelnou a plně automatizovanou fázi útoku: jejich střely proti našim laserům. Pro případ, že by se některé z nich podařilo prorazit, jsem poslal padesát svých mužů a žen do stázového pole. V podstatě to bylo prázdné gesto; nepříteli by stačilo prostě počkat, až budou pole nuceni vypnout, a pak je ve zlomku sekundy usmažit.
Charlie dostal zvláštní nápad, pro který si mě skoro získal.
"Mohli bychom to tady podminovat."
"Jak to myslíš?" zeptal jsem se. "Tohle místo už je podminované v okruhu pětadvaceti kiláků."
"Ne, nemyslím standardní miny. Myslel jsem základnu, samotnou, tady pod zemí."
"Pokračuj."
"V křižníku jsou dvě bomby." Ukázal na stázové pole za několika sty metry skály. "Mohli bychom je tady nastražit, schovat se do stázového pole a čekat."
To bylo lákavé. Zbavilo by mě to odpovědnosti velet, všechno by totiž záviselo na náhodě.
"Nemyslím, že by to mohlo fungovat, Charlie."
Očividně se ho to dotklo. "Samozřejmě, že ano."
"Ne, podívej se. Protože aby to fungovalo, museli by se všichni Tauřané nacházet v okamžiku výbuchu v okruhu ničivé síly bomb - ale až proniknou našimi liniemi, určitě nezaútočí všichni najednou. Alespoň ne v případě, že to tady bude vypadat opuštěně. Budou něco tušit a pošlou sem průzkumný oddíl. A až ho bomba zničí—"
"Budeme zase tam, kde jsme začali, jasně. Minus základna. Promiň."
Pokrčil jsem rameny. "Byl to jen nápad. Nepřestávej přemýšlet, Charlie." Podíval jsem se na obrazovku, kde stále ještě probíhala vesmírná bitva. Nepřítel se logicky chtěl zbavit našeho posledního stíhače dřív, než se pustí do nás. Všechno, co jsme mohli dělat, bylo sledovat červené body oblétávající planetu a sázet si na výsledek. Až doposud se našemu pilotovi dařilo zbavit se všech tauřanských řízených střel a svého stíhače proti němu zatím nenasadili.
Předali jsme mu řízení pěti bevawattových laserů v našem obranném kruhu. Moc platné mu nebyly. Bevawattový laser dokáže vyvinout výkon miliardy wattů za sekundu, ale jen na vzdálenost několika set metrů. Na vzdálenost deseti kilometrů má jeho paprsek už jen nějakých deset kilowattů. To stačí tak na vyřazení optického čidla. Alespoň něco.
"Potřebovali bychom další stíhač. Nebo šest."
"Použijme obranné střely," řekl jsem. Stíhač jsme samozřejmě měli, i pilota, který ho byl schopný řídit. Ale ten mohl být naší poslední nadějí, pokud by nás zahnali do stázového pole.
"Jak daleko je teď ten druhý?" zeptal se Charlie a měl na mysli stíhače, který vzal do zaječích. Přepnul jsem stupnici a ukázal jsem na zelený bod na okraji obrazovky. "Asi tak šest světelných hodin." Měl s sebou dvě řízené střely tak blízko, že s ním na obrazovce skoro splývaly. "Už nezrychluje, ale má teď nula celá devět cé."
"Moc by nám nepomohl, ani kdyby chtěl." Ke zpomalení by potřeboval skoro měsíc.
Vtom zelené světélko, které označovalo náš poslední, bojující stíhač, zhaslo "Do prdele."
"Legrace začíná. Mám nařídit mužstvu, aby obsadilo vnější opevnění?"
"Ne... ať se oblečou do skafandrů, pro případ, že bychom ztratili vzduch. Myslím, že to bude ještě chvíli trvat, než se k nám Tauřani dostanou." Znovu jsem přepnul rozlišení obrazovky. Čtyři červené body už se , pomalu plížily směrem k nám.
Navlékl jsem si skafandr a vrátil se do administrativní budovy, abych nepřišel o ten ohňostroj na monitoru.
Lasery fungovaly skvěle. Všechny čtyři střely na nás zaútočily současně; všechny byly zaměřeny a zničeny. Jen jedna z jejich nova bomb vybuchla mezi námi á horizontem (faktický horizont byl asi deset kilometrů od nás, ale lasery byly umístěny ve výši a dokázaly pokrýt cíle na dvojnásobnou vzdálenost). Bomba vypálila oslnivě bílý půlkruh země, který sálal a zářil ještě několik minut. O hodinu později měl pořád ještě jasně oranžovou barvu a teplota půdy venku stoupla na padesát stupňů nad absolutní nulu, většina sněhu roztála a naskytl se nám nezvyklý pohled na šedavou půdu.
Druhý útok byl odražen rovněž ve zlomku sekundy, ale tentokrát použili osm střel a čtyři z nich k nám pronikly až na vzdálenost deseti kilometrů. Sálání ze vzniklých kráterů zvedlo teplotu až na 300 kelvinů. To už je teplota tání vody a já si začal dělat starosti. Bojové obleky vydržely až tisíc stupňů, ale rychlost automatických laserů záležela na supervodivosti jejich obvodů.
Zeptal jsem se počítače, při jaké teplotě přestanou lasery fungovat, a dostal jsem tuto odpověď: TR 398-734-009-265, 'Některé aspekty týkající se adaptibility kryogeních zařízení při použití v relativně vysokoteplotním prostředí,' což sice obsahovalo plno užitečných rad, jak izolovat zbraně, ale jen za předpokladu, že disponujete plně vybavenou zbrojířskou dílnou. Dozvěděl jsem se tam, že mířící automatika laserů se zpomaluje tím výrazněji, čím víc roste teplota okolí, a že při jisté 'kritické teplotě' přestane fungovat úplně. Nebylo však možno určit, jak se za takových podmínek zachová konkrétní zbraň, takže mi nezbylo než konstatovat, že kritická teplota se nachází někde v rozmezí 420 a 720 stupňů.
Charlie sledoval obrazovku. Jeho hlas přenášený rádiem byl nepřirozeně bezvýrazný. "Tentokrát šestnáct."
"Překvapuje tě to?" Jedna z mála věcí, které jsme věděli o tauřanské psychologii, byla jejich záliba v sudých číslech, zejména v mocninách Čísla dvě.
"Jenom doufám, že dvaatřicet už jim nezbylo."
Zeptal jsem se na to počítače. Dozvěděl jsem se, že tauřanský křižník do této chvíle vypustil 44 střel a že tento typ

válečné lodě jich může mít až 128.
Do chvíle, kdy střely udeří, nám zbývalo ještě půl hodiny. Mohl jsem všechny evakuovat do stázového pole a byli bychom tak dočasně v bezpečí i v případě, že by bomby pronikly naší obranou. V bezpečí, ale v pasti. Jak dlouho by trvalo, než by kráter vychladl, kdyby jedna, dvě - nebo šest - bomb vybuchlo přímo nad základnou? V bojovém obleku se nedalo žít věčně, i kdyby se všechno recyklovalo s maximální účinností. Jediný týden stačil, aby se vám to přestalo líbit. Dva týdny byly na sebevraždu. Tři týdny v polních podmínkách ještě nikdo nevyzkoušel.
Kromě toho, jako obranná pozice se stázové pole mohlo lehce změnit v past. Je neprůzračné, a proto jediný způsob, jak zjistit, jestli nepřítel číhá venku, je vystrčit hlavu. Pokud není nepřítel netrpělivý a nechce se mu útočit na vás primitivními zbraněmi, stačí, když kolem rozmístí laserové zbraně a počká, až budete nuceni vypnout generátor. Ukrátit si to může vrháním oštěpů, šípů a kamenů. Můžete mu to sice oplácet, ale většinou je to marné.
Jistě, kdyby na základně zůstal jediný člověk, ostatní by se mohli uklidit do stázového pole. Pokud by se po půl hodině neobjevil, věděli by, že je venku velice horko. Zapojil jsem rádiovou frekvenci určenou pro všechny od pátého stupně velení výš.
"Tady major Mandella." Znělo to jako špatný vtip.
Nastínil jsem jim situaci a řekl jsem, aby oznámili svým četám, že kdokoliv z mužstva chce, může odejít do stázového pole. Já zůstanu venku, abych pro ně mohl přijít, pokud všechno dobře dopadne - ne z hrdinství, samozřejmě; osobně dávám přednost tomu vypařit se ve zlomku sekundy než čekat ve stázovém poli na téměř jistou smrt.
Pak jsem zavolal na soukromé frekvenci Charlieho: "Můžeš jít taky. Já se tu o všechno postarám."
"Díky, nemám zájem," řekl pomalu. "Raději bych... hej, podívej se na tohle."
Od křižníku se oddělil další rudý bod, několik minut za ostatními. Popisové pole obrazovky ho označilo jako řízenou střelu. "To je divné."
"Pověrčiví parchanti," řekl zamyšleně.
Ukázalo se, že k padesáti lidem odveleným do stázového pole se chtělo přidat jen jedenáct dalších. Nemělo by mě to překvapit, ale překvapilo.
Zatímco se střely blížily, Charlie a já jsme upírali oči na monitory, pečlivě se vyhýbajíce pohledu na holografickou obrazovku. Bylo lépe nevědět, že jsou od nás už jen minutu, pak třicet vteřin... A pak, jak už to bývá, to bylo za námi dřív, než jsme si vůbec uvědomili, že to začalo. Obrazovky bíle plály, statická elektřina šuměla a my byli pořád naživu.
Ale tentokrát bylo na obzoru patnáct nových kráterů - nebo ještě blíž! - a teplota stoupala tak rychle, že poslední číslice na termometru jen vířila. Konečně se zastavila na osmi stovkách a začala pomalu klesat.
Žádnou ze střel jsme samozřejmě nezahlédli, ne . v tom kratičkém zlomku sekundy, kdy lasery zamířily a vypálily. Ale teď se nad obzorem objevila sedmnáctá, bláznivě kličkující, a zastavila se přímo nad našimi hlavami. Na okamžik se zdálo, že visí ve vzduchu, a pak začala padat. Polovina laserů jí zachytila a začala pálit, ale žádný z nich nedokázal zamířit; zasekly se v poslední palebné poloze.
Jak se střela pozvolna snášela, zrcadlový lesk jejího trupu odrážel bílou záři sálajících kráterů i kmitající paprsky naslepo pálících, nemohoucích laserů. Slyšel jsem, jak Charlie ztěžka vydechl a pak se střela přiblížila natolik, že jsem dokázal rozeznat pavouci tauřanské číslice na jejím trupu a průzor poblíž špičky - pak její motory zařvaly a byla pryč.
"Co to k čertu bylo?" řekl Charlie klidně.
Průzor. "Že by průzkum?"
"Nejspíš. Takže se nemůžeme bránit a oni to vědí."
"Pokud se lasery nevzpamatují." To nebylo moc pravděpodobné. "Raději bychom měli poslat všechny do stáze. Včetně nás."
Charlie pronesl slova, jejichž zvuk se po staletí měnil, ale jejichž význam zůstával nezměněn. "Není třeba spěchat. Uvidíme, co bude dál."
Čekali jsme několik hodin. Teplota venku se ustálila na šesti stech devadesáti stupních - těsně pod bodem táni zinku - a já zkusil manuální ovládáni laserů. Ani se nehnuly.
"Přilétají," řekl Charlie. "Zase osm."
Podíval jsem se na obrazovku. "Myslím, že bychom—"
"Počkej! To nejsou střely." Počítač označoval všech osm jako výsadkové čluny.
"Vypadá to, že se chtějí zmocnit základny," řekl Charlie. "Nepoškozené."
Nejspíš, a možná při tom i vyzkoušet naše. zbraně a techniku. "Vlastně nic neriskují. Vždycky se mohou stáhnout a hodit na nás pár nova bomb.
Zavolal jsem Brillové a přikázal jí, aby vzala všechny, kdo jsou ve stázi, a spolu se zbytkem její čety zaujala obranné postavení na obvodu severovýchodního a severozápadního kvadrantu. Zbytek posádky měl bránit zbylý půlkruh.
"Tak mě napadá," řekl Charlie. "Možná bychom neměli posílat ven celou posádku najednou. Dokud nevíme, kolik těch Tauřanů je."
To byla pravda. Nech si rezervu, aby nepřítel podcenil tvou sílu. "Dobrý nápad... V každé z osmi lodí může být jen čtyřiašedesát Tauřanů." Nebo 128, nebo 256. Přál bych si, aby náš špionážní satelit měl větší rozlišovací schopnost. Ale člověk nesměl od zařízení o velikosti grapefruitu čekat příliš.
Rozhodl jsem, že sedmdesát lidí poručíka Brillové bude naší první obrannou linií, a nařídil jim zalehnout v zákopech, které jsme vyhloubili na obvodu kruhu. Zbytek posádky mohl prozatím zůstat dole.
Kdyby se ukázalo, že Tauřani představuji buďto svým počtem nebo novými technologiemi nezadržitelnou sílu, měli se všichni stáhnout do stázového pole. Z obytných budov tam vedla chodba, takže pro lidi v podzemí to představovalo poměrně bezpečný ústup. Ti v zákopech budou muset prchat pod palbou. Pokud v té době ještě budou naživu.
Zavolal jsem Hilleboeové a nařídil ji, aby spolu s Charliem dohlédla na lasery. Pokud by se ukázaly být v pořádku, mohl

bych Brillovou a její lidi odvolat. Pak by stačilo přepnout na automatiku a klidně sledovat představeni. Ale lasery nám mohly být užitečné i zaseknuté. Charlie si na monitorech poznačil, které úseky pokrývají; on a Hilleboeová z nich mohou pálit manuálně, pokud by se tam něco hnulo.
Zbývalo nám asi dvacet minut. Brillová obcházela obranný kruh a rozmisťovala své lidi do zákopů, aby pokryli křížovou palbou celý prostor. Spojil jsem se s ní a nařídil ji rozmístit těžké zbraně tak, aby útočící nepřátelé ve snaze se jim vyhnout vběhli přímo do cesty našim laserům.
Pak už nezbývalo nic než čekat. Požádal jsem Charlieho, aby sledoval postup nepřátel, a pokusil se dát nám přesný odpočet, pak jsem se posadil ke stolu a vzal si papír a tužku, abych si nakreslil schéma obranných pozic Brillové a podíval se, kde by se daly vylepšit.
Na klín mi skočil kocour a žalostně zamňoukal. Očividně nebyl s to rozeznat jednoho člověka ve skafandru od druhého. Ale u mého stolu nikdo jiný nesedával. Natáhl jsem se, abych ho pohladil, ale prskl a utekl.
Při první čáře jsem prorazil hrotem čtyři listy papíru. Už to bylo dávno, co jsem ve skafandru dělal jemnou práci. Vzpomněl jsem si, jak jsme se tomu učili tak, že jsme si mezi sebou předávali vajíčka, a jak jsme při tom všichni vypadali. Napadlo mne, jestli na Zemi vejce vůbec ještě existují.
Když jsem schéma nakonec dokončil, nenapadalo mě, co k němu dodat. Hlavou mi vířila spousta teorií; honila se mi v ní spousta taktických rad o postupu a obkličování, ale z opačného úhlu pohledu. Pokud jste tím, kdo je obklíčený, nemáte mnoho možností na výběr. Držet se a bojovat. Rychle reagovat na koncentrace sil nepřítele, ale opatrně, aby vás nezmýlil klamný manévr zaměřený na odlákání sil z důležitých úseků vaší obrany. Plně využívejte vzdušné a kosmické obranné prostředky, také moc dobrá rada. Držte hlavu dolů, bradu vzhůru a modlete se o kavalerii. Držte pozice a moc nehloubejte o Dien-Bien-Fu, Alamu a Hastingsu.
"Dalších osm transportérů," řekl Charlie. "Pět minut. Do přistání těch prvních."
Takže budou útočit ve dvou vlnách. Nejméně ve dvou. Co bych dělal, já, kdybych byl na místě tauřanského velitele? Tahle úvaha nebyla od věci, protože Tauřanům chyběla představivost a měli tendenci kopírovat naši taktiku.
První vlna bude kanonenfutter, sebevražedný útok určený k oslabení a ztenčení naší obrany. Pak přijde druhá, mnohem metodičtější, která dokončí práci. Nebo vice versa: první vlna bude dvacet minut postupovat a pak se zakope, druhá se přelije přes jejich hlavy a uhodí tvrdě na jediný bod - prorazí obranu a prožene se základnou.
Nebo poslali dvě jednotky jen proto, že to bylo magické číslo. Nebo mohou vypustit jen osm transportérů najednou (to by bylo špatné, znamenalo by to, že se jedná o velké transportéry; při různých příležitostech používali dopravní čluny pro čtyři vojáky i pro 128).
"Tři minuty." Napjatě jsem pozoroval monitory zobrazující různé úseky minového pole. Při troše štěstí by mohli přistát tam. Nebo by mohli proletět tak nízko, že miny odpálí.
Nějak jsem se necítil nejlíp. Sedím si tu schovaný pod zemí a připravený řvát rozkazy. Co si teď asi o svém nepřítomném veliteli myslí těch sedmdesát obětních beránků v předních zákopech?
Vzpomněl jsem si, co jsem si myslel při svém prvním tažení o kapitánu Stottovi, když zůstal v bezpečí na oběžné dráze, zatímco my bojovali na zemi. Vlna nenávisti, která se mi vybavila, byla tak silná, že se mi obrátil žaludek.
"Hilleboeová, dokázala bys zvládnout lasery sama?"
"Nevím, proč ne, pane."
Odhodil jsem pero a vstal jsem. "Charlie, převezmi velení; dokážeš to stejně dobře jako já. Já jdu nahoru."
"To bych vám neradila, pane." "K čertu, Williame, zapomeň na to. Nebuď blázen." "Já rozkazy nepřijímám, já je dávám—" "Nevydržíš tam ani deset sekund," řekl Charlie. "Mám stejnou šanci jako kdokoliv ostatní." "Nechápeš, co ti chci říct. To oni tě zabijí!" "Mí vojáci? Nesmysl. Vím, že mě zrovna nemilují, ale—"
"Copak vůbec neposloucháš na veřejné frekvenci?" Ne, když se mužstvo baví mezi sebou, neužívají angličtinu, které bych rozuměl. "Myslí si, žes je poslal do přední linie abys je potrestal za jejich zbabělost. Poté, cos jim řekl, že se ve stázi může ukrýt, kdo chce." "A nebylo to tak, pane?" řekla Hilleboeová. "Potrestat je? Ne, samozřejmě, že ne." Alespoň ne vědomě. "Byli prostě po ruce, když jsem je potřeboval... Copak jim k tomu poručík Brillová nic neřekla?"
"Nic, co bych slyšel," řekl Charlie. "Možná byla příliš zaneprázdněná."
Nebo s nimi souhlasí. "Raději půjdu—" "Tam!" zvolala Hilleboeová. První nepřátelský člun se objevil v monitoru jednoho minového pole; ostatní se objevily v příští sekundě. Objevovaly se z různých směrů a nebyly rozmístěny rovnoměrně. Pět v severovýchodním kvadrantu a jen jeden v jihozápadním. Zavolal jsem to Brillové.
Ale jinak jsme jejich taktiku předpověděli docela dobře; všechny šly na přistáni v minovém poli. Jeden z transportérů se přiblížil k rozněcovači miny natolik, že explodovala. Výbuch zasáhl záď podivně aerodynamické lodi, která se ve vzduchu převrátila a zaryla se nosem do země. Postranní dvířka se otevřela a ven se vypotácelo dvanáct Tauřanů: čtyři pravděpodobně zůstali uvnitř. Pokud jich bylo po šestnácti i v ostatních transportérech, bylo jich jen o málo víc než nás.
V první vlně.
Ostatních sedm lodí přistálo bez nehody a skutečně, bylo v nich po šestnácti Tauřanech. Brillová přemístila pár družstev, aby mohla lépe čelit aktuální koncentraci nepřítele, a čekala.
Tauřani se rychle přesunuli přes minové pole, klusajíce rovnoměrným tempem jako křivonozí roboti, kteří se ani nezastavili, když některého z jejich druhů roztrhala mina na kusy - k čemuž došlo jedenáctkrát.
Teprve když se objevili na horizontu, pochopili jsme, že zdánlivě náhodné rezdělení jejich sil má svůj logický důvod. Z leteckého průzkumu si patrně zjistili, kde naleznou nejlepší přirozené kryty v kráterech a mezi kusy roztříštěných skal. Než se nám dostanou na přímou viditelnost, budeme je mít necelé dva kilometry od základny. A jelikož jejich skafandry byly vybaveny podobně jako naše, dokázali urazit kilometr za necelou minutu.
Brillová se svým mužstvem spustila palbu okamžitě, zřejmě spíš pro pozvednutí morálky než v naději na zasažení

nepřítele. Pravděpodobně jich přesto pár dostali, i když jistě se to říct nedalo. Přinejmenším tachyonové rakety odvedly impozantní práci v proměňování balvanů ve štěrk.
Tauřani opětovali palbu zbraněmi podobnými tachyonovým raketám, možná naprosto stejnými. Jen zřídka však zasáhli; naši lidé se ukrývali pod úrovní okolního terénu, a pokud se raketa nestřetne s nějakou překážkou, letí prostě dál až do nekonečna, amen. Pak se jim podařilo zasáhnout jeden z bevawattových laserů a výbuch otřásl podzemní základnou tak, že jsem si přál, aby byla alespoň o dvacet metrů hlouběji.
Bevawattové lasery nám moc nepomohly. Tauřani rychle přišli na to, kam míří, a vyhnuli se těm místům širokým obloukem. To se nakonec ukázalo jako naše štěstí, protože to způsobilo, že se Charlie na okamžik odvrátil od laserových monitorů.
"Co to k čertu znamená?"
"Co se děje, Charlie?" Nemohl jsem se přinutit zvednout oči od monitorů. Čekal jsem, že se každou chvíli něco stane.
"Jejich loď, křižník - je pryč."
Podíval jsem se na holografickou obrazovku. Měl pravdu; jediné červené tečky na ní byly ty, které označovaly transportéry.
"Kam se ztratil?" zeptal jsem se trochu hloupě.
"Pusť si záznam." Charlie naprogramoval obrazovku o několik minut zpět a nastavil měřítko, při kterém se v krychli objevily obě planety i kolapsar. Křižník se objevil znovu a vedle něj tři zelené body. Náš 'zbabělec' se vrátil a napadl křižník svými dvěma řízenými střelami.
Ale pomáhaly mu při tom i fyzikální zákony.
Místo aby kolapsarovým polem proletěl, udělal v něm smyčku, čímž získal rychlost 0.99 c, se kterou zaútočil na křižník. Naše planeta byla asi tisíc světelných sekund od kolapsaru, takže tauřanská loď měla pouze deset sekund, aby zaznamenala a zlikvidovala obé jeho střely. A při té rychlosti nezáleželo nijak zvlášť na tom, jestli útočíte nova bombou nebo maršmalovým bonbónem.
První střela zničila křižník a druhá, která letěla setinu sekundy za ni, dopadla na naši planetu. Stíhač planetu o několik set kilometrů minul a ztratil se ve vesmíru, brzdě s decelerací pětadvaceti gé. Za pár měsíců ho tu máme zpátky.
Ale Tauřani na něj čekat nemínili. Dostali se k nám už dost blízko, aby mohli použít lasery, ale tím se zároveň dostali na dostřel našich granátometů. Větší skála je mohla před lasery zaštítit, ale proti granátům a raketám byli bezmocní.
Zpočátku měla jednotka poručíka Brillové značnou převahu; jelikož bojovali ze zákopů, mohli být zasaženi pouze náhodným výstřelem nebo mimořádně dobře zamířeným granátem (které Tauřani vrhali ručně na vzdálenost několika set metrů). Brillová přišla o čtyři lidi a síly Tauřanů se mezitím zmenšily na polovinu.
Mezitím se nepřátelé dostali do. míst, kde byla země rozervaná výbuchy, takže se mohli začít krýt i oni. Boj se zpomalil na individuální laserové přestřelky, tu a tam zdůrazněné těžšími zbraněmi. Nebylo však rozumné používat tachyonové rakety na jednotlivé Tauřany; ne, když za nimi postupovala další jednotka o neznámé síle.
V podvědomí mě na záznamu zničení nepřátelského křižníku cosi znepokojovalo. Náhle, uprostřed boje, jsem si uvědomil, co to je.
Jestliže druhá střela narazila do planety rychlostí blízkou rychlosti světla, jakou škodu tím způsobila? Sklonil jsem se nad počítačem a zadal jsem mu to; kolik energie náraz uvolní a jaký to bude mít vliv na nás s ohledem na geologické údaje, které jsme měli v paměti.
Výsledkem byla energie postačující k zemětřesení dvacetkrát většímu, než bylo nejsilnější doposud zaznamenané. Na planetě o čtvrtinu menší než Země.
Zapnul jsem veřejnou frekvenci: "Všichni na povrch - okamžitě!" Dlaní jsem přitom stiskl spínač, který zaplnil a otevřel vzduchovou propust v chodbě, jež vedla z administrativní budovy na povrch.
"Co to k čertu děláš, Will—"
"Zemětřesení!" Kdy? "Rychle!"
Hilleboeová a Charlie pochopili okamžitě. Kocour seděl na stole a nevzrušeně si olizoval tlapky. Zmocnila se mne iracionální touha vzít si ho k sobě do skafandru, což byl způsob, jakým se dostal sem, ale těch několik minut, které by to zabralo, jsme si nemohli dovolit. Pak jsem dostal mnohem racionálnější nápad odpařit ho svým laserovým prstem, ale to už se za mnou dveře zavřely a my se řítili po schodech. Po celou dobu, co jsem vystupoval nahoru a ještě chvíli potom mne pronásledovala představa bezmocného zvířete uvězněného pod tunami suti, pomalu umírajícího zadušením.
"Bude to v zákopech bezpečnější?" zeptal se Charlie,
"Nevím," řekl jsem. "Nikdy jsem zemětřesení nezažil." Možná se zřítí předprseň zákopu a rozmačká nás.
Překvapilo mne, jaká je venku tma. S-Dorado už skoro zapadl, ale na monitoru se to nepoznalo, protože byl seřízen na nejnižší světelnou úroveň.
Nalevo od nás se zableskl nepřátelský laser a rozletěly se jiskry, jak zasáhl konstrukci našeho bevawattu. Ještě nás nezahlédli. Všichni najednou jsme se rozhodli, že v zákopech bude přece jen bezpečněji, a třemi skoky jsme se ocitli v nejbližším z nich.
Byli tam čtyři muži a ženy, jeden z nich těžce raněný nebo mrtvý. Nastavil jsem si zesilovač světla v helmě skafandru na druhý stupeň a rozhlédl jsem se. Měli jsme štěstí; jeden z nich byl granátometčík a měli tam i raketomet. Přečetl jsem si jména na helmách. Byli jsme ve stejném zákopu jako Brillová, ale ještě si nás nevšimla. Byla na opačném konci a řídila přesuny dvou mužstev. Teprve, když byli všichni v bezpečí, obrátila se na nás. "Jste to vy, majore?"
"Jo," řekl jsem opatrně. Napadlo mne, jestli mezi vojáky v zákopu jsou i ti, kteří jdou po mém skalpu.
"Co je to za nesmysl s tím zemětřesením?"
Věděla o zničení křižníku, ale ne o druhé střele. Vysvětlil jsem jí to tak stručně, jak jen to bylo možné.
"Z přechodové komory nikdo nevyšel," řekla. "Zatím ne. Myslím, že se všichni schovali ve stázovém poli."

"Jo, měli to k ní stejně daleko jako sem." Ale možná, že někteří zůstali dole, nebrali mé varování vážně.
Zapnul jsem veřejnou frekvenci, abych se přesvědčil, a právě v tom okamžiku vypuklo peklo.
Půda pod našima nohama poklesla a pak se zase vymrštila vzhůru. Vyletěli jsme do vzduchu, tak vysoko, že jsme zahlédli vzor oranžově planoucích kráterů v místech, kam dopadly nova bomby. Přistál jsem na nohy, ale země se vlnila a třásla tak silně, že bylo nemožné udržet se na nich vzpřímeně.
S hlubokým duněním, které bylo slyšet i v mém skafandru, se celá oblast nad naší základnou vzedmula a propadla se. Poklesem půdy se obnažila část stázového pole; vzápětí se pole s mimovolnou grácií přizpůsobilo novým podmínkám.
Tak, přišli jsme o kocoura. Doufal jsem, že všichni ostatní měli dost času a rozumu ukrýt se pod kupoli pole.
Z vedlejšího zákopu se vynořila vrávorající postava a já si s překvapením uvědomil, že to není člověk. Můj laser jí vypálil díru do přilby; Tauřan udělal ještě dva kroky a svalil se k zemi. Zpoza okraje zákopu vykoukla další postava. Upálil jsem jí hlavu, než stačila pozvednout zbraň.
Úplně jsem ztratil orientaci. Jediná věc, která se nezměnila, byla kupole stázového pole a ta vypadala ze všech stran stejně. Bevawattové lasery byly v troskách až na jeden, který neustále pálil jedním směrem, blikající maják osvětlující oblaka odpařené skály.
Očividně jsem se nacházel na nepřátelském území. Rozběhl jsem se ke stázovému poli.
Nedokázal jsem sehnat žádného velitele čety. Všichni kromě Brillové byli už patrně v bezpečí stáze. Zato se mi podařilo dovolat se Charliemu a Hilleboeové; Hilleboeové jsem řekl, ať zaběhne do pole a vyžene všechny ven. Pokud druhá útočná vlna čítá rovněž 128 vojáků, budeme potřebovat každého obránce.
Otřesy půdy pozvolna ustaly a já konečně našel cestu do 'přátelského' zákopu - přesněji řečeno kuchařského, jelikož jediní dva lidé, které jsem tam našel, byli Orban a Rudkoski.
"Vypadá to, že budete muset začít vařit z vody, vojíne."
"To nevadí, pane. Játra si taky potřebují odpočinout."
Uslyšel jsem signál od Hilleboeové a přepnul jsem na její frekvenci. "Pane... je tu jen deset lidí. Ostatní to nestihli."
"Zůstali tam?" Připadalo mi, že času měli dost.
"Nevím, pane."
"Na tom nezáleží. Zjistěte mi, kolik lidí nám vlastně zůstalo." Znovu jsem vyzkoušel frekvenci velitelů čet, a stále byla hluchá.
Spolu s kuchaři jsem několik minut čekal, kdy začne nepřítel pálit, ale nic se nedělo. Pravděpodobně čekal na posily.
Ozvala se Hilleboeová. "Celkový stav padesát tři, pane. Ale někteří mohou být v bezvědomí."
"V pořádku. Řekněte jim, aby se ani nehnuli, dokud—" Vtom se objevila druhá vlna. Transportér se s burácením přehnal nad horizontem, brzdicí trysky žhnuly naším směrem. "Pošlete těm parchantům pár raket!" zaječela Hilleboeová.
Ale nikdo zřejmě neměl po ruce raketomet. Ani granátomet, a na lasery to bylo pořád ještě moc daleko.
Transportéry byly čtyřikrát nebo pětkrát větší než ty z první vlny. Jeden z nich přistál asi kilometr od nás - sotva na tak dlouho, aby vysypal vojáky. Bylo jich přes padesát, pravděpodobně 64krát osm rovná se 512. Proti takové přesile jsme neměli šanci.
"Všichni poslouchejte, tady major Mandella." Snažil jsem se, aby můj hlas zněl klidně. "Stáhneme se do stázového pole, rychle, ale spořádaně. Vím, že jste promíchaní, takže ti, kteří patří k druhé a čtvrté četě, ještě chvíli zůstanou na místě a budou palbou krýt první a třetí četu, spolu se zásobovacím oddílem.
První a třetí četo, přesuňte se asi na poloviční vzdálenost k poli, pak zalehněte a kryjte druhou a čtvrtou četu. Ti doběhnou až k poli a pak budou krýt vás, zatímco poběžíte zbytek cesty." Ani jednou jsem nepoužil slovo 'ústup'; to slovo předpisy neznaly. Zpětný postup.
Jenže v praxi už to tak vznešeně nevypadalo. Osm nebo devět lidí pálilo, zatímco všichni ostatní se dali na útěk. Rudkoski a Orban se někam vypařili. Několikrát jsem bez viditelného úspěchu zamířil a vypálil, pak jsem doběhl na konec zákopu, vyhoupl se nahoru a rozběhl k poli.
Tauřani po nás začali pálit rakety, ale většina šla příliš vysoko. Zahlédl jsem, jak to dva z našich dostali, než jsem uběhl poloviční vzdálenost ke krytu; našel jsem si pěknou velkou skálu a schoval se za ni. Opatrně jsem vykoukl, zjistil jsem, že jenom dva nebo tri Tauřani jsou natolik blízko, aby skýtali dobrý cíl, a kvůli nim nestálo za to přitahovat na sebe pozornost. Proto jsem raději přeběhl zbytek vzdálenosti k okraji pole, tam jsem zalehl a začal pálit. Brzy jsem však zjistil, že to nemá smysl; kromě mě už venku nikdo nebyl.
Kolem mne zasvištěla raketa - tak blízko, že bych se jí mohl dotknout rukou. Vymrštil jsem se a poněkud nedůstojnou rychlostí přistál ve stázi.
7
Uvnitř jsem pozoroval raketu, která mne minula, jak líně proplouvá mlžným prostředím stázového pole. Jakmile vylétla na druhé straně ven, okamžitě se vypařila, protože veškerá kinetická energie, kterou ztratila zpomalením na 16.3 m/s, se proměnila v teplo.
Devět lidí leželo tváří dolů mrtvých na okraji pole. Nebylo to nic nečekaného, ale nebylo to ani nic, o čem byste chtěl mluvit před mužstvem.
Jejich bojové obleky byly netknuté - jinak by se nedostali tak daleko - ale v průběhu boje jim něco vyřadilo izolaci, která je chránila před účinky pole. A tak, ve chvíli, kdy vkročili dovnitř, ustala veškerá elektrická činnost v jejich tělech a to je na místě usmrtilo. Navíc, jelikož se molekuly v jejich tkáních nemohly pohybovat rychleji než 16.3 m/s, jejich teplota se ustálila na 0.426 stupně absolutní stupnice.
Rozhodl jsem se, že je nepřevrátím, abych zjistil jejich jména; teď ještě ne". Než se sem dostanou Tauřani, musíme zorganizovat nějakou obranu. Pokud by dali přednost útoku před čekáním.
Výmluvnými gesty jsem všechny shromáždil ve středu pole pod ocasem stíhače, kde byly uloženy zbraně.

Zbraní jsme měli dost, protože byly původně určeny pro trojnásobek lidí. Dal jsem každému štít a krátký meč a pak jsem napsal do sněhu: DOBŘÍ LUČIŠTNÍCI? ZVEDNĚTE RUCE. Přihlásilo se pět dobrovolníků a pak ještě tři, takže jsem mohl rozdat všechny luky. Dvacet šípů na luk. Byly to nejúčinnější zbraně dalekého dosahu, které jsme měli; šípy byly v mlžném prostředí pole skoro neviditelné, těžké a jejich hroty byly tvrdé jako diamant.
Lučištníky jsem rozestavil do kruhu kolem stíhače (jeho trup je částečně chránil před střelami přilétajícími zezadu) a mezi každou dvojici lučištníků jsem postavil čtyři další vojáky: dva vrhače oštěpů, jednoho s dlouhou holí a jednoho ozbrojeného válečnou sekerou a tuctem vrhacích nožů. Tohle uspořádání by si teoreticky mělo s nepřítelem poradit na jakoukoliv vzdálenost od okraje pole až po nejtěsnější kontakt.
Ve skutečnosti nemuseli Tauřani při přesile 600 ku 42 udělat nic, než napochodovat dovnitř s kamenem v každé ruce a i bez štítů a zvláštních zbraní by nás rozsekali na mraky.
Za předpokladu, že věděli, co to stázové pole je. Ve všech ostatních ohledech se jejich technologie zdála být na výši.
Po několik hodin se nic nedělo. Začínali jsme se nudit tak, jak je to jen u lidí čekajících na smrt možné. Mluvit jsme spolu nemohli, kolem byla jen monotónní šeď pole, šedý kosmický člun a několik vojáků šedých jako vy. Nic nebylo slyšet a cítili jste jen sami sebe.
Ti z nás, kteří si ještě zachovali bojového ducha, hlídkovali na okraji pole, vyčkávajíce na útok Tauřanů. Takže když k němu doopravdy došlo, trvalo nám několik sekund, než jsme si uvědomili, co se děje. Útok přišel nečekaně shora, déšť šipek, které proletěly kupolí ve výši nějakých třiceti metrů a mířily do středu pole.
Naše štíty byly dost velké, aby nás ukryly, pokud se člověk za nimi trochu přikrčil; lidé, kteří šipky zahlédli, unikli bez problému. Ti, kteří k nim stáli zády, nebo kteří usnuli, mohli spoléhat jen na štěstí. Neexistoval způsob, jak je varovat, protože šipky dopadly ve třech vteřinách a křiknout na poplach nebylo možné.
Měli jsme štěstí, že jsme ztratili jen tři lidi. Jeden z nich byl lučištník, Shubiková. Zvedl jsem její luk a postavil se na její místo, připraven na útok.
Útok však stále nepřicházel. Po půl hodině jsem jsem obešel náš obranný kruh a více či méně srozumitelnými gesty všem vysvětlil, že pokud se něco bude dít, je třeba, aby se ten, kdo to zpozoruje, dotkl kolegy po své pravici rukou. Ten udělá totéž a jakékoliv varování se rychle rozšíří.
O několik hodin později mi to zřejmě zachránilo život. Šipky se tentokrát sesypaly za mými zády. Ucítil jsem šťouchnutí, pleskl po rameni svého souseda po pravici, otočil jsem se a uviděl, jak se na náš snášejí. Sotva jsem stačil pozvednout štít nad hlavu, dopadly.
Odložil jsem luk, abych ze štítu vytáhl tři zabodnuté šipky, a vtom útok začal.
Byla to zvláštní, fascinující podívaná. Asi tři sta Tauřanů vstoupilo do pole najednou, natěsnáni jeden vedle druhého. Postupovali krokem a každý z nich měl štít, který sotva stačil zakrýt jejich hruď, Přitom vrhali šipky podobné těm, které se na nás před okamžikem sypaly shora.
Nastavil jsem před sebe štít - ve spodní části měl podstavec, takže jsem ho nemusel držet - a sotva jsem vystřelil první šíp, věděl jsem, že ještě máme šanci. Zasáhl jsem jednoho z nepřátel přímo do středu štítu a můj šíp jím proletěl skrz.
Byl to jednostranný masakr. Bez momentu překvapení nebyly jejich šipky příliš účinné - ale když mi jedna proletěla kolem hlavy, ucítil jsem studený pot mezi lopatkami.
Dvaceti šípy jsem skolil dvacet Tauřanů. Pokaždé, když některý spadl, jejich kruh se trochu sevřel; nebylo třeba ani mířit. Když mi došly šípy, zkoušel jsem po nich házet jejich vlastními šipkami. Ale před nimi je jejich lehké štíty docela uspokojivě chránily.
Oštěpy a šípy, jsme jich zabili víc než polovinu dlouho před tím, než došlo k boji muže proti muži. Vytáhl jsem meč a čekal. Pořád nás početně převyšovali; bylo jich víc než tři na každého z nás.
Když se přiblížili na deset metrů, zasáhli vojáci s čakrami a vrhači nožů. Ačkoliv rotující disky byly docela slušně viditelné a těch deset metrů letěly dobré dvě sekundy, většina Tauřanů zareagovala naprosto špatným způsobem: pozvedli štíty a čekali. Brity nožů a čaker jimi projely jako máslem.
Pak přišly ke slovu vojáci s bojovými tyčemi, které byly na koncích opatřeny oboustranně broušenými břity. Tauřani měli chladnokrevnou - nebo hrdinnou, pokud to člověk chtěl brát takhle - metodu, jak se s nimi vypořádat. Jednoduše je chytli za ostří a zemřeli. Zatímco se člověk pokoušel uvolnit zbraň z jejich smrtelného sevření, tauřanský šermíř s metr dlouhou šavlí ho skolil.
Kromě šavlí měli zbraň podobnou jihoamerickému bola z elastického lana, na jehož konci bylo asi deset centimetrů něčeho jako ostnatý drát se závažím, aby se dala vrhat. Byla to zbraň nebezpečná po všech stránkách; pokud nezasáhla cíl, vrátila se a zabíjela ve vlastních řadách. Jenže zasahovala velice často; Tauřané mířili nízko pod štíty a ostny trhaly naše skafandry na kotnících.
Stál jsem zády k zádům vojína Eriksona a za pomocí mečů se nám zatím dařilo zůstat naživu. Když se řady Tauřanů ztenčily na pouhých několik tuctů, prostě se obrátili a vypochodovali. Hodili jsme za nimi pár šipek a tři jsme dostali, ale pronásledovat jsme se je neodvážili. Mohli by se otočit a vyřídit si to s námi.
Zůstalo nás jen dvacet osm. Téměř desetkrát tolik mrtvých Tauřanů se válelo po zemi, ale žádné uspokojení jsme z toho necítili.
Mohli to zopakovat znovu s třemi sty odpočatými bojovníky. A tentokrát by nás dostali.
Chodili jsme od mrtvoly k mrtvole, vytahovali šípy a oštěpy, a pak jsme se znovu rozmístili kolem stíhače. Nikdo neměl zájem o bojovou hůl. Rozhlédl jsem se kolem: Charlie a Diana byli ještě naživu (Hilleboeová padla za oběť tauřanské metodě obrany proti našim holím), stejně jako dva specialisti, Wilber a Szydlowski. Přežil i náš pomocný kuchař Rudkoski, ale Orban koupil šipku.
Po dni čekání to vypadalo, že nepřítel zvolil místo přímé konfrontace vyčkávací taktiku. Šipky na nás padaly neustále, ale už ne v takovém množství, maximálně po třech, po pěti nebo po desíti. A z různých směrů. Nemohli jsme dávat

pozor pořád; mezi jednotlivými šipkovými útoky uplynuly někdy i čtyři hodiny.
Zavedli jsme spaní na směny, vždy po dvou, na generátoru stázového pole. Byl umístěn pod trupem stíhače, takže jsme tam byli relativně v bezpečí.
Tu a tam se na okraji pole objevil nějaký Tauřan, patrně aby se přesvědčil, že jsme nikam neutekli. Občas jsme na něj vystřelili šíp.
Po několika dnech přestaly šipky padat úplně. Myslím, že jim prostě došly. Nebo si říkali, že už to není třeba, když nás zbylo jen dvacet.
Což bylo mnohem pravděpodobnější. Vzal jsem jednu bojovou tyč a vystrčil ji asi na centimetr z pole. Když jsem ji zase vtáhl dovnitř, měla utavený konec. Ukázal jsem to Charliemu a ten se zakolébal dopředu a dozadu (což je jediný způsob, jak ve skafandru přikývnout); takové věci už se stávaly dřív. Obklopili prostě naše pole lasery a čekali, až nám povolí nervy a vypneme generátory. Pravděpodobně přitom seděli ve své lodi a hráli tauřanskou obdobu mariáše.
Snažil jsem se něco vymyslet. Není to lehké soustředit se na něco v takovém prostředí, když má člověk všechny smysly napnuté a každých pár sekund se ohlíží přes rameno, co se na něj zase žene. Co jen to Charlie říkal? Zrovna včera. Musel jsem na to přijít. Tehdy se zdálo, že je to k ničemu; to je vše, co jsem si z toho pamatoval. A pak jsem si vzpomněl.
Zavolal jsem všechny a napsal jsem do sněhu.
VYMONTUJEME NOVA BOMBY ZE STÍHAČE. POLOŽÍME JE NA OKRAJ POLE. PŘESTĚHUJEME POLE.
Podporučík Szydlowski věděl, kde jsou na palubě stíhače potřebné nástroje. Naštěstí jsme před zapnutím stázového pole nechali všechny vstupy otevřené; otevíraly se elektronicky, takže teď by to už nešlo. Ze skladového prostoru jsme si vzali nářadí a slezli do kokpitu. Szydlowski věděl, jak se sundává poklop bombovnic. Metr dlouhou trubicí jsme slezli dolů.
Čekal jsem, že tam bude tma jako v pytli, ale stáze osvětlovala prostor bombovnice stejným našedlým světlem, které bylo venku. Pro nás oba tam bylo příliš málo místa, a proto jsem zůstal na konci chodby a díval se.
Vnitřní poklop bombovnice měl manuální ovládání, takže to bylo snadné; Szydlowski prostě otočil pákou a bylo to.
Uvolnit dvě nova bomby z kolébek byla jiná věc. Nakonec jsem se vrátil do strojovny a přinesl odtamtuď krumpáč. Szydlowski. s jeho pomocí uvolnil jednu bombu, já druhou a společně jsme je vyvalili ven.
Než jsme sami vylezli, seržant Anghelov už na nich pracoval, Všechno, co bylo třeba udělat, bylo odšroubovat kryt na nose bomby a strčit něco dovnitř, aby se zablokoval mechanismus pojistky a zpožďovače.
Šest z nás uchopilo každou z bomb a odnesli jsme je na okraj pole, kde jsme je uložili pěkně vedle sebe. Pak jsme pokynuli čtyřem zbylým, kteří zůstali u držadel generátoru. Ti je uchopili a popošli deset kroků opačným směrem.
Bomby proklouzly přes okraj pole a zmizely.
Nebylo pochyb o tom, že vybuchly. Po několik sekund musela být venku teplota jako v nitru hvězdy a ta skutečnost se projevila do konce i uvnitř pole: asi tak třetina kupole se na okamžik rozpálila do růžová, ale hned zase potemněla. Měli jsme pocit lehkého přetížení, jako ve výtahu. To znamenalo, že jsme klesli na dno kráteru. Bylo to pevné dno? Nebo se propadáme roztavenou skálou a budeme uvězněni jako mouchy v jantaru? Na tuhle možnost jsme raději nemysleli.
Pokud by k tomu došlo, zbývala nám naděje, že se vyprostíme za pomoci bevawattového laseru, který patřil k výstroji stíhače.
Alespoň dvanáct z nás.
JAK DLOUHO? napsal Charlie do sněhu u mých nohou.
To byla opravdu případná otázka. Všechno, co jsem znal přesně, bylo množství energie uvolněné dvěma nova bombami. Ale nevěděl jsem, jak velký žhavý oblak vytvořily, takže jsem nedokázal určit ani teplotu v okamžiku detonace a velikost kráteru. Neznal jsem tepelnou kapacitu okolních skal, ani jejich bod varu. Napsal jsem: JEDEN TÝDEN, ASI? PROMYSLÍM SI TO.
Lodní počítač by mi to řekl ve zlomku sekundy, jenže byl mimo provoz. Začal jsem do sněhu psát rovnice a pokoušel se určit maximální a minimální dobu zchladnuti okolí na pět set stupňů. Anghelov, jehož fyzika byla čerstvějšího data, než ta moje, se pustil do svých vlastních výpočtů.
Mně vyšla doba mezi šesti hodinami a šesti dny (ale při šesti hodinách by musela mít okolní skála tepelnou vodivost čisté mědi), zatímco Anghelov se dostal někde mezi pět hodin a čtyři a půl dne. Hlasoval jsem pro šest a nikdo mi neoponoval.
Hodně jsme spali. Charlie a Diana hráli šachy, tak, že jednotlivé symboly čmárali do sněhu; já se nikdy nenaučil uchovat si rozmístění a pohyby všech figurek v mysli. Několikrát jsem přepočítal své výpočty a pořád mi vycházelo šest tmí. Překontroloval jsem i Anghelovovy rovnice a zdály se být v pořádku, ale rozhodl jsem se spolehnout se raději na ty své. Den a půl ve skafandru navíc už nás nezabije. Což nám nebránilo, abychom se o to často nepřeli pomocí stenogramů čmáraných do sněhu.
V den, kdy jsme vyhodili bomby, nás bylo devatenáct. Devatenáct nás bylo i o šest dni později, když jsem zaváhal s rukou na vypínači generátoru pole. Co nás čeká venku? Tauřany, kteří se v okamžiku exploze zdržovali v okruhu několika kilometrů od kupole pole, jsme určitě zneškodnili. Ale mohli mít rezervy někde jinde a teď na nás mohli číhat u okraje kráteru. Na druhé straně tyč, kterou jsem vysunul ven, se mi zpátky vrátila nepoškozená.
Rozestavěl jsem lidi rovnoměrně po celém poli, aby nás případně nesmetli jediným výstřelem. Pak, připraven generátor rychle zase zapnout, jsem stiskl vypínač.
8
Vysílačku jsem měl pořád vyladěnou na veřejnou frekvenci, a tak byly po více než týdnu absolutního ticha mé uši ohlušeny záplavou radostného jásotu.
Stáli jsme na dně kráteru o průměru skoro kilometr a stejně hlubokého. Jeho stěny tvořila lesklá černá sklovina kterou

prosvítaly rudě žhnoucí trhliny - horké, ale už ne nebezpečné. Stáli jsme na jakési vyvýšenině asi čtyřicet metrů ode dna kráteru, které stále vřelo.
Žádný Taurán v dohledu nebyl.
Všichni jsme se vrhli ke člunu, uzavřeli ho a. naplnili čerstvým chladným vzduchem a pak jsme se zbavili skafandrů. Neprosazoval jsem z titulu své funkce přednost ve sprše; jen jsem se svalil do pilotního křesla a zhluboka vdechoval vzduch, který nepáchl jako recyklovaný Mandella.
Člun byl navržen pro maximálně dvanáctičlennou posádku, a proto, abychom nepřetěžovali kapacitu jeho systémů, střídali jsme se uvnitř ve směnách o šesti lidech. Poslal jsem druhému stíhači, který byl pořád ještě šest týdnů od nás, zprávu, že jsme v pořádku a čekáme, až nás vyzvedne. Protože normální posádka pro bojové akce se skládala ze tří mužů, bylo takřka jisté, že budou mít volné kóje pro sedm našich.
Byl to dobrý pocit zase si normálně popovídat. Po dobu našeho pobytu jsem zrušil platnost vojenských řádů. Mezi těmi, kdo přežili, bylo i několik příslušníků vzpurné čety poručíka Brillové, ale žádné nepřátelství vůči mně neprojevovali.
Pro ukrácení času jsme hráli zvláštní nostalgickou hru, která spočívala ve srovnávání jednotlivých údobí, které jsme zažili na Zemi, a domýšleli jsme se, jak asi bude vypadat svět m sedm set let, do kterého se vracíme. Nikdo se taktně nezmínil o tom, že nás patrně čeká nanejvýš několikaměsíční dovolená, po které nás nasadí do jiné úderné skupiny, a všechno začne znovu.
Jednoho dne se mne Charlie zeptal na původ mého Jména; připadalo mu zvláštní. Řekl jsem mu, že u jeho zrodu stál fakt, že nebyl po ruce slovník a že správně by znělo ještě zvláštněji.
Dobrou půlhodinu mi trvalo, než jsem mu vysvětlil základní souvislosti. Moji rodiče byli 'hippies' (což byla určitá subkultura v Americe konce dvacátého století, která zavrhovala materialismus a zastávala široké spektrum svérázných idejí) kteří žili v malé zemědělské komuně s jinými hippies. Když má matka otěhotněla, oba odmítli něco tak konvenčního, jako je sňatek: v takovém případě totiž žena přebírala mužovo jméno, což budilo dojem, že se stává jeho majetkem. Na druhé straně byli sentimentální, a proto se rozhodli, že si oba změní příjmení na stejné. Vydali se do nejbližšího města a celou cestu se dohadovali, jak by mělo znít, aby co nejlépe vyjadřovalo pouto lásky mezi nimi - moc nechybělo a dostal bych podstatně kratší jméno - až se nakonec dohodli na jméně Mandala.
Mandala je symbol ve tvaru kruhu, který si hippies vypůjčili z jednoho cizího náboženství; kruh, který symbolizoval vesmír, vesmírnou mysl, Boha, prostě vše, co bylo třeba symbolizovat. Jenže ani moje matka, ani otec nevěděli, jak se to slovo správně píše, a úředník ve městě ho zapsal tak, jak ho slyšel.
Křestní jméno William jsem dostal na počest bohatého strýčka, který bohužel zemřel chudý jako kostelní myš.
Šest týdnů nám uběhlo docela hezky: bavili jsme se, četli, odpočívali. Druhý člun přistál vedle našeho a měl devět volných míst. Rozdělili jsme se do dvou posádek tak, aby v každém stíhací byl někdo, kdo by si dokázal poradit, kdyby se v systému předprogramování kolapsarových skoků něco pokazilo. Sám jsem si vybral druhý člun v naději, že tam najdu něco nového ke čtení. Nenašel jsem.
Zalezli jsme do antigravitačních nádrží a odstartovali současně.
Většinu zpáteční cesty jsme strávili v nádržích, už jen proto, abychom se v přeplněné lodi nemuseli dívat pořád na stejné obličeje. Při zrychlení, které jsme byli schopni vyvinout, nám měla cesta na Hvězdnou bránu trvat deset měsíců subjektivního času. Ve skutečnosti to pro hypotetického objektivního pozorovatele bylo samozřejmě 340 let (bez sedmi měsíců).
Na oběžné dráze Hvězdné brány kroužily stovky křižníků. Špatná zpráva: za této situace patrně dovolenou vůbec nedostaneme.
Stejně jsem počítal spíš s válečným soudem než . dovolenou. Ztratil jsem 88% lidí, většinu z nich proto, že ke mně neměli důvěru a neuposlechli mého rozkazu týkajícího se zemětřesení. A na Cádu-138 jsme byli tam, kde jsme začali; Tauřani tam sice nebyli, ale naše základna také ne.
Při přistávání jsme se řídili instrukcemi. Na kosmodromu nás čekalo další překvapení. Ranveje byly plné křižníků (dřív bylo něco takového naprosto nemyslitelné - zvyšovalo to pravděpodobnost útoku na klíčově důležitou Hvězdnou bránu) - a byly tam i dvě zajaté tauřanské lodi. To se v naší době nikdy nepodařilo.
Ale za sedm století přece muselo dojít k nějakému pokroku. Možná, že nakonec vítězíme.
Prošli jsme vzduchovou propustí označenou 'navrátilci'. Když byl dovnitř vpuštěn vzduch a my se zbavili skafandrů, vešla dovnitř půvabná žena s vozíkem šatstva a řekla nám dokonalou angličtinou, abychom se oblékli a pak přišli do přednáškové síně na konci chodby.
Oděvy byly ze zvláštního materiálu, lehkého a přitom teplého. Téměř po roce to byla s výjimkou bojového obleku první věc, která se dotýkala mé kůže.
Přednáškové síň byla navržena zhruba pro stokrát víc lidí. Stejná žena nás požádala, abychom se posadili do prvních řad. Bylo to zvláštní: přísahal bych, že na chodbě zamířila opačným směrem - věděl jsem, že to udělala; nedokázal jsem totiž spustit oči z jejího pozadí.
Ale co, možná používali přenos hmoty. Nebo teleportaci. Aby si ušetřili těch pár kroků.
Asi minutu jsme tam seděli a pak se objevil muž oblečený stejně jako my a v náručí nesl hromadu tlustých brožur.
Za ním šla žena se stejným nákladem.
Ohlédl jsem se a pořád stála v uličce. A aby to bylo ještě záhadnější, muž vypadal jako dvojče obou žen.
Muž zalistoval v jedné brožuře a odkašlal si. "Tyto knihy jsou určeny pro vás," řekl rovněž dokonalou angličtinou, "ale nemusíte je číst, pokud nechcete. Nemusíte dělat nic, co nechcete, protože... teď jste svobodní muži a ženy. Válka skončila."
Nedůvěřivé ticho.

"Jak se ostatně dočtete v těchto knihách, válka skončila před 221 lety. Takže se teď píše rok 220. Podle starého kalendáře je rok 3138 po Kristu.
Jste poslední skupina vojáků. Až odsud odejdete, odejdu také. Hvězdná brána bude zničena. Už existuje jen jako shromaždiště vracejících se vojáků a památník lidské hlouposti. A hanby. To všechno se dočtete v knihách. Její zničení bude pro lidstvo něčím jako očištěním."
Odmlčel se a slovo převzala žena. "Lituji, čím vším jste museli projít, a přála bych si, abych vám ted mohla říct, že to bylo pro dobrou věc, ale nemohu. I to se dočtete v knize.
Dokonce i bohatství, které se po staletí nashromáždilo z vašich platů a úroků, vám není k ničemu, protože dnes už žádné peníze ani úvěry neexistují. Ani nic podobného dřívější ekonomii, která byla založena na používání těchto... věcí."
"Jak už jste asi uhodli," převzal znovu slovo muž, "jsem - jsme - klony jediné bytosti. Před nějakými dvě stě padesáti lety jsem se jmenoval Kahn. Teď se jmenuji Člověk.
Měl jsem přímého předka ve vaší jednotce, desátníka Larryho Kahna. Je mi líto, že se nevrátil s vámi."
"Mám víc než deset miliard jedinců, ale jen jediné vědomí," řekla žena. "Až si přečtete brožuru, vysvětlím vám to podrobněji. Vím, že pro vás bude těžké všemu porozumět.
Žádní jiní lidé už neexistují, protože moje genetické schéma bylo dokonalé. Jedinci, kteří zemřou, jsou ihned nahrazeni. Samozřejmě existují planety, kde se lidé rodí i normálním savčím způsobem. Pokud se vám má společnost zdá příliš nepřirozená, můžete si vybrat jednu z nich. Budete-li se chtít podílet na jejich zalidňování, nikdo vám v tom nebude bránit. Mnoho veteránů mne žádá, abych změnila jejich polaritu na heterosexuální, aby do těch společností lépe zapadli. Není to žádný problém."
O tohle se nestarej, Člověče, stačí, když mi dáš letenku.
"Po deset dní budete mými hosty na Hvězdné bráně a pak vás dopravíme, kam si budete přát," řekla. "Prosím, přečtěte si tyto brožury. Neostýchejte se klást otázky nebo požádat o jakoukoliv službu." Oba vstali a sešli z pódia.
Charlie seděl vedle mě. "Neuvěřitelné," řekl: "Nechávají... dokonce podporují... muže a ženy, aby to zase dělali? Spolu?"
Dříve, než jsem si dokázal vymyslet nějakou přijatelně chápavou, pokryteckou odpověď, ozvala se ženská představitelka Člověka stojící v uličce. "Není to jen soud nad vaší starou společností," řekla, patrně si neuvědomujíc, že mu jde o mnohem osobnější aspekt oné věci. "Bylo to nutné i z geneticko bezpečnostního hlediska. Nemám žádné důkazy, že by bylo něco špatného na klonování jediného dokonalého jedince, ale pokud by se v budoucnu ukázalo, že to byl omyl, budeme potřebovat velkou zásobárnu genů, abychom mohli začít znovu."
Pohladila ho po rameni. "Samozřejmě nemusíte na takovou planetu letět. Můžete zůstat na jedné z mých planet. Já mezi homosexuálními a heterosexuálními hrátkami nijak nerozlišuju."
Odešla na pódium, aby nám vysvětlila, kde budeme jist, kde spát a tak podobně. "Počítač mne ještě nesváděl," zašeptal mi Charlie.
Tisíc sto třiačtyřicetiletá válka vznikla vlastně náhodou a pokračovala jen proto, že se spolu obě rasy nebyly schopny domluvit.
Jakmile se jim to podařilo, zněla první otázka: "Proč jste s tím vlastně začali?" a odpověď byla: "My?"
Tauřani nezažili válku už po celá tisíciletí a na konci jedenadvacátého století to vypadalo, že se tato instituce přežila i u lidí. Bohužel pořád ještě existovali vojáci a mnoho z nich zaujímalo rozhodující místa ve společnosti. V podstatě řídili i Výzkumnou a kolonizační skupinu Organizace spojených národů, která využívala princip nedávno objevených kolapsarových skoků k průzkumu hlubokého vesmíru.
Mnoho těch starých kosmických lodí potkala nehoda a zmizely. Bývalí vojáci byli podezíraví. Ozbrojili své koloniální lodě, a když se poprvé střetli s Tauřany, napadli je.
Pak oprášili své medaile a znovu začali psát historii.
Ze všeho nelze vinit ani vojáky. Důkazy, které podle nich měly svědčit o tom, že za nehody pozemských kosmických lodí mohou mimozemšťané, byly směšné. Většina lidí, kteří na to poukazovali, byla oficiálními kruhy ignorována.
Faktem je, že pozemská ekonomie válku potřebovala a tahle vyhovovala ideálně. Vytvořila krásnou studnu, do které se daly házet přebytečné peníze, a přitom lidstvo spíš sjednocovala, než dělila.
Tauřani se naučili bojovat z nutnosti. Nikdy v tom ale zvlášť nevynikali a patrně by nakonec prohráli.
Tauřani, stálo v knize, se s lidmi nedokázali domluvit proto, že nechápali princip individuality; po celé miliony let byli klony. Teprve když náhodou došlo k tomu, že byl jeden pozemský křižník obsazen Člověkem, Kahnovým klonem, došlo k vzájemnému porozumění.
V brožuře to bylo napsáno jako holý fakt. Zeptal jsem se Člověka, co to znamená a co je na komunikaci mezi klony tak zvláštního, a on mi řekl, že to a priori nemohu pochopit. Slova pro to neexistují a můj mozek by stejně, nebyl s to pochopit princip jen na základě slov.
No dobře. Připadalo mi to zvláštní, ale byl jsem ochoten to přijmout. Byl jsem ochoten přijmout cokoliv, pokud to znamenalo, že je válka za námi.
Člověk se k nám choval velice ohleduplně. Dokonce pro nás dvaadvacet zařídil malou restauraci a vybavil ji personálem s nonstop pracovní dobou. (Nikdy jsem Člověka neviděl jíst nebo pít - myslím, že objevili způsob, jak se bez toho obejít).
Jednoho večera jsem tam seděl, popíjel pivo a četl si v té jejich brožuře, když přišel Charlie a posadil se vedle mne. Bez jakéhokoliv úvodu řekl: "Zkusím to."
"Zkusíš co?"
"Ženské. Hetero." Pokrčil rameny. "Bez urážky... nijak zvlášť mne to neláká." Rozpačitě mě pohladil po ruce. "Ale ta

druhá možnost... ty to chceš zkusit?"
"No... ne, nechci." Ženské vydání Člověka bylo půvabné stvoření, ale spíš v tom smyslu jako krásná socha nebo obraz. Nedokázal jsem v ní vidět lidskou bytost.
"Ne." Přikývl. "Kromě toho, říkali - říkal, říkala, říkalo to - říkali, že mě klidně zase mohou změnit zpátky, když se mi to nebude líbit."
"Bude se ti to líbit, Charlie."
"Jistě, to oni říkají taky." Objednal si pití. "Prostě mi to připadá nepřirozené. Kromě toho, hm, když se teď nechám přepólovat, nevadilo by ti... proč bychom nemohli žít na stejné planetě?"
"Jistě, Charlie, to bude skvělé." Opravdu jsem si to myslel. "Už sis nějakou vybral?"
"K čertu, co na tom záleží? Chci prostě pryč odsud!"
"Zajímalo by mne, jestli je Nebe pořád to, co bývalo—"
"Není." Charlie ukázal palcem na barmana. "On tam žil."
"Tak potom nevím. Myslím, že existuje nějaký seznam."
Vešel člověk a před sebou tlačil vozík naložený spisy. "Major Mandella? Kapitán Moore?"
"To jsme my," řekl Charlie.
"Mám tady vaše vojenské záznamy. Doufám, že vám budou připadat zajímavé. Byly vytištěny na papír, protože by nebylo praktické udržovat síť jen kvůli nim."
Vždycky odpovídali na naše otázky dřív, než jsme je vůbec položili.
Můj spis byl skoro pětkrát tlustší než Charlieho. Pravděpodobně byl nejtlustší ze všech, jelikož jsem byl jediný voják, který přežil celou válku. Ubohá Marygay. "Zajímalo by mě, co mi tam napsal starý Stott." Zalistoval jsem ve spisu.
K první stránce byl připnut malý čtvercový papírek. Všechny ostatní listy byly čistě bílé, ale on byl zažloutlý a na okrajích pomačkaný.
Byl popsán rukopisem, který jsem znal; vzpomněl jsem si na něj i po všech těch letech. Datován byl před dvěma sty padesáti lety.
Zamrkal jsem, abych se zbavil slz, které mi náhle stouply do očí. Neměl jsem žádný důvod věřit, že je ještě naživu. Ale neměl jsem ani důkaz, že je mrtvá, ne, dokud jsem neuviděl to datum.
"Williame? Co se—"
Nech mě být, Charlie. Jen chvíli." Utřel jsem si oči a zavřel spis. Vůbec jsem nestál o to si ten zatracený vzkaz přečíst. Chystal jsem se na nový život a duchy minulosti jsem chtěl nechat jednou provždy za sebou.
Ale dokonce i poselství z hrobu byl svým způsobem kontakt. Znovu jsem spis otevřel a začal číst.
11. října 2878
Williame—
Tohle všechno je v tvém osobním záznamu. Ale jelikož tě znám, vím, že si ho nejspíš ani nepřečteš. Takže proto tahle poznámka.
Jak je vidět, žiju. Možná, že také přežiješ. Přileť za mnou.
Z tvého spisu vím, že jsi na Cáde-138 a ještě pár století se nevrátíš. Nevadí.
Letím na planetu, která se jmenuje Prostředníček, pátá planeta soustavy Mizar. Jsou to dva kolapsarové skoky odsud, deset měsíců subjektivního času. Prostředníček je něco jako útulek pro heterosexuály. Říkají tomu 'genová zásobárna'. Na tom nesejde. Vzala jsem všechny své peníze i peníze pěti jiných veteránů, a koupili jsme si od PSOSN křižník. Udělali jsme z něj stroj času.
Takže jsem teď na relativistické kosmické lodi a čekám na tebe. Stačí prostě vyletět deset světelných let od Prostředníčku a vrátit se velice rychle zpět. Každých deset let stárnu asi o měsíc. Pokud půjde všechno podle plánu a ty přežiješ, bude mi v době, kdy se sem dostaneš, pouhých dvacet osm. Spěchej!
Nikdy jsem si nikoho jiného nenašla a ani o nikoho jiného nestojím. Je mi jedno, jestli ti bude devadesát let nebo třicet. Když nebudu moci být tvou milenkou, budu tvou ošetřovatelkou.
— Marygay.
"Hej, barmane."
"Ano, majore?"
"Znáš planetu, která se jmenuje Prostředníček? Existuje ještě?"
"Samozřejmě, že existuje. Proč by neměla?" Správná otázka. "Báječné místo. Zahradní planeta. I když některým se nezdá být dost vzrušující."
"O co se jedná?" zeptal se Charlie.
Vrátil jsem barmanovi prázdnou sklenici. "Zrovna jsem přišel na to, kam půjdeme."
9 EPILOG
Z The New Voice, Paxton, Prostředníček 24-6
14.2.3143
VETERÁN MÁ SYNA!
Marygay Potter-Mandellové (24 Post Road, Paxton) se minulý pátek narodit hezký chlapeček, 3.1 kg.
Marygay o sobě tvrdí, že je druhým 'nejstarším' občanem Prostředníčku, neboť se narodila v roce 1977. Bojovala takřka po celou dobu Věčné války a pak čekala 261 let ve stroji času na svého partnera.
Dítě, které zatím ještě nedostalo jméno, přišlo na svět za asistence rodinné přítelkyně, dr. Diany Alsever-Mooreové.